

ZVONEČI KEDRI
RUSIJE

Po tvrdnji Anastasijinoj, u tekst su utemeljena povezivanja slova i kombinacije reči koje

BLAGOTVORNO UTICU NA ČOVEKA

Osetiti taj uticaj je moguće pri čitanju, kada na sluh ne utiču zvuci stvoreni veštačkim predmetima i mehanizmima.

Prirodni zvuci – pevanje ptica, šum kiše, šuštanje lišća na drveću – pomažu pozitivnom uticaju.

U kolikoj meri data izjava odgovara stvarnosti, mogu da procene samo vaši osećaji, uvaženi čitaoci.

Zahvalnost!

Zahvaljujem svim svojim prijateljima iz Ekološkog centra »Anastasija« Srbije na nesebičnoj podršci, pomoći i ogromnoj pokretačkoj energiji koju su mi pružili! Bez njih sigurno ne bih uspela da ostvarim svoj san i ovaj veliki projekat!!!

BESKRAJNO HVALA SVIMA!

Zoja Begolli

Vladimir Megre

ZVONEĆI KEDRI

RUSIJE

2. knjiga

Prevod sa ruskog

Zoja Begolli

Beograd, 2007.

Naslov originala:

В. Мегре

«Звенящие Кедры России»

Санкт-Петербург, Диля Паблшинг, 1999.

*Možda je ova knjiga o tome, kakvi smo bili mi.
Ili je ona o tome, kakvi treba da budemo.*

*Sva prava su zaštićena.
Nikakav deo knjige ne može biti reprodukovan u bilo kojoj formi,
bez pismenog odobrenja vlasnika autorskih prava.
Objavlјivanje dela bez dozvole Autora V. Megrea
smatra se protivzakonitim i sudski je kažnjivo.*

PREDGOVOR

Negde početkom devedesetih godina, nekako paralelno sa raspadom zemlje u kojoj sam rođen i raspadom temeljnih vrednosti u koje sam do tada verovao, paralelno sa rušenjem jednog poznatog sveta oko mene i jednog sveta u meni, isprva neosetno, a zatim sve glasnije, jedno pitanje je počelo da ulazi u moj život: *Zašto je Ljubav (toliko) važna?* Nisam se, kao do tada, zadovoljavao posrednim, knjiškim i uobičajenim odgovorima: nemir i želja za dubokim, istinskim odgovorom, bili su prejaki. Želeo sam da odgovor dođe meni lično, da ga osetim i doživim u potpunosti. Ispostavilo se, kada je odgovor konačno i nedvosmisleno stigao jedne noći, u bljesku uvida koji je potresao celo moje biće, da je to zapravo bilo pitanje o smislu života. Odgovor je glasio: *Da bi život imao ikakvog smisla!*

I danas, petnaest godina kasnije, dok čitam knjige Vladimira Megrea iz serije «Zvoneći kedri Rusije», čudesne knjige nadahnute susretom sa Anastasijom, plemenitom usamljenicom iz srca Sibira, susretom koji je do sada promenio ne samo život autorov, već i živote miliona čitalaca širom sveta, dobijam jasnu potvrdu da je taj odgovor bio tačan i jedino moguć: *Ljubav je važna, jer bez Ljubavi, život ne bi imao nikakvog smisla.* Ova knjiga, kao i prva, i sve ostale iz serije od osam do sada napisanih, svaka na svoj način, i iz svog, osobenog ugla, govori upravo o tome: o važnosti i isceljujućoj snazi Ljubavi, o viziji jednog mogućeg, drugačijeg sveta, u kome se Čovek i Čovek, Čovek i Zemlja, Čovek i Priroda - međusobno uvažavaju, pomažu, saraduju i podržavaju u rastu ka Svetlosti, bivajući zajedno i rastući u Prostranstvu Ljubavi.

Na pitanje: *Ko je Anastasija?* - najbolji odgovor daju knjige V. Megrea, a kratak, nepotpun, enciklopedijski odgovor za nestrpljive, mogao bi da glasi: pre svega Čovek, a zatim - mlada žena neobičnih moći koja je, rođena i odrasla u sibirskoj tajgi, živeći u okrilju netaknute Prirode kao i generacije njenih predaka, upravo kroz odnos s Prirodom zadržala iskonsku, neraskidivu vezu Čoveka, Tvorca i stvorenog Univerzuma, kao i snagu Vizije koja je sposobna da izleči Dušu Sveta, vraćajući Čoveka njegovom stvarnom predodređenju, njegovoj sopstvenoj božanskoj, stvaralačkoj prirodi.

Ako vam se u rukama prvo našla baš ova, druga knjiga iz serije, vatite se korak unapred: pronađite prvu knjigu jednostavnog naziva – *Anastasija* - pročitajte je, i zatim odlučite hoćete li nastaviti ovo čudesno i radosno putovanje kroz prostor i

vreme Univerzuma izvan i unutar nas, putovanje kroz Prostranstvo Ljubavi, zajedno sa Anastasijom, autorom V.Megreom i milionima ljudi širom Planete – sve do našeg zajedničkog iskonskog odredišta, do Čovekovog predodređenja kao Gospodara, ali ne više prostora i vremena, već Večnosti.

Neka nam je srećan Put!

Petar Šumski

VANZEMALJAC

ILI ČOVEK?

Pre nego što ispričam o daljim zbivanjima vezanim za Anastasiju, želim da se zahvalim svim rukovodiocima duhovnih konfesija, naučnicima i novinarima, običnim čitaocima koji su mi slali pisma, duhovnu literaturu, komentare, koji se odnose na izložene u prvoj knjizi događaje. Opređenja u pogledu Anastasije su različita. U štampi je nazivaju “Gospodaricom tajge”, “Sibirskom vešticom”, “Proročicom”, “Božanskim providenjem”, “Vanzemaljcem”. Zato sam na pitanje jedne moskovske novinarke: “Voliš li ti sada Anastasiju?” - odgovorio: “Ne mogu da se snađem u svojim osećanjima”. Smesta se proneo glas kako nisam u stanju da nešto tamo razumem zbog duhovne nestručnosti. Ma, kako se može voleti, ne razumevajući koga volimo? Jer, do dana današnjeg nema jedinstvenog stava po pitanju ko je Anastasija. Pokušao sam, oslanjajući se na njene tvrdnje: “Ja sam čovek. Žena”, da uverim sebe u ispravnost njom izrečenog i da nađem objašnjenja za njene izuzetne moći. U početku je sve delovalo jasno.

Ko je zapravo Anastasija?

Mlada žena, koja je rođena i živi kao pustinjač u zaboravnoj sibirskoj tajgi. Vaspitavana posle smrti svojih roditelja dedom i pradedom, koji takođe žive samotničkim životom.

Može li se smatrati čudnovatim privrženim odnos divljih zveri prema njoj?

Ni u tome nema ničeg neobičnog. U seoskom domaćinstvu se razne životinje mirno privikavaju jedna na drugu i sa poštovanjem se odnose prema svome gazdi.

Složenije je bilo ustanoviti mehanizam pomoću koga ona može da vidi na rastojanju, da zna do najmanjih pojedinosti o raznim događajima čak i od pre hiljadu godina, sa lakoćom razumevajući naš sadašnji život. Kako dela njen Zrak iz daljine lečeći ljude, prodirući u duboku prošlost i zavirujući u budućnost?

Profesor filozofije, dopisni član MAI, K.I. Šilin, napisao je u svojim radovima posvećenim analizi izjava i delovanja Anastasije: “Stvaralački potencijal Anastasijin je – sveopšti, a ne isključivo individualni dar Božiji, dar Prirode. Svi mi i svako od nas ponaosob, povezani smo sa Svemirom.

Izlaz iz buduće katastrofe se nazire u harmoničnoj sintezi prosvećenih polaznih osnova. Razvoj tog predstavnika obrazovanog, harmonično čistog Detinjstva, daje “ženski” tip prosvećenosti. Najpotpunije i najblistavije, taj model prosvećenosti je izražen u budizmu, ali i u našoj Anastasiji takođe. Zato je dole i dat sledeći lanac izjednačavanja: Anastasija = Tara = Buda = Maitreja. Anastasija predstavlja savršenog čoveka, nalik Bogu.”

Da li je tako ili ne, nije na meni da procenjujem. Samo mi nije jasno, zašto onda učenje nikakvo ne piše, kao svi prozorljivi ljudi koji nalikuju Bogu, već se umesto toga, svojih dvadeset svesnih godina bavi vikendašima.

Ipak, čitajući izjave naučnika, izveo sam zaključak da ona nije nikakva sumanuta osoba. Zato što u nauci postoje, u najmanju ruku, hipoteze, koje se odnose na ono o čemu je ona govorila, a u pojedinim pravcima se vrše opiti.

Tako je, na primer, na pitanje: “Anastasija, na koji način se uživljavaš i opisuješ razne okolnosti od pre više hiljada godina, te čak i misli genijalnih ljudi prošlosti možeš da zamisliš?” - ona odgovorila:

- Prva misao, prva reč, bila je Tvorčeva. Njegove misli žive do današnjeg dana, nevidljivo nas okružujući i ispunjavajući prostranstvo vaseljsko, ispoljavajući se u materijalnim živim bićima, stvorenim za najvažnije, za čoveka! Čovek je – dete Tvorca. I, kao bilo koji roditelj, On nije mogao da poželi za svoje dete ništa manje od onoga što je imao sam. On mu je dao sve. I više! - Slobodu izbora. Čovek može da stvara i usavršava svet snagom misli svojih. Bilo koja, sazdana čovekom misao, ne iščezava u ništavilo. Ako je svetla – ona ispunjava svetlo prostranstvo i staje na stranu Svetlih sila, a ako je tamna – na suprotnu stranu. I danas se svaki čovek može služiti bilo kojom mišlju, stvorenom ma kada ljudima ili Tvorcem.

- Zašto ih onda ne koriste svi?

- Služe se njima svi ljudi, ali ne u istoj meri. Da bi se koristile, treba misliti, što ne polazi baš svima za rukom zbog svakodnevne užurbanosti.

- Znači, zamisliti je neophodno – i sve će se ostvariti? Čak je i misli Tvorčeve moguće spoznati?

- Da bi se misao Tvorčeva spoznala, mora se dostići Njemu svojstvena čistota pomisli i Njegova brzina kretanja misli. Da bi se misao prosvetljenih osetila, treba njihovu čistotu pomisli posedovati i njihovom brzinom umeti misliti. Ukoliko nema u nekom čoveku dovoljne čistote pomisli da bi opštio sa dimenzijom Svetlih sila,

dimenzijom u kojoj žive svetle misli, tada će ih čovek crpsti iz tamne suprotnosti, sve u svemu mučeći i sebe i druge.

Ne znam da li je posredno ili neposredno tumačenje ovih njenih iskaza dao direktor Međunarodnog instituta teorijske i primenjene fizike, Akademije prirodnih nauka Rusije, akademik A. E. Akimov, u časopisu “Čuda i pustolovine”, u tekstu “Fizika priznaje Viši razum”. On piše: “Postojala su i postoje, dva pravca spoznaje Prirode. Jedan je predstavljen zapadnom naukom, to jest znanjima, koja se ostvaruju na metodološkoj osnovi kojom vlada Zapad: dokazi, eksperimenti, i tome slično. Drugi – istočni, t.j. znanjima dobijenim iznutra, ezoterijskim putem u stanju meditacije. Ezoterijska znanja se ne stiču, ona su čoveku data.

Desilo se tako, da je na nekoj etapi taj ezoterijski put bio izgubljen i da se uobličio drugi put, neuporedivo složeniji i sporiji. Za poslednjih hiljadu godina, sledeći taj put, došli smo do onih znanja, koja su bila poznata na Istoku pre tri hiljade godina.

Imam intuitivno ubeđenje, da su u pravu oni koji su govorili: materija na nivou polja ispunjava celu Vaseljenu, postoji neka uzajamna veza struktura. U svojoj knjizi “Zbir tehnologija”, Stanislav Lem u poglavlju “Vaseljena kao super-kompjuter”, izrekao je misao da postoji takav gigantski mozak – Vaseljena, kao kompjuter. Zamislite računar, veličine Vaseljene (čiji je prečnik približno 15 mlrd.sv.god.), koji je ispunjen elementima obima $10\text{-}33\text{cm}^3$.

I eto, takav mozak, ispunjavajući celu Vaseljenu, naravno, obdaren je mogućnostima koje ne možemo ni da zamislimo, niti da izmislimo. A ako se uzme u obzir, da u stvarnosti taj mozak radi ne po principu elektronskih računara, već na osnovi torzionih polja, onda postaje jasno: ”ispoljavanje Apsoluta Šelinga ili šunjata drevne vedske literature – upravo i jeste računaska mašina. Osim nje, ništa više na svetu ne postoji. Sve ostalo je – taj ili drugi oblik Apsoluta”.

A o Zraku koji deluje na razdaljinu, evo šta naučnici govore.

Redovni član Ruske Akademije medicinskih nauka, akademik Vlailj Kaznačejev u članku “Živi zraci i živo polje”, u časopisu “Čuda i pustolovine” od 03.05.1996.g. kaže:

»Verovatno je Vernadski bio u pravu kada je postavio pitanje: kako idealno, misaono preneti planetu Zemlju u njenu novu evolucionu fazu? Kako? I samo kroz napor, i samo kroz eksplozije, i samo kroz tehnogenu aktivnost – tako pravolinijski se to objasniti ne može.

Činjenice ukazuju na to da čovek – operator, može da menja na rastojanju mnoge pokazatelje elektronskih aparata. On kao da pri tom, zbunjuje skalu aparata, iz daleka. Kod nas se sad provode radovi u Novosibirsku na produbljanju veza sa Noriljskom, Diksonom, Simferopoljem, izvode se radovi sa Tjumenskim trouglom, sa američkim centrom na Floridi. Veza čoveka sa aparatima i operatorom na daljinu uspostavlja se sigurno i tačno.

Susrećemo se sa nepoznatom pojavom – uzajamnim delovanjem živih materija na ogromnim rastojanjima.”

Na žalost, u člancima je mnogo nerazumljivih termina, pozivanje na radove drugih naučnika. Teško bi bilo sve ih pročitati, a kamoli razumeti.

Ipak sam uspeo da shvatim da je nauci poznata mogućnost čovekova da stupi u vezu na razdaljini, poznata je nauci i vasseljska banka podataka, kojom se koristi Anastasija. Ona je naziva dimenzijom Svetlih sila, ili dimenzijom u kojoj žive misli, bilo kada proizvedene ljudima. O tome i savremena nauka govori, nazivajući to super kompjuterom.

Dalje je trebalo rastumačiti kojim načinom sam ja, koji se nikada nisam bavio literarnim zanatom, nemajući za to obrazovanje, uspeo da napišem knjigu, i da ta knjiga uzbudi ljude.

Dok sam boravio u tajgi, Anastasija je rekla: »Učiniću te piscem. Napisaćeš knjigu, i nju će čitati mnogi ljudi. Ona će blagotvorno uticati na čitaoce«.

Sad je eto, knjiga napisana. I može se pretpostaviti da je u tome samo njena zasluga. Ali, sada bi trebalo ispitati na koji način ona utiče na stvaralačke moći drugih ljudi. To, zasad, niko nije uspeo da ustanovi.

Da bi se olakšao zadatak, može se, svakako, pretpostaviti da sam i ja pomalo talentovan, i da sam dobivši od nje zanimljivu informaciju, to i opisao. Tada, čini se, sve dolazi na svoje mesto. Sve je objašnjeno.

Ne treba dalje gubiti vreme na čitanje naučne i duhovne literature, postavljajući pitanja stručnjacima. I ovde je Anastasija ukazala na novu pojavu za koju objašnjenje, zasad, ni ja, ni bilo ko od onih koji su mi pomagali, nismo uspeli da nađemo.

Ako se sećate, pisao sam u prvoj knjizi da je ona rekla još pre dve godine: “Slikari će slikati, pesnici pisati stihove, biće snimljen film o meni. Posmatraćeš sve to i sećaćeš me se...”

Deka Anastasijin je na moje pitanje: »Zar može da predskazuje budućnost?« - odgovorio: »Vladimire, Anastasija budućnost ne predskazuje, ona je kadra da je oblikuje i ovaploćuje u stvarnost«.

Reči, to su samo reči. Svašta govorimo. Ni tim rečima nisam pridao neki poseban značaj, procenivši ih kao slikovitost. Zato što je bilo nemoguće čak i zamisliti do koje će se mere tačno ovaplotiti, sve izrečeno Anastasijom, u život. Ali, neverovatno se događa!

Rečeno Anastasijom, počinje sigurno da se ovaploćuje u stvarnost.

U početku su se kao bujica razlivali stihovi. Deo njih sam objavio na kraju prve knjige. Zatim su u raznim gradovima ljudi počeli da otvaraju "Domove Anastasijine". U prvom od njih, u gradu Gelenžiku, bile su izložene slike moskovske umetnice Aleksandre Vasiljevne Sajenko, posvećene Anastasiji i prirodi.

Ušao sam u tu kućicu, pogledao zid na kome su bile okačene velike slike... Okruženje kao da je počela da se menja.

Sa mnogih slika, svojim dobrim očima, posmatrala me je Anastasija. Njihovi sadržaji... Shvatate li, na nekoliko slika su bili sadržaji iz još neizdate, druge knjige! Postojala je i svetleća kugla, koja se ponekad pojavljivala pored Anastasije. Zatim sam doznao da ta umetnica slika ne četkicom, već vrhovima prstiju. Većina tih slika je već rasprodata, ali su zasad ostavljene na izložbi, pošto ljudi još uvek dolaze da ih vide. Jednu sliku je umetnica poklonila meni. Na njoj su bili naslikani roditelji Anastasijini. Sa lica njene majke je bilo nemoguće skinuti pogled.

Počele su da pristižu iz raznih studija ponude za snimanje filma o Anastasiji. To sam već prihvatao kao da se samo po sebi podrazumeva.

Dotičući rukama slike i listove sa stihovima, slušajući pesme i gledajući kadrove snimljenog filma, pokušavao sam nekako da shvatim to što se događa.

Pri tom, Moskovski istraživački centar, baveći se ispitivanjem pojava vezanih za Anastasiju, donosi sledeći zaključak:

"Najveći duhovni učitelji, poznati čovečanstvu po svojim religioznim učenjima, filozofskim i naučnim istraživanjima, ne dostižu tu brzinu uticaja Anastasije na ljudski potencijal. Njihova učenja su ostvarila opipljiva ispoljavanja u stvarnom životu tek posle više vekova i hiljada godina od trenutka pojavljivanja.

Anastasija za svega nekoliko dana ili meseci, nekim neshvatljivim načinom, zaobišavši naravoučenija i razne duhovne rasprave, deluje neposredno na osećanja i izaziva emocionalne pljuskove i stvaralački zanos, ostvaren kroz opipljive tvorevine

mnogih ljudi, koji su misaono došli u dodir sa njom. Mi ih možemo opaziti u obliku slikarskih dela, nadahnutih poriva ka svetlom, dobrom”.

Na koji način ta usamljena isposnica, boraveći sama u zabitog sibirskoj tajgi, u isto vreme, čini se, lebdi u vazduhu nad stvarnim prostranstvom našeg života?

Na koji način kroz ruke drugih ljudi materijalizuje dela? Sva su ona o svetlom, dobrom, o Rusiji, prirodi, ljubavi.

“Ona će zasuti svet uzvišenom poezijom ljubavi. Prolećnom kišom će stihovi i pesme spirati sa cele naše Zemlje nakupljenu na njoj prljavštinu” - rekao je deka Anastasijin.

- Ma kako, na koji način će ona to učiniti?- pitao sam.

I odgovor:

- Energijom poleta sopstvenih stremljenja, ona širi nadahnuće i prosvetljenje, snagom svoje vizije.

- Kakva je to snaga skrivena u njenoj viziji?

- Snaga Čoveka – Tvorca.

- Ali, za svoja dela čovek treba da dobija nagrade, počasti, novac, zvanja. A ona ih predaje besplatno drugima. Zašto?

- Ona je samodovoljna. Sopstveno zadovoljstvo i iskrena ljubav, barem jedne osobe – najveća je nagrada za nju - odgovorio je deka Anastasijin.

Zasad ti odgovori nisu jasni u potpunosti. Pokušavajući da pojmem ko je zapravo Anastasija, i da razjasnim svoj odnos prema njoj, nastavio sam da slušam razna mišljenja o njoj, da čitam o duhovnom. Za godinu i po dana sam progutao više literature, nego za sve godine dotadašnjeg života. Šta sam time dobio? Samo sam jedan nespornan zaključak izveo za sebe: “U nizu umnih knjiga koje polažu pravo na istorijsku verodostojnost, duhovnost i iskrenost, sadržana je drska laž”. Na ovakav zaključak me je navela okolnost vezana za Grigorija Rasputina.

U prvoj knjizi o Anastasiji, naveo sam citat iz istorijskog romana - hronike V. Pikulja: “Kod poslednje linije”.

U romanu se govorilo kako je polupismeni seljak Grigorije Rasputin iz zabitog sibirskog sela, gde raste sibirski kedar, 1907.g. došao u prestonicu Ruske Imperije. Zaprepastio je svojim predskazanjima imperatorsku porodicu kod koje je imao slobodan pristup, i grad, u kom je spavao sa velikim brojem viđenih žena. Kada su ga ubijali, bili su zapanjeni time da je, popivši podmetnutu čašu otrova, ipak uspeo da ustane od stola i izađe u dvorište sam. Zatim je knez Jusupov pucao u već palog

Rasputina iz neposredne blizine. Ali, iako izrešetan mecima, Rasputin je još uvek bio živ. Izrešetano telo su bacili sa mosta u vodu. Zatim su ga izvadili i spalili.

Tajanstveni i zagonetni Grigorij Rasputin koji je zapanjio sve svojom izdržljivošću, odrastao je u kedrovom kraju.

Evo kako su novinari toga vremena izveli zaključak o njegovoj izdržljivosti: “Sa pedeset godina, on je mogao da počne orgiju u podne, nastavljaajući pijanku do četiri sata izjutra; posle bluda i pijančenja odlazio je pravo u crkvu na jutrenje, gde je ostajao u molitvi do osam; potom bi, kod kuće popivši čaj, Griška, kao da se ništa nije desilo, primao goste do dva, a onda bi, pokupivši dame, odlazio sa njima u parno kupatilo, odatle u restoran van grada, gde je ponavljao prethodnu noć - nijedan normalan čovek to ne bi mogao da izdrži.”

Kao i kod mnogih, i kod mene se stvorio, odgovarajući, tim iskazima razvratan lik Grigorija Rasputina. A sudbina je, čini se, za razmišljanje, poturila drugo obaveštenje.

Evo šta je o Grigoriju pisao otac Jovan: “Danas iz reke nepovređeno izlazi neopaženo telo Svetoga monaha. I njegovi prikriveni sinovi će sa molitvom u kovčeg ući.”

Šta proizlazi? S jedne strane o njemu pišu: razvratnik, sa druge - Sveti monah. Gde je istina? Gde laž?

Nadalje, slučajno dolazim do teksta zabeleški Grigorija Rasputina, napisanih za vreme njegovog prebivanja na Svetoj Zemlji (njih je preneo u Pariz emigrant iz SSSR-a, Lobačevski). Evo tog teksta: “Bez ikakvog napora umiruje more. Kada ujutru ustaješ, talasi “govore”, zapljuskujući i radujuć. I sunce more obasjava, nekako se lagano-lagano podižući, dok u isto vreme, Duša čovekova zaboravlja ceo ljudski rod posmatrajući bljesak sunca; radost se u čoveku razbuktava, a u Duši se oseća knjiga života i golema mudrost života - neopisiva lepota! More podstiče posle sna nemir, veoma se mnogo razmišlja samo po sebi, bez ikakvog napora.

More je – prostranstvo, a um je još prostraniji. Ljudskoj mudrosti nema kraja, nju ne mogu da obuhvate sve filozofije zajedno. Iznova najveličanstvenija krasota, kada sunce pada iza mora pri zalasku, a zraci njegovi blistaju.

Ko može da proceni blistavost zraka? Oni greju i miluju Dušu, lekovito je bodreći. Sunce iz minuta u minut zalazi iza gora, Duša čovekova će pomalo žaliti za njegovim divnim blistavim zracima... Smrkava se.

Oh, kakva nastaje tišina... Nema čak ni zvuka ptica. U premišljanju, čovek počinje da hoda po palubi, nevoljno se sećajući detinjstva i sve užurbanosti, poredeći tu svoju tišinu sa užurbanim svetom, i tiho razgovara sa sobom, želeći da uz nekoga otera čamotinju, izazvanu u njemu njegovim neprijateljima...”

Ko si ti bio, Sibirče? Rus Grigorij Rasputin? Gde je istina napisana o tebi, a gde laž? Na šta se osloniti u spoznaji suštine postojanja, svog predodređenja? Uz pomoć čega, uz pomoć kakvih velikih napora je moguće razjasniti gde je Istina, gde laž? Gde je duhovnost i iskrenost, gde je polaganje prava na sveznanje? Možda sopstvenim srcem pokušati? Nisam pisao stihove, ali tebi, Grigorije Rasputine, želim da posvetim svoje prve.

“Anastasiju” čitaju, i stihovi kod ljudi izlaze iskreni. I ja sam pokušao. Od mene je za tebe, ovako ispalo. Izvini ako mi je rima negde podvalila.

GRIGORIJU RASPUTINU

posvećeno

Polupismeni? Polupismeni.

Iz kedrovih šuma, pa šta?

Ali, bos. Od Sibira-Ruskog

Čizme ne jedne ćeš satreti.

Ja ću k caru. Pomoći ću baćuški

Da izdrži još malčice.

Ja ka Rusiji, ka Rusiji-matuški,

Njoj bi četinarski makar gutljajčić!

Šta? Gusari? Razuzdani, odvažni,

Srčani i hrabri?

Pa gledajte, gledajte, kako se treba

Razuzdati! Eh, vi, mudraci!

Grad Petra u pariskoj odeždi,

Ali, korsetima se ne stežu srca!

*Svetskim damama su treptali pogledi,
Iznenada ugledavši Sibirca.*

*A on, odlazeći na jutrenje
Moleći za oprost ne svojih greha,
Čuo je kako Ona šapuće,
Jedina moleći da ode: - Odlazi.*

*Ošamućeno i režeće
Vreme zversko guta telo.
Plamtećom Dušom da izdržiš
Više nećeš moći. Odlazi.*

*Nećeš zadugo zverstvo zadržati,
Samo mig jedan i izbavićeš se.
Ja sam – Rusija!
Biće mi žao?
Ti više nikad nećeš pevati.*

*Ti se u kedrovu šumu vrati, ja ću te obodriti!
I tada sve, što hoćeš, traži ...*

*-Eh! U kupatilo bih sad!
Sa tobom!
Ja bih brezovom, ili četinarskom
Šibao tebe, raskalašnu,
Ostajem, Rusijo, sa tobom!
Vreme je penom bezumlja brundalo,
A Griški su meci u grudima.
Crnilo mu je škrgutalo:
Otpuzi, Sibirac! Otpuzi.

Na tren ćeš još zadržati*

*Ti mene, ali tada
Dobićeš takvu kaznu,
Kakvu još nije upoznala Zemlja!*

*Ti si – heroj, a bićeš – razvratnik.
Na flašama sa otrovom – tvoj lik.
I tobom spašeni potomci
Pljunuće na Dušu tvoju, mužik.*

*Otpuzi. Ja sam najjača sad,
Gospodarica svega!
Hoćeš, tad u nebesa uzleti!
Samo tren. Zar nije jasno?
Samo tren moj budući daj!
-Eh! Piće bi, pa u kupatilo!
Pokazao bih ti tad.
Sibirac, kažeš. Seljak sam ja.
Čemu moljakanje, tikvane?*

*I ustreljen, i utopljen,
I spaljen u zadnjem dvorištu, u blatu.
Nad Rusijom sa vetrom prolećnim
Sad će proleteti njegov prah.*

*- Šta je, mužik, - pomrčina škrguće,
Gde je grob tvoj? Gde su oči?
Života dani za tebe nepovratni.
A potomci gledaju u ikone.*

*Objavi! Vlast dajem!
Njima račune podnesi nenaplative,
Ili, možda, želiš da zaplačeš?*

Pljunuo je Griška olovnim metkom:

*-Eh, budala, satana, - čas račun,
čas plakanje.
Pa, kako je, seljaci, tamo u kupatilu,
Nije li vreme za još brčkanja?!*

Grigorije Rasputin je iz kedrovih šuma ušao u život predrevolucionarne Rusije, nastojeći da spreči buru revolucije, i poginuo.

Anastasija takođe živi u kedrovoj šumi, i isto tako pokušava da učini za ljude dobro, trudeći se da nešto spreči. Ali, kakvu joj je sudbinu namenilo naše društvo?

MAŠINA ZA PRAVLJENJE NOVCA

U prvim danima druženja sa Anastasijom, poneo sam se prema njoj kao prema usamljenici sa osobenim pogledom na svet. Sada, posle svega što sam čuo o njoj i pročitao, posle njenog postupnog pronicanja u naš život, ona je postala nekako neobična. U glavi je nastala zbrka. Napregnuvši sve snage, odbacivši pokuljalu bujicu obaveštenja i zaključaka, ja pokušavam da vratim jednostavnost prvih utisaka i da odgovorim na često mi postavljano pitanje: “Zašto nisi izveo Anastasiju iz tajge?” Veoma sam želeo da izvedem Anastasiju iz tajge. Ali sam shvatao, nasilno se to učiniti ne može. Treba pokušati da joj se dokaže svrsishodnost, isplativost njenog boravka u našem društvu. Razmišljao sam, koje od njenih moći, unosne za nju, ljude i moju firmu, mogu biti iskorišćene. Odjednom sam shvatio: stojeća preda mnom Anastasija je – prava pravcata mašina za pravljenje novca! Njene moći omogućavaju jednostavno izlečenje ljudi od svih mogućih bolesti. Pri čemu ona ne postavlja nikakve dijagnoze, već naprosto isteruje iz organizma odmah sve bolesti koje su u njemu. Čak i ne dotičući telo. Na sebi sam to iskusio. Ona se usredsredi u potpunosti. Gleda svojim dobrim sivo-plavim očima ne trepući. I telo kao da se greje od njenog pogleda, potom noge počinju da se znoje. Kroz znoj i izlaze toksini svakakvi.

Ljudi daju ogromne sume novca za lekove i operacije. Ne pomogne li jedan lekar, idu kod drugog, idu kod ekstrasensa, bioenergetičara, da bi se izlečili samo od jedne bolesti, tražeći ponekad nedelje, mesece, godine, a ovamo – samo minuti. Izračunao sam, ukoliko bude trošila na jednog pacijenta čak i petnaest minuta, a to naplati svega deset dolara (mada mnogi iscelitelji naplaćuju i više), to je za sat – čertdeset dolara. Ali i to je daleko od maksimuma, postoje skupe operacije koje koštaju i po deset hiljada dolara, pa i više.

U glavi se, reklo bi se, stvarao dobar komercijalni plan. Odlučio sam da utanačim neke pojedinosti, pa sam upitao Anastasiju:

- Znači, možeš da isteraš bilo koje bolesti iz čoveka?
- Da - odgovorila je Anastasija. - Mislim, svaku.
- Koliko ti je potrebno vremena za jednog čoveka?

- Katkad jako mnogo vremena.

- Mnogo – koliko je to?

- Jednom sam bila prinuđena da utrošim više od deset minuta.

- Deset minuta – to je koješta, ljudi troše godine da bi se izlečili.

- Deset minuta je jako mnogo, ako se uzme u obzir da mi je u to vreme neophodna potpuna koncentracija i da se zaustavlja ceo proces svesnosti...

- Ništa strašno, sačekajte svest. Ti i tako znaš mnogo. Upravo sam nešto smislio, Anastasija.

- Šta si smislio?

- Povešću te sa sobom. U velikom gradu ću zakupiti za tebe dobru ordinaciju, napraviću reklamu, a ti ćeš lečiti ljude. Donećeš ljudima veliku korist, a mi ćemo imati dobre prihode.

- Pa, ja i ovako ponekad lečim ljude. Kada oblikujem razne okolnosti sa vikendašima, da bih im pomogla u shvatanju okolnog biljnog sveta, tad moj Zrak i bolesti iz njih isteruje, samo se trudim, da ne sve...

- Ali, oni čak i ne znaju da baš ti to radiš, pa ne samo da ti niko ništa ne plaća, već ti čak ni hvala ne kažu! Ništa ne dobijaš za takav rad.

- Dobijam.

- Šta?

- Postajem radosna.

- Dobro. Neka ti bude i radosno i prijatno, a firma uz to ima i zaradu.

- A ako neki čovek ne bude imao novca da plati lečenje?

- Što odmah zadireš u razne tančine sitničave. Nije tvoje da misliš o tome. Imaćeš sekretare, upravu. Treba da misliš o lečenju, da se usavršavaš, da odlaziš na seminare radi razmene iskustava. Da li ti sama uopšte razumeš kako radi taj tvoj metod, tvoj Zrak, i koji su mehanizmi najdelotvorniji?

- Razumem. I u vašem svetu je taj metod poznat. Lekari, profesionalni naučnici znaju o njemu. Ili osećaju njegov blagotvorni uticaj. U bolnicama se trude da razgovaraju sa bolesnicima bodro, da bi raspoloženje njihovo popravili. Lekari su odavno primetili da je, ukoliko se čovek nalazi u stanju depresije, bolest teško izlečiva, da lekovi ne pomažu, a ukoliko se prema čoveku odnose sa ljubavlju, bolest će brže biti savladana.

- Zašto onda niko ne nastoji da prouči i razvije taj način lečenja do te mere, kao što je kod tebe?

- Mnogi od naučnika se trude da razumeju. I mnogi ljudi, koje vi nazivate narodnim isceliteljima, takođe taj metod koriste, ali uspevaju tek donekle. Tim načinom su lečili ljude Isus Hrist, sveti pravednici. U Bibliji se mnogo govori o ljubavi. Zato što je to blagotvorno delujuće na čoveka osećanje. Ono je naj snažnije od svih.

- Zašto se kod iscelitelja i lekara postiže tako malo, a ti tako lako postižeš mnogo?

- Zato što oni žive u vašem svetu i njima se događalo, kao i svima iz vašeg sveta, da dozvole sebi da ih ophrvaju pogubni osećaji.

- Kakvi su to kobni osećaji, kakve veze imaju sa ovim?

- Kobni osećaji su Vladimire, pakost, mržnja, razdraženost, ljubomora, zavist... i drugi. Oni i njima slični, čine čoveka slabijim.

- A ti se, Anastasija, retko ljutiš?

- Ja se nikada ne ljutim.

- Dobro, Anastasija. Nije važno kao posledica čega se postiže takav učinak, važan je krajnji rezultat i kakva se korist može iz njega izvući. Reci, jesi li saglasna da pođeš sa mnom i da se baviš lečenjem ljudi?

- Vladimire, pa moj dom i moja domovina su ovde. Samo nalazeći se ovde, ja mogu da ispunim svoje predodređenje. Ništa čoveku neće dati veću snagu od domovine njegove, roditeljima stvorenog Prostranstva Ljubavi.

Lečiti ljude, oslobađati ih od fizičkih bolesti, ja mogu i sa rastojanja, uz pomoć svog Zraka...

- Dobro. Kad nećeš da putuješ, hajde leći iz daljine. Možemo se dogovoriti gde da dolaze oni koji žele da se leče. Oni će platiti, a ti ćeš ih u određeno vreme lečiti. Napravićemo raspored. Da li se s tim slažeš?

- Vladimire, shvatam da želiš da imaš mnogo novca. Imaćeš ga, pomoći ću ti. Samo ga ne treba pribavljati na taj način. U vašem svetu uzimaju novac za lečenje, drugačije nije moguće kod vas. Ali ću ja to radije činiti bez para. I još nešto, ne mogu da lečim sve odreda, zato što ne razumem u kojim slučajevima isceljenje donosi korist, a u kojim štetu. Ali, potruđiću se da uvidim i razumem. I čim uspem da razjasnim...

- Kakva je to besmislica? Na koji način isceljenje, lečenje, čoveku može naneti štetu? Ili ti imaš u vidu štetu tebi?

- Isceljenje fizičkih slabosti često nanosi štetu izlečenom.

- Anastasija, kod tebe su od tvojih mudrovanja, izvrnute sve predstave o dobru i zlu. Lekari su u svim vremenima bili cenjeni u društvu, iako nisu nikada besplatno svoj posao obavljali. Kad se već stalno na Bibliju pozivaš, to se ni tamo ne poriče. Zato, izbaci iz glave svoje sumnje. Uvek je izlečiti čoveka – dobro!

- Razumeš li Vladimire, ja sam videla... Deko mi je pokazao na primeru, kakvu štetu može naneti isceljenje, kada nije promišljeno, kada ne učestvuje u izlečenju sam bolesnik...

- Neka je filozofija ovde, kod vas, osobena. Ja ti zajednički posao predlažem, čemu sad primeri?

ISCELJENJE ZA PAKAO

- Jednom sam opazila svojim Zrakom, radeću na parceli usamljenu staricu. Pokretna, mršava, uvek vesela. Odmah me je zainteresovala. Parcela joj je sasvim malena, a raste na njoj mnogo različitog, i dobro raste, zato što sve radi sa ljubavlju. Kasnije sam doznala da sve što odgaji, starica nosi u korpi u naseljena mesta i prodaje. Sama, prve plodove, kada su kod vas najskuplji, nastoji da ne jede, već ih prodaje. Novac joj je bio potreban da bi sinu svome pomagala. Rodila ga je u već zrelih godinama, ostala bez muža. Rođaci se nisu družili sa njom. Sinčić je njen crtao u detinjstvu i ona je maštala da će postati slikar. On je nekoliko puta pokušavao negde da se upiše da uči. Uspeo je na kraju krajeva. Dva puta godišnje je dolazio kod svoje starice-majke. Za nju su ti dolasci predstavljali najveću radost, i svaki put je sakupljala novac i pravila zalihe hrane. Na parceli odgajano povrće zatvarala je u staklene tegle pred dolazak sina, i sve mu predavala.

Mnogo ga je volela i snevala da će sin njen postati dobar slikar. Živela je od tog maštanja. Starica je dobra i vesela bila. Zatim je neko vreme nisam posmatrala. Kada sam je ponovo ugledala, starica je već bila veoma bolesna. Bilo joj je teško da se savija da bi radila na parceli oko svog bilja, oštar bol je probadao njeno telo pri svakom saginjanju. Ali se veoma snalažljivo pokazala. Leje je napravila uske i duge. Od stare hoklice bi sedište bez nogica uzimala, položila ga među leje, sela na njega, i sedeći plevila leje od korova, te se tako na sedištu i pomerala po celoj parceli. Korpu je za sobom na uzici vukla. Radovala se da će imati dobar prinos.

Prinos je zaista predstojao dobar, biljke su je osećale i odgovarale povoljno. Starica je shvatala da će uskoro umreti, i da bi svojom smrću manje briga sinu zadala, sama je sanduk sebi kupila, venac, i uopšte sve pripreme za sahranu obavila. Ali, želela je da još i letinu sakupi, da sve pripremi sinu za zimu pre smrti. Nisam tada tome pridala značaj - zašto uz tako blisku povezanost sa biljkama na svojoj parceli, ona ipak boluje? Mislila sam, možda je to zbog toga, što sama plodove sa svoje parcele skoro uopšte ne jede. Prodaje ih, a za dobijeni novac se trudi da kupi što jeftinije.

Odlučila sam da joj pomognem, i jednom, kada je legla da spava, počela sam da je ogrevam svojim Zrakom, da isterujem iz tela njenog bolesti. Osećam, nešto se Zraku suprotstavlja, ali se ja bez obzira na to trudim. Tako sam verovatno, više od deset minuta radila, dok nisam postigla to što sam želela, dok nisam izlečila njeno telo.

Zatim, kada je deka došao, ispričala sam mu o starici. Pitala sam ga zašto se Zraku nešto suprotstavljalo? Zamislio se i odgovorio da nisam dobro postupila. Nasekirala sam se tada. Počela sam da molim deku da mi pojasni, zašto? On je ćutao. Zatim je rekao: “Ti si izlečila telo.”

- Pa šta si tako loše mogla učiniti Duši starice?

Anastasija je uzdahnula i nastavila:

- Starica je prestala da boluje i nije umrla. Sin njen je doputovao kod nje ranije nego obično. Na dva dana je samo doputovao i saopštio joj da je školovanje napustio i da slikar ne želi da bude, latio se nekog drugog posla koji donosi zaradu. Oženio se. Sada će imati para. Neka mu tegle raznorazne više ne priprema, zato što je njihov transport sada veoma skup.

“Sama se bolje hrani, majko” - rekao joj je.

Oputovao je, ne uzevši ništa. Starica je ujutro na stepenik sela, parcelu svoju posmatra, a u očima takva opustošenost, tuga, bez ikakve želje za životom. Zamisli, telo zdravo, a života u njemu kao da i nema. Uvidela sam, bolje reći osetila, kakva je strašna pustoš u njenoj Duši i beznađe.

Da nisam izlečila njeno telo, starica bi umrla na vreme, umrla spokojno, sa divnim uobraženjem, nadom. Ovako se našla opustošena još za života, a to je bilo mnogo strašnije od fizičke smrti.

Posle dve nedelje je umrla.

POVERLJIVI

RAZGOVOR

- Shvatila sam da je bolest fizička – ništa, u poređenju sa duševnim mukama, ali lečiti Dušu tada još nisam mogla. Poželela sam da doznam kako je to moguće učiniti i da li je uopšte moguće? Sada znam – moguće je!

Takođe sam shvatila, fizičke bolesti se u čoveku javljaju, ne samo kao posledica njegovog odvajanja od okolne Prirode i ne samo kao posledica tamnih osećanja kojima on dozvoljava da ga ophrvaju. One – bolesti – mogu biti i mehanizam upozorenja ili čak spasenja od znatno većih muka. Bolesti su - jedan od mehanizama, način opštenja Velikog Intelektu – Boga – sa čovekom. Bol čovekov – to je i Njegov bol. Drugačije nije moguće. Kako na drugi način reći, na primer, tebi: »Ne trpaj u svoj želudac toliko nepotrebnog«? Jer ti, reči koje pokušavaju da te urazume, ne prihvataš. Tada ti se bolom kazuje da se urazumiš. Ali, ti tablete za umirenje bolova piješ i ponovo po svome uporno činiš.

- Pa šta onda po tebi proizlazi, ljude lečiti ne treba? Ne treba im pomagati kad obole?

- Pomoć mora postojati, ali pre svega sa tačnim saznanjem o osnovnom uzroku oboljenja.

Neophodno je pomoći čoveku da shvati, šta želi da mu kaže Veliki Intelekt – Bog. Ali učiniti to, veoma je teško. Može se pogrešiti. Zato što je bol – poverljivi razgovor dvoje, koji se dobro poznaju. Uplitanje trećeg, često šteti čoveku, a ne pomaže.

- Zašto si onda bolesti iz mene isterala? Naškodila si mi, proizlazi?

- Sve tvoje bolesti će ti se vratiti ako ne izmeniš svoj način života, odnos prema okolini i sebi samom. Ukoliko ne promeniš neke svoje navike. Upravo su one uzrok tvojih bolesti. Duši tvojoj ja štetu nisam nanela.

Postalo mi je jasno. Ubediti Anastasiju da se izvlači zarada od iskorišćavanja njenih moći da leči je nemoguće, dokle god sama nešto do kraja ne shvati. Rušio se moj komercijalni plan. Anastasija, verovatno primetivši moju zlovolju, reče:

- Ne sekiraj se, Vladimire, potrudicu se da brzo sve shvatim. Sada, ako zaista želiš ljudima da pomogneš, kao i sebi, a ne samo da praviš novac, ispričaću ti o načinima pomoću kojih se može izlečiti čovek od mnogih bolesti sam, uz koje ne može biti nikakvih neželjenih posledica, kao kada se mešaju tuđinci u njegovu sudbinu. Ukoliko hoćeš to da saslušаш...

- A šta mi ostaje da uradim? Tebe i ovako ne mogu da ubedim u nešto drugo. Pričaj.

- Postoji nekoliko osnovnih uzroka bolesti ljudskog tela: to su ubitačna osećanja, emocije, veštački režim unošenja hrane i njen sastav, odsustvo bližeg i daljeg cilja, lažna predstava o suštini svojoj i predodređenju. Suprotstaviti se bolestima tela uspešno mogu pozitivne emocije, mnoge biljke, izmenjeno shvatanje suštine svoje i predodređenja. Tada se vrlo mnogo može promeniti kako u fizičkom stanju, tako i u duševnom...

Kako je moguće, u uslovima vašega sveta, povratiti izgubljenju vezu čoveka sa rastinjem – već sam ti govorila. I spoznaju svega ostalog mnogo je lakše dostići kroz lični i neposredni dodir sa tim biljem.

Takođe se Zrakom Ljubavi mogu izlečiti mnoge bolesti bližnjeg svog, pa čak i život produžiti, sazdašći oko njega Prostranstvo Ljubavi.

Pa i sam čovek, koji ume da izazove u sebi pozitivne emocije, može uz njihovu pomoć da ublaži bol, da izleči telo od bolesti, čak i otrovima da se suprotstavi.

- Šta znači izazvati, kako se može o dobrom misliti, ukoliko boli zub ili želudac?

- Čisti, blistavi trenuci života i pozitivne emocije će kao anđeli-čuvari pobediti bol i bolest.

- A ukoliko kod nekog čoveka nije bilo dovoljno čistih i blistavih trenutaka koji izazivaju isceljujuće pozitivne emocije, šta on da radi?

- Smesta treba stvoriti nešto tako, da bi se pojavile one. One se pojavljuju onda, kada se ljudi koji te okružuju odnose prema tebi sa iskrenom Ljubavlju. Eto, stvori takvu okolnost, stvori postupcima svojim prema bliskim ljudima, inače neće moći da ti pomogne tvoj anđeo-čuvar...

- Zanimljivo bi bilo saznati, da li su u meni postojale takve snage i koje jačine? Kako ih pobuditi u sebi?

- To je moguće učiniti uz pomoć uspomena. Na primer, sećanjem na nešto lepo, prijatno iz svoje prošlosti. Uz pomoć tih uspomena, oseti to blaženo stanje koje je postojalo u tebi. Hoćeš li da pokušaš upravo sad? Pomoći ću ti. Pokušaj.

- Pa hajde, pokušajmo.

- Lezi molim te, na travu i opusti se. Prisećati se možeš počevši od današnjeg trenutka života, pa odlazeći u prošlost. Možeš se setiti detinjstva i ići mislima ka današnjem danu. Možeš se odmah priseliti najprijatnijih trenutaka i za njih vezanih osećaja.

Legao sam na travu. Anastasija je takođe legla pored mene i položila prste svoje ruke na moje. Pomislio sam da će mi njeno prisustvo smetati da se usredsredim na uspomene, pa sam rekao:

- Bilo bi mi bolje da sam sam.

- Biću tiha. Ti, kada budeš počeo da se prisećaš, zaboravićeš na mene. Ni dodir ruke nećeš više osećati. A ja ću ti pomoći da se brže i blistavije svega setiš.

GDE SI TI, ANĐELE – ČUVARU?

Hronika događaja proživljenog života, vodila je u detinjstvo. Sećanja su došla do trenutka kada sam se sa seoskim mališanima igrao u pesku, a zatim su se zaustavila. U Duši je bila neshvatljiva uznemirenost. Ni jedan događaj celog proživljenog života nije izazivao u meni pozitivne emocije, niti osećanja poput onih, koja su me prožimala to jutro, posle provedene sa Anastasijom noći. Niti onih koje je ona ispoljavala, podesivši ritmu otkucaja moga srca, ritmove okolne prirode (opisao sam to stanje u poglavlju »Doticanje raja«). Smatrao sam da su ta prekrasna osećanja bila stvorena u meni samo Anastasijom, da nisu moja. Ona su nameštena, podarena Anastasijom. Spontano sam ih upoređivao sa onim iz mog života i nisam nailazio na slične. Iznova i iznova sam premotavao uspomene iz svog života, kao filmsku traku, napred i nazad. Svi događaji su bili vezani za nastojanja da se nešto dostigne, dobije. Dobijao sam redovno ono željeno, ali zadovoljstvo ne. Umesto toga, nova želja... I poslednje godine života, kada je okolina smatrala da mi sve izvanredno uspeva, izazivale su još veću zbunjenost. Kupovine automobila, žene i banketi, pokloni i čestitke – činili su se praznim i nepotrebnim.

Naglo sam ustao, i da li sebi ili Anastasiji, razdraženo prigovorio:

- Nema u životu čovekovom tih lekovitih osećaja! U krajnjem slučaju, u mom ih nema. Pa i kod mnogih drugih se može desiti da ih ne pronađu.

Anastasija je isto tako ustala i spokojno primetila:

- Onda ih što pre treba stvoriti.

- Ma šta treba da stvorim? Šta?

- Pre svega je nužno da spoznaš u čemu je velika važnost, smisao. Život si svoj sada pregledao. Pa, iako si imao mogućnost da ga potanko ispitaš, posmatraš nekako sa strane, ipak nisi uspeo da opaziš ništa značajno. Stalno si se za uobičajene, po tvom shvatanju, vrednosti kačio. Reci, da li si barem u nekoj prilici uspeo da se približiš osećaju sreće?

- Bila su dva slučaja, ali je nešto zasmetalo da osetim potpunu sreću.

- Kakvi su to bili slučajevi?

- Još na početku perestrojke sam uspeo da dobijem u dugoročni zakup brod. To je bio najbolji putnički brod u zapadno-sibirskom rečnom brodarstvu. »Mihail Kalinjin« - mu je ime.

Papiri za dugoročni zakup broda su sređeni. Dolazim do pristaništa, ukotvljen on – lepotan, i ja prvi put stupam na palubu svoga broda.

- Da li se osećaj radosti mnogo pojačao kada si stupio na palubu?

- Razumeš li Anastasija, u našem životu je mnogo različitih problema. Kada sam se popeo na brod, sačekao me je kapetan.

Uputili smo se u njegovu kabinu. Ispili po čašu šampanjca. Razgovarali. Kapetan je rekao da treba hitno cevi oprati vodovodne, inače sanitarna inspekcija neće dati dozvolu za putovanje. Još je rekao kapetan...

- I utonuo si, Vladimire, u brige i probleme, vezane za rad broda.

- Da, udubio sam se u probleme. Mnogo ih je bilo.

- Veštački stvorena materija, mehanizmi razni se time i odlikuju, Vladimire, da više problema donose, no radosti. Varljiva je i pomoć njihova čoveku.

- Ne slažem se sa tobom. Sami po sebi, možda i stvaraju mehanizmi probleme – popravka je potrebna, servisiranje. Ali se zato uz njihovu pomoć može i dobiti mnogo toga.

- Na primer, šta?

- Čak i ljubav.

- Istinskoj Ljubavi, Vladimire, nisu zapovednici veštački stvoreni predmeti. Čak i kada bi svi na svetu pripadali tebi, samo uz njihovu pomoć, ne bi mogao da dobiješ istinsku Ljubav, čak ni jedne jedine žene.

- Ti jednostavno naše žene ne poznaješ. A procenjuješ. Ja sam eto, dobijao.

- Šta si dobijao?

- Do Ljubavi sam bez ikakvog napora dolazio. Ženu sam jednu voleo strasno. Nisam je samo jednu godinu voleo. A ona, nije baš bila voljna da pođemo nekuda, da se osamimo. Kada se brod kod mene pojavio, pozvao sam je na njega i ona je pristala. Imaš li predstavu kako je to sjajno?! Sedimo sami za stolom u baru broda. Šampanjac, vino izvanredno, sveće gore, muzika – i nema nikoga. Sami smo u praznom baru moga broda. Samo je ona preda mnom. Zaplovio je brod, nikoga nisam primio na njega da bih sa njom bio nasamo. Brod plovi po reci. U baru se čuje muzika. Pozvao sam je da igramo. Stas i grudi su joj prekrasni. Prigrlio sam je, zakucalo je radosno srce, te poljubih njene usne!

Nije se povukla, već me je takođe zagrlila. Razumeš? Bila je pored mene, mogao sam da je dotičem, ljubim. Sve to blagodareći brodu, a ti kažeš – sami problemi.

- A dalje, Vladimire, šta se sa tobom desilo?

- Nije važno.

- Ipak, svega se seti, molim te.

- Kažem ti da to nije važno. Nema značaja.

- Mogu li ja da ispričam šta se dogodilo tamo, na brodu, sa tom mladom ženom i tobom?

- Pokušaj.

- Mnogo si popio. Naročito si se trudio da popiješ što više. Potom si pred nju položio ključeve od svoje kabine, raskošnih svojih apartmana, a sam si sišao u potpalublje. Spavao si skoro dan i noć u malenoj mornarskoj kabini. Znaš li zašto?

- Zašto?

- Nastupio je trenutak, kada si ugledao na licu voljene mlade žene, čudan izraz i odsutan osmeh. Intuitivno, još nesvesno si spoznao – ona, tvoja ljubljena mašta: »Kako bih srećna bila, kada bi za stolom u baru ovoga broda, preko puta sedeo ne Megre, već moj voljeni«. Voljena tobom žena, snevala je o drugom, o onom, koga voli ona. Sanjarila je, da ne ti, već on poseduje taj brod. Bili ste u vlasti mrtve materije, te vezavši za nju svoja živa osećanja i stremljenja, ubijali ih.

- Ne nastavljaš, Anastasija. Neprijatne su mi te uspomene. Pa ipak, brod je odigrao svoju ulogu. Ti i ja smo se susreli zahvaljujući brodu.

- Događaje sadašnjice grade prethodna osećanja i zanos Duše, samo oni utiču na budućnost. I samo se njihov uzlet, njihov zamah krilima, odražava u nebeskim ogledalima. I ostaviće trag u događajima zemaljskog postojanja samo njihovi porivi i žudnje.

- Kako to razumeti?

- Našem susretu su mogle da prethode mnoge težnje tvoje i moje Duše, možda čak i naših dalekih i bliskih roditelja. Možda je to učinio samo jedan zamah višnje, rastuće u bašti tvoje kuće van grada. Ali ne brod.

- Kakve veze sad ima višnja u mojoj bašti?

- Mnogo puta pregledajući svoj život, nisi pridao nikakav značaj toj višnjici i osećanjima svojim za nju vezanim, a upravo to predstavlja glavni događaj poslednjih godina tvog života. Na tvoj brod Vaseljena nije odgovarala. Razmisli, šta može da

znači Vaseljeni primitivni, kloparajući, ne umejući da misli, niti samoobnavljajući mehanizam?

A višnja... Mala sibirski višnjica, za koju ti čak ni mesto nisi ostavio u svojim uspomenama, uznemirila je prostore vasseljenske, izmenila razvoj događaja koji su vezani ne samo za tebe, već i za mene. Zato što je živa, i kao sve živo, neraskidivo je povezana sa celom vasionom.

VIŠNJA

- Priseti se, Vladimire, svega što te povezuje sa tim malenim drvcetom. Seti se počevši od trenutka dodira sa njim.

- Pokušaću, ako to smatraš važnim.

- Da, to je važno.

- Vozio sam se kolima. Ne sećam se kuda. Zaustavio sam se oko Centralne pijace. Zamolio sam šofera da ode i kupi voće. Sedeo sam sam i posmatrao kako izlazeći sa pijace, ljudi vuku razne rasade.

- Posmatrao si ih i čudio se. Čemu?

- Zamisli, lica su njihova vesela, zadovoljna. Na ulici kiša i hladnoća, oni vuku nekakve rasade, korenje krpama umotano, teško im je, a lica zadovoljna; a ja sedim u toplim kolima i setan sam. Kada se šofer vratio, počoh na pijacu. Hodao sam, hodao mimo prodavaca i kupio tri mala rasada višnje. Kada ih je u gepek kola stavljao, šofer mi reče da jedna višnja neće preživeti pošto joj je korenje vrlo kratko isečeno, i da je bolje odmah je baciti, ali sam je ostavio. Ona je bila najvitkija. Zatim sam ih u bašti svoje kuće van grada posadio sam.

Za višnju sa kratko obrezanim korenjem, humusa sam u jamu više bacio, tresetnih mrvica, i još ponešto od đubriva.

- Svojim pokušajima da joj pomogneš, spalio si đubrivom još dva mala korenčića višnje.

- Ma, preživela je! U proleće, kada su počeli da pupe pupoljci na drveću, i njene su grane oživele. Listići su se pojavili maleni. Zatim sam otputovao na svoju trgovačku ekspediciju.

- Ali si pre toga svakodnevno, više od dva meseca dolazio u svoju vikendicu i uvek si pre svega prilazio malenoj višnji. Ponekad si milovao njene grančice. Radovao se listićima, zalivao je. Zabio si kočić u zemlju i privezao njeno stabalce, da ga vetar ne bi polomio.

Reci, Vladimire, šta misliš, da li odgovaraju biljke na odnos čovekov prema njima? Osećaju li dobar odnos ili zao?

- Slušao sam ili čitao negde da, navodno, sobne biljke i cveće odgovaraju. Čak i uvenuti mogu, ukoliko onaj ko se brine o njima otputuje. O ogledima naučnika sam

slušao: merne aparate su na različite biljke priključivali, i igle su na aparatima skretale, kada im je čovek sa agresijom prilazio, na jednu stranu, a kada bi dolazio sa dobrotom - na drugu.

- Znači, Vladimire, poznato ti je da se biljke odazivaju na ispoljena osećanja ljudska. Kako je osmišljeno Velikim Tvorcem, nastoje da učine sve za obezbeđenje života čovekovog: jedne će donositi plodove, druge će svojim prelepim cvetovima težiti da izazovu u čoveku pozitivne emocije, treće će vazduh za disanje uravnotežiti.

Ali ima još jedno, ne manje važno njihovo predodređenje. Ono rastinje sa kojim određeni čovek dolazi u neposredan dodir, uobličava za njega Prostranstvo Istinske Ljubavi. One Ljubavi, bez koje je život na Zemlji nemoguć.

Mnogi vikendaši hitaju ka svojim parcelama, zato što je tamo za njih stvoreno to Prostranstvo. I malena sibirski višnja, koju si ti sam posadio, koju si sam negovao, takođe je čeznula da učini ono što čine, ispunjavajući svoje predodređenje, sve biljke.

Biljke mogu da oblikuju za čoveka značajno Prostranstvo Ljubavi, ukoliko ih je mnogo, ako su različite i čovek opšti sa njima, dotičući ih sa Ljubavlju. Sve zajedno, one mogu da sazdaju za čoveka značajno Prostranstvo Ljubavi, blagodatno utičuće na Dušu i isceljujuće za telo. Shvataš li, Vladimire - sve zajedno, kada ih je mnogo. Ali, ti si negovao samo jednu biljku. I tada je malena sibirski višnjica nastojala sama da učini ono, što mogu da učine samo nekoliko različitih biljaka zajedno.

Njena nastojanja su bila izazvana tvojim izuzetnim odnosom prema njoj. Intuitivno si razumeo – sred tvog okruženja, isključivo i jedino to maleno drveće ništa ne traži od tebe, nije licemerno i žudi samo da daje; zato si i dolazio ti, umoran posle burnog dana do višnje, stajao i posmatrao je, a ona se trudila iz sve snage.

Do pojave prvog osvitnog zračka sunca, njeni listovi su nastojali da uhvate njegov odraz na prosvetljavajućem nebu.

A kada je zalazilo sunašce, ona je pokušavala da iskoristi svetlost blistave zvezde. I ona je, malo-pomalo, uspela.

Njeni korenčići, zaobišavši đubrivo koje pali, znali su da uzmu najpotrebnije iz Zemlje. I strujao je po žilicama višnje sok Zemlje malo brže nego što je uobičajeno. Jedanput, došavši, video si na tankim grančicama malene cvetove. Na drugim sadnicama nije bilo cvetova, a ona se rascvetala. Obradovao si se. Popravilo ti se raspoloženje, i tada... Seti se, šta si uradio, Vladimire, videvši njene cvetove.

- Zaista sam se obradovao. Iz nekog razloga mi se raspoloženje popravilo. Pomilovao sam rukama njene grane.

- Nežno si milovao njene grančice. I rekao: »Divno, lepotica moja se rascvetala!«

Drveće, Vladimire, donosi plodove. Ali pored toga, ono oblikuje Prostranstvo Ljubavi. Višnja je veoma želela da ga i ti imaš. Ali, gde više višnja da nađe snage, da vrati čoveku dobijeno od njega. Ona je već dala sve što je bilo u njenoj moći, ali je dobila još i izuzetan, nežan prema sebi odnos... Tada je poželela da učini još više! Sama!

Otputovao si na svoju dugu ekspediciju. Kada si se vratio, krenuo si kroz baštu prema višnji. Hodao si i jeo, kupljene na pijaci višnje. Kada si došao do nje, ugledao si – na tvojoj višnji takođe vise tri crvena ploda. Stajao si pred njom umoran, jeo kupljene na pijaci višnje i pljucao koštice. Zatim si otkinuo jedno zrno sa svoje višnje i probao. Ono je bilo malo kiselije od pijačnih, te dva preostala nisi ni pipnuo.

- Najeo sam se drugih višanja. A njeno zrno je zaista bilo kiselije.

- Oh, kada bi znao, Vladimire, koliko je u tim malenim zrnima bilo korisnog za tebe. Koliko energije i Ljubavi. Iz utrobe Zemlje i vaseljenskih prostora, sabrala je ona za tebe sve korisno i uložila u ta tri zrna. Ona je čak jednu svoju granu sasušila, da bi mogla da sazru ta tri zrna. Jedno si probao, dva koja su ostala, nisi ni dotakao.

- Ma, nisam znao. Ali sve jedno, meni je bilo drago što je uzmogla da donese plodove.

- Da, tebi je bilo drago. A tada... Da li se sećaš šta si uradio onda?

- Ja? Pa, ponovo sam pomilovao grančice višnje.

- Nisi ih samo pomilovao. Nagnuo si se i poljubio listiće, ležeće na tvom dlanu grančice.

- Da, poljubio sam ih. Zato što mi je raspoloženje bilo savršeno.

- A sa višnjom se dogodilo nešto neverovatno. Šta je ona još mogla da učini za tebe, ako ti nisi uzeo sa tolikom ljubavlju odnegovane plodove? Šta?

Ustreptala je ona od poljupca čovekovog, i uzletela su u svetlo prostranstvo Vaseljene, svojstvena samo čoveku, ali iznedrena malom sibirskom višnjom, misao i osećanja – vratiti čoveku primljeno od njega.

Podariti čoveku svoj poljubac Ljubavi, ogrejati ga svetlim osećanjima Ljubavi. Mimo zakona svih, misao se koprcala po Vaseljenu i nije nalazila ovaploćenje.

Spoznati nemogućnost ovaploćenja – to je smrt.

Svetle sile su vraćale višnji stvorenu njom misao, da bi mogla da je uništi u sebi i da ne umre. Ali, ona je nije uzela!

Strasna želja malene sibirske višnje je ostajala nepromenjena, neobično čista i uzdrhtala.

Svetle sile nisu znale šta da čine. Veliki Tvorac nije menjao ustanovljene zakone harmonije. Ali, višnja nije umrla. Nije umrla zato što su njena misao, stremljenja i osećanja bili neobično čisti, a po zakonima Vasiona, čistu Ljubav ništa uništiti ne može. I lebdela je ona nad tobom, koprcala se, nastojeći da pronađe ovaploćenje. Sama u Vaseljenu, trudila se da sazda za tebe Prostranstvo Ljubavi.

Došla sam na vaš brod, da nekako pokušam da pomognem i ostvarim željeno višnjom. Još ne znajući kome je upućeno.

- Znači, tvoj odnos prema meni je iz želje da pomogneš višnji?

- Moj odnos prema tebi, Vladimire - to je samo moj odnos. Teško je reći, ko kome pomaže, višnja meni ili ja višnjici? Sve je u Vaseljenu uzajamno povezano. Da prihvati stvarnost mora svako sam. Ali sada, dozvoli, ovaplotiću u stvarnost željeno višnjom. Mogu li da te poljubim za nju?

- Svakako da možeš. Kad već tako treba. I plodove njene ću, kada se vratim, sve pojesti.

Anastasija je zatvorila oči. Ruke je svoje pritisla na grudi i tiho prošaptala:

- Višnjice, oseti. Ja znam, ti možeš da osetiš. Sada ću učiniti ono, što si želela ti. To će biti tvoj poljubac, višnjice. – Potom je Anastasija lako položila ruke na moja ramena ne otvarajući oči, približila se, dotakla usnama obraz i zamrla.

Volšeban poljubac, tek dodir usana. Ali se razlikovao od svih, meni poznatih od pre. Izazvao je meni nepoznat dotad, neobično prijatan osećaj. Svakako, nije tehnika pokretanja usana, jezika ili tela važna u tome. Po svemu sudeći, najvažnije je ono što je u samom čoveku skriveno, a ispoljava se sa poljupcem.

Ali, šta se krije u duši te usamljenice iz tajge? Otkuda u njoj toliko znanja, neobičnih moći i osećanja? Ili je možda, sve što govori, samo plod njene uobrazilje? Odakle onda potiču čudesno blagorodni, očaravajući i sve u meni grejući osećaji? Možda ćemo zajedničkim nastojanjima uspeti da otkrijemo tajnu uz pomoć sledeće okolnosti, kojoj sam bio svedok.

KO JE KRIV?

Jednom, kada je Anastasija pokušavala da mi nešto objasni o načinu života i veri, ali nije nalazila odgovarajuće, razumljive reči, a verovatno je veoma želela da ih nađe, desilo se sledeće.

Anastasija se naglo okrenula licem ka Zvonećem kedru, položila dlanove na njegovo stablo, i potom je sa njom počelo da se dešava nešto nepojmljivo. Ona je, podigavši glavu uvis, obraćajući se, da li kedru ili nekome visoko gore, počela odjednom strasno i zaneseno da govori čas rečima, čas zvucima.

Nešto je nastojala da objasni, dokaže, molila za nešto. S vremena na vreme su se u njen monolog uplitali uporno-zahtevni tonovi. Pojačalo se pucketanje – zvon kedra. Blistaviji je i puniji postao njegov Zrak. Tada Anastasija strogo izgovori:

- Odgovori mi. Odgovori! Pojasni! Daj mi ga, daj! – Pri tom je zatresla glavom i čak lupila bosom nogom.

Bledo svetlucanje krošnje Zvonećeg kedra usmerilo se ka Zraku, i Zrak je, odjednom se otkinuvši od kedra, odleteo u vis ili se rastvorio. Istog trenu je izbio drugi Zrak, dolazeći odozgo prema kedru. On, kao da se sastojao od plavičaste magle ili oblaka.

Usmereni na dole, krajevi iglica kedra su zasvetleli istim takvim maglovitim, jedva primetnim zracima. Ti zraci su hitali ka Anastasiji ali je nisu doticali, oni, kao da su iščezavali, rastvarajući se u vazduhu. Kada je ona nanovo zahtevno trupnula nogom, pa čak i pljesnula dlanovima po ogromnom deblu Zvonećeg kedra, pokrenule su se svetleće iglice, slili su se njihovi zraci u jedinstveni nejasan Zrak, ali je ni on, krećući se na dole ka Anastasiji, nije doticao. Zrak se rastvarao u vazduhu, kao da isparava, u početku na metar udaljenosti od Anastasije, potom na pola metra...

Sa užasom sam se prisetio da su, verovatno, upravo od takvog Zraka, poginuli njeni roditelji.

Anastasija je nastavljala da tvrdoglavo o nečemu pita, zahteva. Tako razmaženo dete uporno moli roditelje za nešto što želi. Iznenada je Zrak poleteo ka njoj i osvetlio je celu, kao blic.

Oko Anastasije se stvarao i nestajao oblak. Zrak, koji je proisticao iz Kedra se rastvorio, ugasnuli su zraci potekli od iglica. Gubio se oblak oko Anastasije. Čas je ulazio u nju, čas nestajao u prostranstvu.

Ona se blistava i srećnog osmeha okrenula, koraknula ka meni i zaustavila, usmerivši pogled mimo mene. Okrenuo sam se. Na poljanu su dolazili deka i pradeka Anastasijini. Polako koračajući, oslanjajući se na motku nalik na štap, visoki sedi pradeda idući malčice ispred deke, dođe do mene i stade. Pogledao je kroz mene kao da sam vazduh. Čak nisam ni poimao, vidi li me ili ne. Pradeda je stajao ćutke, zatim se ovlaš naklonio bez pozdrava, ne rekavši ni reči, i uputio ka Anastasiji. Dedita je nemiran, ali veoma jednostavan. Ceo njegov izgled je govorio da je veseo i dobar čovek. Stigavši do mene, dedita se istog trenutka zaustavio i uobičajeno pozdravio pruživši ruku. Počeo je nešto da govori. Ali ništa od onoga što je on tada rekao, nisam zapamtio. Iz nekog razloga smo i on i ja uznemireno posmatrali dešavanje pored Kedra.

Pradeda se zaustavio na otprilike metar od Anastasije. Neko vreme su se ćutke posmatrali. Anastasija je stajala pred sedim starcem u stavu mirno, kao đak ili maturant pred strogim ispitivačem. Bila je nalik na dete koje je zgrešilo, i osećala se njena uzrujanost.

Kroz nastalu napregnutu tišinu razleže se duboki, baršunast i jasan glas sedoga pradede. Nije se pozdravio sa Anastasijom, već je odmah, polako i jasno izgovarao reči, postavivši strogo pitanje:

- Ko se može, mimoišavši darovanu Svetlost i Ritam, obraćati neposredno Njemu?

- Bilo koji čovek može da se obraća Njemu! Od vajkada On sa velikom radošću i Sam razgovara sa čovekom. I sada On to hoće - brzo odgovori Anastasija.

- Svi putevi su Njim predodređeni? Da li su mnogi na Zemlji živući, u stanju da ih osećaju? Da li si ti kadra da vidiš te puteve?

- Da. Zamišljam predodređenje dato ljudima. Videla sam zavisnost budućih dešavanja od svesnosti danas živećih.

- Da li su Njegovi Sinovi, njihovi prosvetljeni sledbenici, spoznavši Duh Njegov, dovoljno učinili da urazume ljude?

- Oni su sve činili i čine, ne štedeći život svoj. Nosili su i nose Istinu.

- Onaj koji vidi, može li posumnjati u razum, dobrotu i uzvišenost Duha Njegovog?

- Njemu nema ravna! On je jedan Jedini! Ali, On želi da opšti. Želi da Ga razumeju, vole, kao što voli On.

- Da li je dozvoljeno drsko razgovarati i zahtevati u opštenju sa Njim?

- On je dao delić Svoga Duha i razuma svakome ko živi na Zemlji. I ukoliko mali delić u čoveku, Njegov delić, ne pristaje na uobičajeno, znači da On, upravo On, ne prihvata sve što je unapred određeno. On razmišlja. Mogu li se Njegova razmišljanja nazvati drskošću?

- Kome je dozvoljeno da ubrzava tok razmišljanja Njegovih?

- Dopustiti to sebi može samo Onaj ko dozvoljava.

- Šta moliš ti?

- Kako urazumiti nerazumne, pokrenuti bezosećajne da oseće.

- Da li je određena sudbina onima koji ne shvataju Istinu?

- Sudbina onih koji ne poimaju Istinu je određena. Ali, na kome je odgovornost za neopažanje Istine – na onima koji je ne uočavaju, ili na onima koji je donose?

- Šta? Znači, ti si?... – uznemireno je izgovorio praded a i začutao.

Neko vreme je ćutke posmatrao Anastasiju. Zatim se, oslanjajući se na motku-štap, praded polako spustio na jedno koleno, uzeo ruku Anastasijinu i naklonivši sedu glavu, poljubio je i izgovorio:

- Zdravo, Anastasija.

Anastasija se hitro spusti pred pradedom na kolena, začuđeno i uznemireno progovorivši:

- Šta ti je dedice, što ti, kao da sam mala? Ja sam već velika.

Zatim mu je obgrlila ramena, priljubila glavu na njegove grudi pokriven sedom bradom i pritajila se.

Znao sam, ona sluša kako kuca njegovo srce. Od detinjstva je volela da sluša otkucaje srca.

Sedi starac, klečeći, jednom rukom se oslanjao na motku-štap, drugom je milovao zlaćanu kosu Anastasijinu.

Deka se uzbudio, uzmuvaao, dotrčao do klečećih na kolenima, svoga oca i unučice. Sitnim je koračićima išao oko njih, raširio ruke, potom se iznenada i sam spustio na kolena, zagrlio ih...

Prvi se podigao deka. Pomogao je svome ocu da ustane. Praded a je još jednom pažljivo pogledao Anastasiju, polako se okrenuo i počeo da se udaljava.

Deka je brzo progovorio, nejasno kome se obraćajući:

- I svejedno, svi je maze. I On je mazi. Vidi kuda se uzverala. Nos svoj tura gde god joj padne na pamet. Nema ko da je vaspitava. Ko će vikendašima pomagati sada? Ko?

Praded a se zaustavio. Polako se okrenuo, i ponovo je njegov duboki baršunasti glas jasno izgovorio:

- Čini unučice kako ti srce veli i Duša. Oko vikendaša tvojih i sam ću pomoći.

– Okrenuvši se, veličanstveni sedi starac polako pođe sa poljane.

- Kažem ja, svi je maze - iznova progovori deka.

Podiže prutić, te uz reči: »Sad ću ja malo da je vaspitavam« - usitni koračićima ka Anastasiji, zamahujući prutićem.

- Jao, jao! – pljesnula je rukama Anastasija podražavajući strah, potom se zasmija i pobeže na suprotnu stranu od približavajućeg dede.

- Ona je još i da pobjegne smislila. Kad je ja ne bih sustigao!

On neobično brzo i lako potrča ka Anastasiji. Ona je kroz smeh bežala, ševrdajući po poljani. Deka nije zaostajao, ali ni da je sustigne nije mogao.

Izenada, deka jauknu i sede uhvativši se za nogu. Anastasija se brzo okrete, na licu joj je bila zabrinutost. Pritrčala je deki, pruživši ka njemu ruke. Tako se i ukočila. Njen bučni, zarazni smeh je ispunio poljanu. Pažljivo sam osmotrio pozu dedinu i shvatio razlog njenog veselja.

Deka, prisevši na jednu nogu, drugu je ispružio ispred sebe i držao je podignutu, ne dotičući zemlju. A milovao je kao povređenu, baš onu nogu na kojoj je sedeo. Nadmudrio je Anastasiju, ali je nije prevario.

Kako se zatim ispostavilo, ona je trebala na vreme da primeti nesklad, komičnost njegove poze. Dok se Anastasija smejala, deka je uspeo da je uhvati za ruku i podigavši svoj prutić, ovlaš je udario Anastasiju, kao dete. Anastasija je kroz smeh pokušavala da prikaže kako je boli. Bez obzira na neprekidan suzdržani smeh, deka je obgrlio njena ramena i rekao:

- Dobro, dobro. Ne plači. Dobila si? Po zasluži. Sada ćeš slušati. A ja sam orla starog počeo da treniram. Iako je star, snage još ima i pamti mnogo. A ona se pentra svuda, nerazumnica.

Anastasija je prestala da se smeje, pažljivo pogledala deku i uskliknula:

- Dedice!... Mili moj dedice! Orla!... Znači, ti već znaš za detence?

- Pa, ta zvezda!...

Anastasija nije dozvolila dedi da završi. Uхватила ga je oko struka, podigla sa zemlje i zavrтела. Kada ga je ponovo spustila na zemlju, deka je posrnuo i rekao, pokušavajući da bude strog:

- Kako se sa starijima ponašaš? Kažem ja - loše vaspitanje. – I on, mašući prutićem, brzo pođe da sustigne svoga oca.

Kada je deda stigao do drveća na kraju poljane, Anastasija viknu za njim:

- Hvala ti, dedice, za orla, hvala!

Deka se okrenuo, pogledao je:

- Samo ti, unukice, budi, molim te... – Ton njegovog glasa je bio isuviše nežan, i on, prekinuvši rečenicu, malo strože dodade: - Posmatraj me. – I sakri se među drvećem.

ODGOVOR

Kada smo ostali sami, upitao sam Anastasiju:

- Što si se toliko orlu nekakvom obradovala?

- Orao će biti veoma potreban za maloga - odgovorila je. – Za naše dete, Vladimire.

- Da se igra?

- Da. Samo što igra ima veliki smisao za kasnija saznavanja, osećaje.

- Jasno. – Mada mi nije bila baš jasna nekakva igra sa pticom, makar to bio i orao. – Šta si kod Kedra radila? Molila se ili razgovarala sa nekim? Šta se dešavalo sa tobom i Kedrom, zašto je praded tako strogo sa tobom razgovarao?

- Reci, Vladimire, postoji li po tvome nešto razumno, ili uopšte uzevši, postoji li Razum u nevidljivom svetu, u Kosmosu, u Vaseljenu? Šta o tome misliš?

- Mislim da postoji. Kad čak i naučnici o tome govore, kao i oni koji komuniciraju sa drugim dimenzijama i civilizacijama, Biblija.

- A to »nešto«, nazovi rečju nekakvom, tebi najbližom. To nam je potrebno radi podjednakog zajedničkog opredeljivanja. Pa, na primer, Razum, Intelekt, Postojanje, Snage Svetlosti, Vakuum, Apsolut, Ritam, Duh, Bog.

- Hajde, Bog.

- Dobro.

- Sada reci, nastoji li Bog da govori sa čovekom, šta misliš? Ne glasom sa nebesa, već kroz ljude, kroz Bibliju, da recimo došapne, kako biti sretniji?

- Ali, Bibliju nije bezuslovno Bog diktirao.

- Već ko, po tebi?

- Mogli su i ljudi, koji su hteli religiju da osmisle. Seli su i zajednički napisali.

- Znači tako jednostavno? Seli ljudi, napisali knjigu, osmislili sadržaje, zakone? I ta knjiga živi, evo već ne samo hiljadu godina i predstavlja najmasovniju i najčitaniju knjigu do današnjih dana! U prošlim vekovima napisano je mnoštvo drugih knjiga, ali sa tom se malo koja može uporediti. Šta po tvome, to znači?

- Ne znam. Drevne knjige, svakako, mnogo godina postoje, ali većina ljudi ipak čita uglavnom savremenu literaturu – romane, krimice razne. Zašto?

- Zato što čitajući ih, misliti skoro da i nije potrebno. Čitajući Bibliju, mora se brzo misliti i na mnoga pitanja samom sebi odgovarati. Tad razumljivom ona postaje. Otvara se. Ukoliko se bezuslovno odnose ka njoj samo kao prema dogmi, onda je dovoljno nekoliko zapovesti pročitati i zapamtiti. Ali, ma koja dogma, donesena spolja, a neshvaćena u sebi samom, blokira mogućnosti Čoveka-Tvorca.

- Na kakva pitanja odgovarati treba, čitajući Bibliju?

- Za početak pokušaj da razjasniš, zašto faraon nije puštao narod Izraela iz Egipta?

- Šta tu treba da se razmišlja? Izrailjčani su u ropstvu bili u Egiptu. Ko bi hteo robove svoje da oslobodi? Oni su radili, prihod donosili.

- U Bibliji je rečeno, da nisu samo jednom Izrailjčani štetu nanosili celoj zemlji Egipatskoj. Čak su i prvence ljudi i životinja uništavali. Kasnije su takve vračeve na lomačama spaljivali, a faraon ih prosto nije oslobađao. Takođe odgovori na pitanje, gde su uzeli robovi-Izrailjčani toliko pokućstva i stoke, te su mogli četrdeset godina da putuju? Odakle se kod njih pojavilo oružje, da bi gradove na svom putu osvajali i rušili?

- Kako – odakle? Njima je sve Bog i davao.

- Misliš, samo Bog?

- Nego ko?

- Čovek, Vladimire, ima potpunu slobodu. Ima mogućnost da sam uživa u svemu, što je dao od vajkada Bog svetlog, ali i ostalim može da se služi. Čovek je - jedinstvo suprotnosti. Vidiš, sunašce sija. To je tvorevina Božija. Za sve je ono. Za tebe i mene, za zmiju, travku i cvet. Ali, pčela ubira iz cveta med, a pauk otrov. Svako od njih ima svoje predodređenje i drugačije neće raditi ni jedna pčela, niti bilo koji pauk. Isključivo čovek! Samo čovek može da se raduje prvim zracima sunca, a drugi da se ljuti. Čovek može biti i pčela, i pauk.

- Znači, Izrailjčanima nije sve samo Bog činio? Kako onda ustanoviti, šta Bog čini, a šta mu pripisuju?

- Kada se značajno kroz čoveka stvara, uvek učestvuju dve suprotnosti. Pravo izbora ostvaruje sam čovek. Od njegove čistote i spoznaje zavisi, čega će uzeti više.

- Dobro, neka je i tako. A ti, da li si s Njim, dok si pored Kedra stajala, da razgovaraš pokušavala?

- Da, želela sam da On odgovori.

- Pradedi se to nije dopalo?

- Pradeka je smatrao da sam donekle neuljudno govorila, zahtevala.
- Da, zaista si zahtevala, video sam. I nogom si pri tom udarala i umoljavala.

Šta si htela?

- Odgovor sam htela da čujem.
- Kakav odgovor?

- Razumeš li, Vladimire, suština Boga nije u telesnosti. On ne može gromoglasno da viče svima sa nebesa, kako da žive. Ali, On želi da svima bude dobro, zato i šalje Svoje Sinove. Ljude, u čiji je razum i Dušu uspeo da pronikne u većoj ili manjoj meri.

Njegovi Sinovi potom odlaze i razgovaraju sa drugim ljudima, raznim jezicima pričaju. Nekad rečima, nekad uz pomoć muzike i slika, ili na neki drugi način. Katkad ih slušaju. Katkad ih gone i ubijaju. Kao Isusa Hrista, na primer. I Bog iznova šalje Svoje Sinove. Ali uvek samo deo ljudi obraća pažnju na njih, a drugi ih ne shvataju. I narušavaju Zakone srećnog postojanja.

- Jasno. Zbog toga Bog i kažnjava čovečanstvo planetarnim katastrofama, strašnim sudom?

- Bog nikoga ne kažnjava, a katastrofa Njemu nije potrebna.

Bog – to je Ljubav. I tako je sve od vjkada smišljeno. Utemeljeno. Kada se ljudski rod približava određenoj tački svog neopažanja suštine Istine, kada se tamni začeci ispolje u čoveku, dostiže se kritična tačka. Da ne bi došlo do potpunog samouništenja, dolazi do planetarne katastrofe, odnoseći mnogo ljudskih života, uništavajući kobni, veštački stvoren sistem životnog obezbeđenja. Katastrofa predstavlja lekciju preživelim.

Neko vreme posle katastrofe čovečanstvo živi kao u strašnom paklu. A on je njima samima i stvoren. Upravo oni koji su preživeli u pakao dospevaju. Onda njihova deca neko vreme žive kao u prazvorima i dolaze do tačke, za koju se može reći – Raj. Potom opet odstupanje, i sve iz početka. Tako je milijardama godina po zemaljskom računanju vremena.

- Ako se sve tako neizbežno ponavlja milijardama godina, šta si ti želela?

- Želela sam da saznam na koji način i uz pomoć čega je moguće urazumiti ljude, osim uz pomoć katastrofe? Razumeš li, procenila sam da katastrofe nastaju ne samo zbog krivice onih koji ne shvataju Istinu, već i zbog nedovoljno uspešnog načina da se predstavi Ona. Zato sam Ga i molila da nađe taj način. Da ga otkrije meni ili još nekome. Nije važno kome. Važno je da postoji on i da dejstvuje.

- Šta ti je On rekao? Kakav je Njegov glas?

- Niko ne može da kaže kakav je Njegov glas. Njegov odgovor kao da se rađa, ali u obliku otkrića sopstvene, iznenada nastale misli. Jer, On može da govori samo kroz Svoj delić koji se nalazi u svakom čoveku, a ta čestica će već predati informaciju uz pomoć ritma vibracija svemu ostalom u čoveku. Zato se i stiče utisak da čovek sve potpuno sam radi. Premda sam čovek, zaista može mnogo. Jer, čovek je nalik Bogu. U svakom čoveku postoji malena čestica usađena u njega od Boga još pri rođenju. On je razdelio polovinu Sebe čovečanstvu. Ali tamne sile svim mogućim načinima nastoje da zablokiraju delovanje te čestice, da odvuku čoveka od opštenja sa njom i kroz nju – sa Bogom. Sa malenom česticom je lakše boriti se kada je sama, pa još i nepovezana sa Osnovnom Silom.

Ukoliko bi se te čestice ujedinile između sebe u svetlim stremljenjima, tamnim silama bi da ih pobede i zablokiraju bilo mnogo teže. Ali, ukoliko makar i jedna čestica, živeći samo u jednom čoveku, ima potpunu vezu sa Bogom, onda takvog čoveka, njegov Duh i Razum, tamne sile ne mogu pobediti.

- Znači, ti si dozivala Njega, da bi u tebi sinuo odgovor, kako i šta reći ljudima da bi sprečila planetarnu katastrofu?

- Otprilike tako.

- Kakav je odgovor iznikao u tebi? Koje reči treba izgovarati?

- Reči... Samo tek reči, obično izgovorene, nedovoljne su. Njih je i tako previše već izrečeno. Ipak, u celini, ljudski rod nastavlja da se kreće ka propasti.

Zar nisi slušao o tome, da je pušiti – loše, piti alkohol – loše. Priča se o tome u raznim izvorima, uključujući i vaše lekare, jezikom koji je tebi prihvatljiviji, ali ti nastavljaš to da činiš. Nastavljaš, bez obzira što se sve lošije osećaš, pa te čak ni bolovi ne mogu prisiliti da se uzdržiš od tih štetnih navika, kao i mnogi drugi. Bog ti kaže: »Ne sme se tako raditi«. Bolom govori. I nije to samo tvoj bol, već i Njegov, a ti lekove protiv bolova uzimaš i nastavljaš po svome da radiš. Nećeš da se zamisliš, odakle bol...

I sve druge Istine su ljudskom rodu znane, ali se ne ispunjavaju. Nekom trenutnom, varljivom zadovoljstvu se svi predaju. Znači, treba naći još neki način, koji omogućava ne samo da se zna, već i da se osete zadovoljstva drugačija. Čovek, osetivši ih, moći će da ih upoređuje i sam će sve razumeti, odblokiraće svoj delić, dat od Boga. Ne sme se čovek samo strašiti katastrofom, ne treba kriviti one koji ne

shvataju Istinu; treba da pojme svi koji Istinu saopštavaju, neophodnost traženja savršenijeg načina tumačenja. Pradeka se složio sa mnom.

- Ali, on to nije rekao.

- Mnogo toga nisi čuo od onoga što je govorio pradeka.

- Ako ste vi razumeli jedno drugo bez reči, zašto su se onda izgovarale te reči koje sam čuo?

- Zar ne bi bilo uvredljivo da slušaš kako u tvom prisustvu pričaju na stranom, nerazumljivom tebi jeziku, znajući pri tom i tvoj?

Razmišljao sam: »Da li da verujem u sve što govori ili da ne verujem? Sama ona, razume se, veruje. Ne samo da veruje, već i utiče. Možda bi trebalo pokušati nekako ohladiti tu njenu vatrenost, jer inače, evo kako se uništava«.

Zato sam pokušao da je ohladim, rekavši joj:

- Znaš li, Anastasija, šta ja mislim, možda ne vredi tako izgarati, ma, zahtevati tako uzrujano, kao što si ti kod Kedra činila? Iz Kedra se čak i plavičasta svetlost ili isparenje na tebe obrušilo. Dede tvoje se nisu uzalud uzrujavale. Opasno je to, bez sumnje. Kad Bog nikome od Svojih Sinova nije dao odgovor kako najdelotvornije objasniti sve ljudima, znači, odgovor i ne postoji. Planetarna katastrofa, proizlazi, i jeste najuspešnije sredstvo objašnjavanja. Inače, On će se naljutiti na tebe, pa će te još i kazniti, da se ne trpaš gde ti nije mesto, kako deka tvoj kaže.

- On je dobar. On ne kažnjava.

- Ali ti i ne govori ništa. Možda te ni slušati ne želi, a ti toliko energije tračiš.

- On sluša i odgovara.

- Šta odgovara? Da li nešto znaš sada?

- Došapnuo mi je gde se nalazi odgovor, gde da ga tražim.

- Došapnuo?... Tebi?! Gde je on?

- U sjedinjavanju suprotnosti.

- Kako to?

- Evo na primer, kada su se dva oprečna ljudska mišljenja u tumačenju Avatamsaka slila u novo dinamičko jedinstvo. Kao rezultat, stvorena je filozofija Huajanj i Kegom, oličavajući u sebi veće savršenstvo elemenata pogleda na svet, u odnosu na modele i teorije u vašoj savremenoj fizici.

- Šta?

- Oh, izvini, molim te. Šta mi je. Sasvim sam iscrpljena.

- Zašto se izvinjavaš?

- Oprosti mi što sam izgovorila reči, kojima se ne služiš u svom govoru.
- Upravo tako. Ne služim se. Nerazumljive su mi.
- Potrudiću se da više to ne činim. Ne ljuti se na mene, molim te.
- Ma, ne ljutim se. Samo mi objasni normalnim rečima, gde ćeš i kako tražiti taj odgovor?

- Sama ga uopšte pronaći ne mogu. Njega je moguće otkriti isključivo uz pomoć zajedničkih napora čestica, koje se nalaze u raznim, živućim na Zemlji, ljudima suprotnog mišljenja. Samo uz zajedničke napore, on će iskrsnuti u nevidljivoj dimenziji gde žive misli. Tu je dimenziju još moguće nazvati Dimenzijom Svetlih Sila. Ona se nalazi između materijalnog sveta u kome živi čovek, i Boga.

Otkriću odgovor, i mnogi drugi će shvatiti. Potom će biti lakše dostići sveopštu spoznaju. Preneti ljudski rod kroz razdoblje tamnih sila. I katastrofe se više neće ponavljati.

- Ma, jasnije, šta treba da učine ljudi danas, da bi se on pojavio?

- Dobro bi bilo kada bi se probudilo mnogo ljudi u ugovorenom trenutku. Na primer, u šest sati ujutro se ljudi probude. Pomisle o dobrom, nije važno o čemu stvarno. Važno je da misli svetle budu. Može se misliti na decu, na one koje voliš, i još promisliti o tome, šta učiniti da svima bude dobro. Bar petnaest minuta tako misliti. I što više ljudi bude tako postupalo, tim pre će odgovor iskrsnuti. Zonsko vreme je na Zemlji različito, ona se okreće, ali vizije, stvorene svetlim mislima tih ljudi, slične se u jedinstveni blistavi sadržajni oblik poimanja. Istovremenost razmišljanja o svetlom, pojačava sposobnost svakoga, i to mnogo puta.

- Eh, Anastasija. Kako si naivna. Ma, ko bi pristao da se probudi u šest sati ujutro da bi petnaest minuta razmišljao? Ljudi tako rano mogu da se probude ukoliko treba da idu na posao, na primer, ili treba da putuju avionom na službeni put. Svako će odlučiti: neka drugi razmišljaju, a ja ću odspavati. Teško da ćeš naći pomoćnike.

- A ti, Vladimire, zar ne bi mogao da mi pomogneš?

- Ja? Ne budim se tako rano bez preke potrebe. Čak i da se probudim nekako, o čemu dobrom da mislim?

- Pa, na primer, o sinu malenom koga ću roditi. O svom sinu. Kako mu je dobro kada ga miluju sunčevi zraci, savršeni, prekrasni cvetovi su pored, a paperjasta veverica se igra sa njim na poljani. O tome pomisli, kako bi bilo dobro, kada bi i svu drugu decu uvek milovalo sunašće, kada ih ništa ne bi žalostilo. Zatim pomisli, kome

ćeš u predstojećem danu reći nešto prijatno, kome se nasmešiti. I kako bi bilo dobro kada bi svet ovaj prekrasni postojao večno, i šta si za to, ti, upravo ti, dužan da učiniš.

- O sinu ću misliti. A o drugom nečem lepom, pokušaću da mislim. Samo, kakva korist? Ti ćeš ovde, u šumi misliti, a ja u gradskom stanu. Nas je samo dvoje. Sama kažeš, mnogo je ljudi potrebno. A dok ih mnogo ne bude, zašto bismo se besmisleno trudili?

- Čak je i jedan – više nego ništa. Dvoje zajedno – više je od dva. Kasnije, kada knjigu napišeš, još će se ljudi pojaviti, ja ću to osećati i radovaću se svakom. Naučićemo da osećamo jedno drugo, da razumemo, da pomažemo jedno drugom kroz Dimenziju Svetlih Sila.

- U sve što govoriš, još samo poverovati treba. Ja eto, u potpunosti ne mogu da verujem u tu dimenziju svetlu, gde misli žive. Nju je nemoguće dokazati zato što se ne može dodirnuti.

- Ali, došli su vaši naučnici do zaključka, da je misao materijalna.

- Došli, ali svejedno, dok se to ne uklopi u glavi, dok se ne može dotaći.

- Kada knjigu napišeš, ona će moći da se dodiruje, drži u rukama. Kao materijalizovana misao.

- Opet ti o knjizi. Već sam ti rekao da ni u nju ne verujem. Tim pre ni u to, da uz pomoć nekih, samo tebi znanih povezivanja slova, možeš izazvati kod čitalaca osećanja, uz to svetla, koja pomažu da se nešto spozna.

- Pričala sam ti kako ću to učiniti.

- Da, pričala si. Pa ipak ne verujem. Ako čak i pokušam da pišem, neću sve odmah ispričati. Ismejaće me. I znaš Anastasija, reći ću ti pošteno...

- Reci pošteno.

- Samo se nemoj uvrediti, dobro?

- Neću se uvrediti.

- Sve što si napričala, moram da proverim kod naših naučnika, da proverim šta se o tome govori u raznim religijama i savremenim učenjima. Sada kod nas ima mnogo pravaca, širenja ideja.

- Proveri. Svakako proveri.

- I još nešto, ja osećam, ti si – veoma dobar čovek. Filozofija tvoja je zanimljiva, neobična. Ali, ukoliko se uporede tvoja delovanja sa delovanjima drugih ljudi, onih koji se brinu o Duši, o ekologiji, onda si ti, proizlazi, među njima nekako najzaostaliya.

- Zašto tako proizlazi?

- Sama oceni. Svi su se prosvetljeni, kako ih ti nazivaš, povlačili od sveta. Buda je na sedam godina u šumu otišao, osamio se i celo učenje stvorio, sledbenika njegovih je po svetu mnogo. Isus Hrist se na samo četrdeset dana osamio, i sada se njegovim učenjem ushićuju.

- Isus Hrist se nekoliko puta usamljivao. I mnogo je razmišljao dok je hodao.

- Neka bude više od četrdeset dana, pa čak i godina. Starci, koji se sad smatraju svetim, bili su obični ljudi, kasnije su u šumu usamljениčki odlazili na neko vreme, a na tim mestima su manastiri nicali. Sledbenici su se njihovi pojavili, zar ne?

- Da, tačno.

- A ti dvadeset šest godina već u šumi živiš i nemaš ni jednog sledbenika. Nikakvo učenje nisi osmislila. Knjigu eto, umoljavaš da napišem. Hvataš se za nju, kao za slamku. Znake - povezivanja svoja, maštaš da utemeljiš u nju. Pa, ako tebi ne polazi za rukom kao drugima, možda ne treba ni da se trudiš? Drugi, sposobniji, i bez tebe će, možda, nešto smisliti. Hajde da jednostavnije, realnije živiš. Pomoći ću ti da se na naš život prilagodiš. Nisi uvređena?

- Nisam uvređena.

- Tada ću ti svu istinu reći, do kraja. Da bi mogla da razumeš sebe.

- Reci.

- Moći neobične ti poseduješ, to je nesumnjivo, informaciju možeš da dobiješ svaku, kao dva puta dva. A sad mi reci, kada se taj Zrak tvoj kod tebe pojavio?

- Kao i ljudima svim, odmah mi je bio dat. Samo da shvatim da on postoji i da se koristim njime, pradeda me je oko šeste godine naučio.

- Tako. Znači, već od šeste godine si bila u stanju da vidiš šta se događa u našem životu? Da ispituješ potanko, pomažeš? Čak i da lečiš na rastojanju?

- Da, mogla sam.

- Sada reci, čime si se bavila dvadeset narednih godina?

- Pričala sam ti i pokazivala. Bavila sam se vikendašima, ljudima koje vi tako nazivate. Trudila sam se da im pomognem.

- Svih dvadeset godina, iz dana u dan?

- Da, ponekad i noću, ako nisam bila jako umorna.

- Znači, ti si se kao fanatik zadržti, sve to vreme istrajno bavila vikendašima?

Tebe je neko terao da to radiš?

- Niko me nije mogao naterati. Samo ja sama. Posle toga što mi je pradeda predložio i ja sama shvatila da je to dobro i važno veoma.

- A ja mislim da ti je pradeda tvoj zato i predložio da se vikendašima baviš, što mu je bilo žao tebe. Jer si bez roditelja rasla. Dao ti je najlakši i najjednostavniji posao. Kada je osetio da si počela nešto bolje da razumevaš, dozvolio ti je da se i drugim baviš. A njih da odbaciš.

- Ali je i drugo vezano za vikendaše. Nastaviću da pomažem tim ljudima koje vi nazivate vikendašima. Ja ih veoma volim i nikada ih neću napustiti.

- To se i zove - fanatizam. Nešto u tebi ipak nedostaje za normalnog čoveka. Treba da shvatiš. Vikendaši – uopšte nisu najvažniji u našem životu. Oni nikako ne utiču na naše društvene procese. Vikendice i bašte – to su samo mala pomoćna domaćinstva. Ljudi se u njima odmaraju posle osnovnog posla ili kada u penziju odu. Samo to. Razumeš? Samo to! A ako se ti, posedujući takva kolosalna znanja i fenomenalne moći, baviš vikendašima, znači da u tebi postoje neka psihička odstupanja. Mislim da te treba odvesti kod psihoterapeuta. Ukoliko uspe da to skretanje izleči, tada ćeš, možda, zaista moći da doneseš korist društvu.

- Veoma želim da donesem korist društvu.

- Onda hajde da otputujemo, odvešću te kod lekara-psihoterapeuta, u dobru privatnu kliniku. Sama kažeš, planetarna katastrofa se može dogoditi. Eto, pomoći ćeš ekološkim društvima, nauci.

- Kada sam ovde, od mene će biti veća korist.

- Dobro, posle ćeš se vratiti i počećeš da se baviš ozbiljnijim poslom.

- Kakvim – ozbiljnijim?

- Sama ćeš odlučiti. Mislim, vezanim na primer, za sprečavanje ekološke katastrofe ili neke druge, planetarne. Uzgred, kada će se ona po tebi, dogoditi?

- Lokalna žarišta se već danas dešavaju na raznim tačkama Zemlje. Čovečanstvo je već poodavno sve pripremlilo, i to sa viškom, za svoje uništenje.

- A kada će doći do globalnog, kada će biti apoteoza?

- Otprilike se to može dogoditi dve hiljade druge godine. Ali se može na vreme otkloniti ili odložiti, kao devedeset druge godine.

- Kako, zar se mogla dogoditi devedeset druge godine?

- Da, ali su je oni odložili.

- Ko – oni? Ko je otklonio? Odložio?

- Katastrofe planetarnih razmera devedeset druge godine nije bilo zahvaljujući vikendašima.

- Šta?!

- U celom svetu se mnogo različitih ljudi suprotstavlja katastrofi Zemlje. Katastrofa devedeset druge godine se nije dogodila, u osnovi, blagodareći vikendašima Rusije.

- I ti... Znači ti!... Još sa šest godina si shvatala njihov značaj? Predvidela? Delala neumorno. Pomagala im.

- Ja sam znala značaj vikendaša, Vladimire.

DAN VIKENDAŠA

I PRAZNIK CELE ZEMLJE!

- Ali zašto zahvaljujući vikendašima, i upravo Rusije? Zašto? Kakva je međusobna veza ovde?

- Razumeš li, Vladimire, Zemlja iako velika, veoma je, veoma osetljiva.

Eto, i ti si takođe veliki u poređenju sa komarcem, a sedne li komarac na tebe, osećaš njegov dodir. I Zemlja sve oseća. Kada u beton i asfalt Nju umotavaju, kada seku i pale rastuće na Njoj šume, kada čeprkaju po nedrima Njenim i sipaju u Nju prašak, nazvan đubrivo.

Njoj je tada bolno. Ali, Ona ipak voli ljude, kao što mati voli decu svoju.

I nastoji Zemlja da uzme u nedra svoja zlobu ljudsku, i samo kad ponestaje snage u Njoj da zadržava, probija se zloba vulkanima i zemljotresima.

Zemlji pomoći treba. Snagu Njoj daje milovanje i blago obraćanje. Zemlja je velika, ali najosetljivija. Oseća Ona kada Nju sa nežnošću dotiče makar jedna ljudska ruka. Oh, kako oseća i čeka Ona taj dodir!

U Rusiji su neko vreme Zemlju smatrali svojinom svih i ničijom istinski. Ljudi je nisu prihvatili kao svoju. Zatim je došlo do promena u Rusiji. Počeli su ljudima da dodeljuju malene parcele Zemlje za vikendice.

Nije se slučajno desilo da su te parcele vrlo, vrlo male, pa je nemoguće na njima mehanizaciju raznu koristiti. Izmučeni čežnjom za Zemljom, Rusi su ih sa radošću uzimali. I siromašni su uzimali, kao i bogati. Zato što ništa ne može da raskine vezu čovekovu sa Zemljom!

Dobivši svoje male parcelice, ljudi su osetili intuitivno... I milioni pari ruku ljudskih su sa ljubavlju dotakli Zemlju. Upravo rukama svojim, a ne mehanizacijom, ljudi su dodirivali nežno Zemlju na svojim malim parcelama. Ona je osećala. Osećala dodir svake ruke ponaosob. I našla je u sebi snage Zemlja da još izdrži.

- Pa šta proizlazi? Da svakom vikendašu spomenik treba podići, kao spasiocu planete?

- Da, Vladimire, oni su spasioci.

- Ali je spomenike tolike nemoguće podići. Bolje bi bilo da se za njih ustanovi praznik sveopšti, sa jednim ili dva slobodna dana: »Dan vikendaša« ili »Dan Zemlje« - i da se označi u kalendaru.

- Oh! Praznik! – pljesnula je rukama Anastasija. - Divno si to smislio. Praznik! Bezuslovno je potreban veseo i radostan praznik!

- Eto, ti i posvetli svojim Zrakom po državi našoj, po poslanicima u Državnoj Dumi, neka zakon takav donesu.

- Ne mogu da se probijem do njih. Oni su u zahuktalosti svakodnevnoj. Odluke mnoge moraju da donose, da misle uopšte nemaju kad. Pa i smisla posebnog baš nema svesnost njihovu podizati. Teško će im biti da shvate, da zamisle čitavu stvarnost. Ispravnije odluke nego što sada donose, neće im dozvoliti da usvoje.

- Ko vladi, predsedniku, može da ne dozvoli?

- Vi. Mase. Većina. Nepopularnim merama ćete nazvati ispravne odluke.

- Da, tačno govoriš. Kod nas je demokratija. Najvažnije odluke se prihvataju većinom. Većina je uvek u pravu.

- Najveću svesnost su uvek dostizali u početku pojedinci, Vladimire, a većina ju je tek posle nekog vremena poimala.

- Ako je tako, čemu onda demokratija, referendumi?

- Potrebni su kao amortizeri, da žestokih potresa ne bi bilo. Kada amortizeri nisu usklađeni, nastaje revolucija. Period revolucije je uvek težak za većinu.

- Ma, praznik vikendaša - nije revolucija, šta je u tome loše?

- Praznik takav je dobar. On je potreban. Neizostavno potreban. Treba ga napraviti što pre. Promisliću, što brže mogu.

- Pomoći ću ti. Ja bolje znam koje se poluge u našem životu uspešno usklađuju. U novinama ću... Ili ne, u knjizi tvojoj ću o vikendašima napisati i zamoliću ljude da telegrame vladi i Državnoj Dumi upute: »Molimo da ustanovite Praznik vikendaša i Praznik Zemlje«. Samo, kog datuma?

- Dvadeset trećeg jula.

- Zašto - dvadeset trećeg?

- Dan je odgovarajući. Zbog toga što je to tvoj rođendan. Jer je ideja ta prekrasna – tvoja.

- Dobro. Znači, neka u telegramima ljudi napišu: »Dvadeset trećeg jula ustanovite Praznik vikendaša i praznik cele Zemlje«.

Čim u vladi i Dumi počnu da čitaju, zamisliće se: »Zašto ljudi telegrame takve šalju?« - ti odmah svojim Zrakom malo prošaraj!...

- Prošaraću! Svom snagom ću skakutati! Praznik će biti svetao i divan. Svi! Svi ljudi će se radovati i Zemlji celoj će veselo biti!

- Zašto svi treba da se raduju? To je samo vikendašima praznik.

- Treba tako učiniti da se svi raduju. Da svima da bude dobro. Taj praznik će započeti u Rusiji. A postaće najdivniji praznik na celoj Zemlji. Praznik Duše.

- Kako će se on odvijati prvi put u Rusiji? Niko ne zna kako ga praznovati.

- Srce će svakome došapnuti toga dana šta mu valja činiti. A u opštim crtama, uobličiću ga sad.

Nadalje je Anastasija vrlo jasno izgovarala svako slovo. Govorila je brzo i nadahnuto! Neobičan je bio i ritam njenih reči, sklop rečenica, izgovor:

- Neka se tog dana Rusija probudi u osvit zore. Svi ljudi sa porodicama, drugovima, i sami, do Zemlje će otići i stati na Nju bosim nogama. Oni, koji imaju svoje male parcele, gde sami svojim rukama odgajaju plodove, neka dočekaju prvi Sunčev zrak među svojim biljkama. Dodirnu rukama svaku vrstu.

Kada Sunašce izađe, neka od raznih jagodastih plodova po jedan otkinu i pojedu. Jesti više ništa ne treba do ručka.

Neka do ručka uredi parcele. Neka promisli svako o životu, radost u čemu je, i u čemu je njegovo predodređenje.

Bliskih neka se seti svako sa ljubavlju, prijatelja. I domisli zašto rastu njegove biljke, i svakoj neka ustanovi njenu namenu.

Svako do ručka treba da uhvati makar jedan čas samoće. Nevažno gde i kako, ali se neizostavno treba osamiti. Makar tren jedan u sebe pokušati pogledati.

Za ručak neka se okupi cela porodica. Oni koji žive zajedno, kao i iz daleka došavši toga dana. Ručak neka pripreme od onoga što je rodila Zemlja do trenutka za ručak. Neka svako na sto stavi to, što požele srce i Duša. I neka nežno u oči pogledaju jedni druge članovi cele porodice. Sto će blagosloviti najstariji, zajedno sa najmlađim. Za stolom spokojan razgovor neka odzvanja. O dobrom razgovor treba da se vodi. O svakome, ko je pokraj njih.

Neobične, blistavo su se ocrtavale slike, opisane Anastasijom. I sam sam osećao kako sedim za stolom, a pored su ljudi. Očaran praznikom, poverovavši u njega, tačnije rečeno, on kao da se već odvijao, dodadoh:

- Treba prvu zdravicu izgovoriti pre ručka. Čaše da svi podignu. Za Zemlju ispiti, za Ljubav. – Činilo mi se da već držim čašu u ruci.

Odjednom, ona:

- Vladimire, neka ne bude na stolu hmeljnog otrova.

Iz ruku mojih nestade čaša. Cela slika praznika iščeze.

- Anastasija prekini! Ne kvari praznik!

- Šta ću, kad baš hoćeš, neka na stolu bude vino od jagodastih plodova, koje malim gutljajima treba piti.

- Dobro, neka bude vino. Da se odmah ne menjaju navike. A šta ćemo posle ručka raditi?

- Neka se vrate ljudi u gradove. Sakupivši plodove sa svoje parcele, poneće ih u korpama i ugostiti one, koji je nemaju.

Oh, koliko pozitivnih emocija u tom danu! One će bolesti mnoge pobediti. I one, koje su smrt bolešću predviđale, i one, koje godine nisu isterale, nestaću. Neka onaj ko je bolestan neizlečivo ili samo malo, tog dana pođe da sačeka bujicu ljudi, koja se sa parcela svojih vraća. Zraci Ljubavi, Dobrote i doneseni plodovi, izlečiću, pobediće bolesti.

Gledaj! Gledaj! Stanica. Reka ljudi sa korpama raznobojnim. Vidi kako blistaju spokojstvom i dobrotom oči ljudske.

Anastasija je sijala, sve se više oduševljavajući idejom o prazniku. Oči njene više nisu prosto radosno sjale, već kao da su iskrile plavičastom svetlošću. Izraz njenog lica se menjao različitim, ali uvek radosnim nijansama, kao da u mozgu njenom silovitom bujicom proleću slike Velikog Praznika.

Odjednom je začutala, potom, savivši jednu nogu u kolenu i podigavši desnu ruku u vis, jednom se nogom odbi od zemlje i uzlete kao strela, podigavši se nad Zemljom. Skoro je do prvih čvorića Kedra doskočila. Kada se spustila, zamahnula je rukom, pljesnula dlanovima – po poljani se plavičasto svetlo razlilo nad svim. Nadalje, izgovarano Anastasijom kao da je ponavljala svaka malena travka i bubica i svaki veličanstveni Kedar. Rečenice Anastasijine kao da je pojačavala nevidljiva ogromna snaga. One nisu bile glasne, ali se sticao utisak da ih čuje svaka žilica beskrajne Vaseljene.

I ja sam ubacivao svoje rečenice, zato što je bilo nemoguće uzdržati se, kad je započela ona:

- U Rusiju će toga dana doputovati gosti! Svi oni koje je kao Atlante – ljude visoko razvijene svesti, rađala Zemlja! Kao zabludeli, vратиće se sinovi!

Neka se po celoj Rusiji tog dana probude u praskozorje ljudi. I neka celog tog dana strune Vaseljenske harfe melodijom srećnom odjekuju. Svi bardovi neka na ulicama i u dvorištima sviraju na gitarama. I onaj, ko je isuviše star, neka tog dana bude veoma mlad, kao mnogo, mnogo godina ranije.

- Da li ću i ja, Anastasija, biti mlad?

- I ti i ja, Vladimire, bićemo mladi, kao što su ljudi mladi prvi put. Starci će napisati deci pisma. A deca sva roditeljima svojim. I mališani, svoj prvi u životu načinivši korak, u svet radosni, srećni neka stupe. Toga dana decu ništa neće ražalostiti. Neka odrasli budu jednaki sa njima.

Bogovi svih spustiće se na Zemlju. Dana tog, Bogovi svih neka se ovaplate u likove obične.

I Bog, jedini, Vaseljenski, biće srećan. Budi tog dana veoma, veoma srećan! Ljubavlju obasjana Zemlja!

Anastasija se zanela slikama praznika. Vrtela se po poljani kao u igri, sve više se oduševljavajući.

- Stoj! Stani! – viknuo sam Anastasiji, odjednom shvativši da sve prihvata vrlo ozbiljno. Ona ne izgovara reči tek tako. Shvatio sam, ona oblikuje svakom svojom rečju i čudnim sklopovima rečenica! Uobličava slike praznika! I sa njoj svojstvenom upornošću, ona će oblikovati, maštati o njemu, dok se ne ovaplate njena snoviđenja u stvarnost. Kao fanatik će maštati! Za svoje vikendaše će se zalagati, kao što se prethodnih dvadeset godina starala. Viknuo sam da bih je zaustavio: - Šta ti je, zar nisi shvatila? Ma to je šala, sa praznikom! Našalio sam se!

Anastasija se odjednom ukopala. Čim sam je pogledao, tako mi se u Duši trenutno steglo nešto od izraza njenog lica. Lice joj je bilo izgubljeno, kao kod deteta. Sa bolom i žaljenjem su me posmatrale njene oči. Kao da sam rušitelj nekakav. Skoro šapatom je progovorila:

- Ja sam prihvatila ozbiljno, Vladimire. Već sam oblikovala sve. Lanac događaja koji slede, telegrami ljudski su povezali karikama. Bez njih će se narušiti događaja sled. Prihvatila sam tvoju ideju, poverovala u nju i izvela je. Osećala sam da iskreno govoriš o prazniku, o telegramima. Ne povlači natrag izgovorenu reč. Samo mi pomozite telegramima, da bih ja, kako si rekao, mogla svojim pomoći Zrakom.

- Dobro, pokušaću, samo se smiri, možda te telegrame niko neće hteti da pošalje...

- Naći će se ljudi, oni, koji će shvatiti. Osetiće u vladi i Dumi vašoj takođe. I biće praznik! Biće! Pogledaj...

Iznova su praznika slike poletele.

Eto i napisao sam o tome, a dalje činite kako vam srce veli i Duša.

ZVONEĆI

MAČ BARDA

- Šta je to, Anastasija, rečenice si nekako čudno gradila, kada si o prazniku govorila? I reči si izgovarala tako, da je zaista slovo svako posebno zvučalo...

- Trudila sam se da opis praznika u detaljima, slikama podrobnim prikažem.

- A reči šta čine? Kakvo je u njima značenje?

- Iza svake reči je mnoštvo događaja, radosne slike sam ponovo oživela. Sve će se one sada u stvarnost ovaplotiti. Jer, misao i reč – glavni su instrument Velikog Tvorca. A taj instrument je, među svima koji su telesni, samo čoveku dat.

- Pa zašto se onda sve što ljudi govore ne ispunjava?

- Kada su između Duše i reči pokidane niti, kada je pusta Duša a slika troma, tada su reči prazne, kao haotični zvuk. I ništa sobom ne predskazuju.

- Fantastika nekakva. Nije nego, u sve, kao detence naivno, veruješ.

- Kakva fantastika Vladimire, pa mnoštvo primera se može navesti iz života vašeg i tvog konkretno, kakvu snagu poseduje reč, ako se preko nje uobličiti vlastita slika?!

- Onda navedi meni razumljiv primer.

- Primer? Izvoli. Na sceni čovek stoji pred gledalištem i izgovara reči. Glumac će, na primer, iste govoriti reči, njih su ljudi slušali ne jednom, ali će samo jednoga bez daha slušati ljudi. Drugoga – neće prihvatiti. Reči su iste, ali je razlika ogromna. Šta misliš? Zašto se tako dešava?

- Pa to su glumci. Njih uče dugo na fakultetu. Jedni su odlični, drugi osrednji. Zatim, oni na probama uče tekstove da bi ih izražajno govorili.

- Njih uče na akademijama kako da se u lik užive, šta stoji iza reči. Onda na probama nastoje da taj lik ponovo prikažu. Ukoliko glumcu pođe za rukom da uobličiti u desetak procenata izgovorenih reči nevidljive slike, tad će ga gledalište sa pažnjom slušati. A ukoliko u polovinu izgovorenih reči neko uspe lik da ugradi, vi ćete genijalnim tog glumca nazvati. Zato što njegova Duša, sa Dušama sedećih u gledalištu otvoreno govori. I plakaće ili se smeјati ljudi, osetivši Dušom sve to, što je hteo da im prenese glumac. Eto šta je instrument Velikog Tvorca!

- A ti, kada nešto govoriš, u koliko si reči kadra slike da uneseš? U deset procenata ili pedeset?

- U sve. Pradeka me je tako naučio.

- U sve? Nije nego! U sve reči?!!

- Pradeka je rekao, da je moguće sliku uneti i u svako slovo. I ja sam naučila da iza svakog slova utemeljujem predstavu.

- Zašto iza slova? Slovo smisla nema.

- Ima slovo smisla! Iza svakog slova su, na sanskritu - rečenice, reči. U njima su takođe slova, potom mnogo reči - tako je beskonačnost skrivena u svakom slovu.

- Nije nego. A mi tek tako, prosto brbljamo sve reči.

- Da, često se zaista tako izgovaraju i one reči, koje su prošle hiljade godina. Prošle, prožimajući vreme i prostor. I slike zaboravljene, koje stoje iza njih, i do današnjeg dana žude da Duše naše dozovu. I čuvaju Duše naše, i bore se za njih.

- Kakve su to reči? Da li mi je barem jedna od njih poznata?

- Jeste poznata. Mislim, kao zvuk. Ali, šta se krije iza nje – zaboravili su ljudi.

Anastasija je opustila trepavice i neko vreme ćutala.

Zatim je sasvim tiho, skoro šapatom, zamolila:

- Izgovori Vladimire, reč »Bard«.

- Bard - rekoš ja.

Ona je zadrhtala, kao od bola, i rekla:

- Oh, sa kakvom si bezličnošću i suvoparnošću izgovorio tu uzvišenu reč! Zaboravom i prazninom si dunuo u treptavi plamen sveće. Plamen, prenet kroz vekove, i moguće, upućen tebi ili nekome od danas živućih dalekih roditelja. Zaborav Izvora je - opustošenje današnjeg dana.

- Iz kog razloga ti se nije dopao moj izgovor? Šta sam dužan da pamtim, vezano za tu reč?

Anastasija je ćutala. Potom je tihim glasom počela da izgovara misli, koje kao da dolaze iz Večnosti.

- Mnogo pre Rođenja Hristovog, na Zemlji su živeli ljudi, naši praroditelji, koji su se zvali Kelti. Svoje mudre učitelje su nazivali druidima. Pred znanjima materijalnog i duhovnog sveta druida, osećali su duboko poštovanje mnogi narodi koji su tada naseljavali Zemlju. U prisustvu druida, vojnici Kelta nikada nisu vadili oružje. Da bi se dobilo zvanje početnog stepena druida, potrebno je bilo dvadeset godina individualne obuke kod velikog duhovnog učitelja – žreca-druida. Onaj koji je primio

posvećenje – nazivao se »Bard«. On je imao moralno pravo da ide među narod i peva. Da usađuje u ljude Svetlost i Istinu svojom pesmom, oblikujući rečima vizije koje isceljuju Dušu.

Kelte su napale rimske legije. Poslednja bitka se događala pored reke. Rimljani su opazili da među vojnicima-Keltima koračaju žene raspuštenih kosa. Rimski komandanti su znali - kada idu te žene, onda za pobedu nad Keltima treba biti brojčano nadmoćan barem šest puta! Ni iskusni rimski komandanti, ni današnji istraživači-istoričari ne mogu da shvate – zašto? A cela je stvar u tim nenaoružanim ženama raspuštenih kosa.

Rimljani su izveli vojsku koja je devet puta prevazilazila keltsku po brojnosti. Priterana do reke, stradala je poslednja poražena porodica Kelta.

Oni su stajali u polukrugu, a iza njihovih leđa je mlada žena dojila majušnu devojčicu i pevala. Pevala je mlada mati vedru, ne tužnu pesmu, da se ne usele u Dušu devojčice strah i tuga, da bi uz nju bile vizije svetle.

Kada se devojčica odvajala od majčinih dojki, njihovi pogledi bi se susretali, žena je prekidala pesmu i svaki put nežno nazivala devojčicu »Barda«.

Više nije bilo odbrambenog polukruga. Pred rimskim legionarima, na stazi koja je vodila ka ženi koja doji, stajao je sa mačem u rukama, okrvavljeni mladi Bard. Okrenuo se ka ženi i susrevši se pogledima, oni se osmehnuše jedno drugom.

Izranjavljeni Bard je uspeo da zadržava rimljane, dok žena, spustivši se do reke, nije položila sićušnu devojčicu u čamac i odgurnula ga od obale.

Već potpuno bez snage, Bard je krajnjim naporom volje bacio pred noge mlade žene svoj mač.

Podigla je mač. Ona se u toku četiri sata neprekidno borila na uskoj stazi sa legionarima, ne dozvoljavajući im da priđu reci. Legionari su se zamarali i smenjivali jedan drugog na stazi.

Rimski komandanti su u nedoumici ćutke nadzirali, ali nisu mogli da shvate, zašto iskusni i snažni vojnici ne mogu da nanesu čak ni ogrebotinu telu žene?

Borila se četiri sata. Zatim je sagorela. Njena pluća su usahla lišena vlage, ne dobivši ni gutljaja vode, iz popucalih lepih usana se pušila krv.

Polako se spuštajući na kolena i padajući, ona je smogla snage da još jednom uputi slab osmeh za čamcem koji je odnosila struja reke, sa malenom budućom pevačicom – Bardom. I prenetoj, kroz hiljade godina za one koji danas žive, njom spašenoj reči i viziji njenoj.

Nije samo u telesnosti suština čovekova. Neizmerno viša i značajnija su – nevidljiva osećanja, stremljenja, osećaji koji se samo delimično odražavaju u materijalnom, kao u ogledalu.

Devojčica Barda je postala devojka, potom žena i majka. Živela je na Zemlji i pevala. Njene pesme su darovale samo svetle emocije ljudima, kao Zrak sveisceljujući, pomagale su one da se rastera sumornost Duše. Mnoge životne nedaće i lišavanja pokušavali su da ugase vrelo tog Zraka. Nevidljive tamne sile su nastojale da prodru do njega, ali nisu mogle da savladaju jedinstvenu prepreku – one koji stoje na stazi.

Suština čovekova nije u telu od krvi i mesa, Vladimire. Obeskrvljeno telo Barda poslalo je u večnost osmeh svetlosti njegove Duše, odražavajući Svetlost nevidljive suštine čovekove.

Sagorevala su pluća mlade majke, dok je mač držala, kapala je krv iz naprslina njenih usana, uhvativši svetao osmeh Bardov...

I sada, poveruj mi, Vladimire. Pojmi. Čuj zvon nevidljivog mača Bardovog, što odbija navalu zlobnog i tamnog na stazi, ka Dušama njegovih potomaka. Molim te, izgovori još jednom reč – Bard, Vladimire.

- Neću biti u stanju... Zasad još nisam u stanju da je izgovorim sa dužnim značajem. Docnije ću je sigurno izgovoriti.

- Hvala ti za neizgovoreno, Vladimire.

- Reci, Anastasija, jer ti to možeš da kažeš: Ko od onih što danas žive jeste istinski potomak te hraniteljice-žene i devojke – pevačice Barde? Borećeg na stazi, vojnika Barda - ko je mogao da zaboravi zapravo, čiji je to rod?

- Razmisli, Vladimire, zašto je izniklo u tebi takvo pitanje?

- Želim da pogledam njega ili njih, koji ne pamte nešto tako. One, koji ne pamte svoje krvno srodstvo. Bezosećajne.

- Možda želiš da se uveriš, da to nisi ti – taj koji ne pamti?

- Zašto ovde... Razumeo sam, Anastasija, ne odgovaraj. Neka svako promisli.

- Dobro - odgovorila je ona i ućutala posmatrajući me.

Ćutao sam neko vreme pod utiskom slikovito opisane Anastasijom slike, potom sam je zapitao:

- Zašto si upravo tu reč kao primer navela?

- Da bih ti pokazala, kako će se slike koje stoje iza nje u stvarnom svetu, uskoro ovaplotiti. Hiljade struna gitara titraju sada pod prstima današnjih bardova

Rusije. Još dok sam snevala o svemu, tamo, u tajgi, oni su prvi osetili. Njihove Duše... U početku se samo u jednoj zapalio titravi plamen i zadrhtala je tanana struna gitare, zatim su je prihvatile, odazvale se Duše drugih. Uskoro će njihove pesme čuti mnogi ljudi. Oni – Bardovi – pomoći će da se ugleda nova zora. Osvit prosvetljenja Duša ljudskih. Čućeš njihove pesme. Nove pesme svanuća.

NAGLI ZAOKRET

Posle trodnevnog boravka kod Anastasije, vrativši se na brod, nekoliko dana uopšte nisam bio u stanju da se udubim u poslove firme. Nisam mogao da donesem ni odluku o maršruti dalje plovidbe broda, niti da odgovaram na radiograme koji su stizali iz Novosibirska. Najmljeni radnici i deo posade, primetivši moje zanemarivanje poslova, počeli su da me potkradaju. Milicija Surguta, gde je bio ukotvljen brod i čuvari, hapsili su lopove, sastavljali zapisnike, ali ja ni u te okolnosti nisam do kraja želeo da se udubim.

Teško je sada reći, zašto je dodir sa Anastasijom tako snažno uticao na mene.

Ranije su kod mene u firmu dolazili mnogi predstavnici najrazličitijih duhovnih konfesija. Pričali su, kako bi navodno želeli da učine za društvo nešto dobro, i uvek tražili novac. Ponekad sam davao da bi ih otkačio, ne udubljujući se posebno u njihove poslove. A zašto bih se i udubljavao, kada se uvek razgovor završavao traženjem para.

Anastasija, za razliku od svih »duhovnih«, novac nije tražila. I uopšte, nemoguće je bilo zamisliti, šta se njoj može dati. Spolja gledano, ona kao da nema ništa, a sticao se utisak, da ona poseduje sve. Izdao sam naredbu da brod plavi direktno do Novosibirska. Zaključavajući se u kabinu, razmišljao sam.

Više od deset godina biznisa, rukovođenja kolektivima, naučili su me mnogo čemu. Uzleti i nedaće, izgradili su umešnost traženja i nalaženja izlaza iz različitih situacija. Međutim, ovoga puta, stanje je bilo da gore ne može biti. Istovremeno su me pritisle sve moguće nevolje. Krah firme se činio neminovnim. Neko od »blagonaklonih« je već raširio kroz firmu glas: »Sa njim se nešto desilo. Izgubio je sposobnost da primenjuje uspešna trgovačka rešenja«. Vele, »spasavaj se ko može«. I spasavali su se. Po povratku sam shvatio kako su se spasavali. Čak su i rođaci umešali svoje prste u razvlačenje firme: »Svejedno će i tako sve do vraga otići!« - smatrali su oni.

Samo je malena grupica starih radnika uzalud pokušavala da se suprotstavi krađi. Ali su se i oni po dolasku štapskog broda, shvativši kakvu sam počeo da čitam literaturu, uplašili za moje psihičko stanje.

Apsolutno trezveno sam ocenjivao novonastale okolnosti. Savršeno sam shvatao da sa ovim kolektivom popraviti stanje više neću moći. Čak će i oni koji su me ranije bespogovorno i ponizno slušali, sumnjati u bilo koje, mnome doneto rešenje.

Da ispričam bilo kome o Anastasiji strašno sam želeo, ali prilika da me razumeju nije se ukazivala. Možda i u ludnicu dospem. I onako su u porodici o lečenju počeli da govore.

Okruženje je oprezno zahtevalo od mene komercijalne projekte, i neizostavno delotvorne. Moj novi zanos se ocenjivao kao ludilo ili psihički slom. Zaista sam mnogo počeo da razmišljam o raznim dešavanjima u našem životu:

»Šta se događa sa životom? – razmišljao sam. Obaviš jedan mudro zamišljen trgovački posao, zaradiš, a zadovoljstva nema. Odmah se hoće više. I tako već više od deset godina! Gde je garancija da se ova trka neće nastaviti do poslednjeg dana, a zadovoljenje neće ni nastupiti? Jednome, za flašu pića rublja nedostaje i on se sekira. Milijarderu milijarda za neku novu kupovinu nedostaje – takođe se sekira. Možda nije stvar u količini para?«

Jedno jutro su mi u firmu došla dvojica starih poznanika, kolega-preduzetnika, koji su bili rukovodioci uglednih trgovinskih firmi. Počeo sam da razgovaram sa njima o udruženju preduzetnika sa čistim pomislama, o cilju naše delatnosti. Želeo sam da ipak sve podelim sa nekim. Oni su razgovor podržali, sa ponečim se i složivši. Dugo smo pričali, pa sam čak i pomislio: je li moguće da su odmah sve razumeli, a toliko su vremena na razgovor protraćili. Kasnije mi šofer moj reče:

- Oni su, Vladimire Nikolajeviću, kod vas po molbi došli. Pozvali su ih oni, koji se brinu za vaše zdravlje. Da saznaju su želeli, o čemu razmišljate sve vreme? Šta vas brine? Pa, jednom rečju, da li ste normalni ili ne. Da zovu doktore ili da sačekaju, dok ne prođe.

- A ti, kakvim me smatraš?

On počuta neko vreme, zatim izgovori tiho:

- Deset godina ste normalno radili. O vama su u gradu mnogi govorili – srećnik. A sada se svi u firmi boje da će potpuno bez plate ostati.

Tad sam shvatio kako daleko ide briga o meni, pa sam rekao šoferu:

- Hajde, okreni kola.

Vratio sam se u firmu. Sazvao sam hitan sastanak. Postavio sam rukovodioce za razne smerove. Dao sam im potpunu slobodu delovanja u mom odsustvu. Rekao sam šoferu da dođe po mene rano ujutro, da bi me prebacio na aerodrom. Na aerodromu, on mi uruči još topao zamotuljak. Upitao sam:

- Šta je to?

- Piroške.

- Znači, iz sažaljenja, ti meni nenormalnom, piroške daješ?

- To je žena moja, Vladimire Nikolajeviću, nije ni legla noćas. Svu noć je gotovila. Ranije ih nije pekla, mlada je još, a sad se poduhvatila. Insistirala je da vam to predam. U salvetu ih je zamotala, tople su još. Kaže, nećete se skoro vratiti. Ukoliko se uopšte vratite... Zbogom.

- Dobro, hvala ti.

Posle nekoliko dana, on je napustio posao u firmi...

KO ODREĐUJE PRAVAC?

Sedeći u fotelji aviona, zatvorio sam oči. Pravac aviona određen je precizno. Leteo je za Moskvu. Pravac svog daljeg života mi je tek predstojalo da odredim. A razmišljao sam najviše o preduzetnicima.

Danas mnogi još uvek smatraju preduzetnike ljudima koji obavezno trguju, koji su sakupili prvobitni kapital nekim nečasnim putem i umnožili ga na račun okoline. Naravno, kao i među različitim slojevima našega društva, tako postoje razni ljudi i među preduzetnicima. Ipak, nalazeći se u središtu dešavanja preduzetničkog života od samog početka perestrojke, smem da tvrdim da su preduzetnici prvog talasa, u većini, stvorili prvobitni kapital iznalaženjem originalnih rešenja, izbacujući na tržište novu ili deficitarnu robu, kao i usluge, i racionalnije organizujući proizvodne procese.

Izuzetne sposobnosti većine sovjetskih i ruskih preduzetnika su – praviti pare od nule, čak i bez kredita. Zbilja, privatnih fabrika, kao u narednom talasu, prvi preduzetnici nisu imali. Zato su bili prinuđeni prvi preduzetnici da glavom misle, uz nadu, da će ih poslužiti sreća. I pravile su se pare od nule. Kao dokaze, navešću primere iz sopstvene prakse.

NOVAC OD NULE

Još pre perestrojke rukovodio sam malom ekipom majstora fotografije. Nju su sačinjavali laboranti u foto-ateljeu i putujući fotografi. Platu i dopunsku zaradu su imali svi i one su im omogućavale srednje, za to vreme, imovinsko stanje. Svi su dobijali procenat od dobiti. Hteo sam više. Ali je za to bilo potrebno žestoko podići prihod, povećati broj klijenata. Uspeo sam da nađem rešenje. Njim i sad oni koji žele, mogu da se koriste. Jednom mi je na putu van grada, pukla guma mog grbavog »Zaporožca«. Dok mi se guma popravljala, posmatrao sam automobile koji su prolazili jedan za drugim i razmišljao: »Kakav bi ogroman prihod bio, kada bi vlasnici tih automobila poželeti da se slikaju!« U nekoliko minuta mi je u glavi sazreo plan koji je potom ostvaren i uvećao dobit kolektiva za četiri puta. Bivalo je ovako – pored puta bi stao fotograf sa foto aparatom. Imao je dva pomoćnika sa zelenim trakama oko ruke, na kojima je bio amblem – »Služba svakodnevice«. U rukama su imali palice Državne auto inspekcije. Vozači su se zaustavljali, misleći da su to »zeleni« ili neka slična patrola. Saznavši, da im se samo predlaže usluga i da niko nema nameru da zakera, kažnjava i proverava, svi bi sa zadovoljstvom stali pored prednjih tablica svojih automobila da se fotografišu. Davali su adrese na koje je trebalo poslati fotografije i plaćali pouzecem. Neophodno je bilo da stanu pored tablica, da se adrese ne bi kasnije pomešale.

Ovakvom uslugom su bili obuhvaćeni svi važniji putevi koji vode ka Novosibirsku, u toku pola godine. Onda su sve češće počeli da se susreću isti automobili, koji su već dobili takvu uslugu. Ali za tih pola godine, ekipa je uspela da zaradi poprilično veliku svotu novca.

Zatim sam izmislio foto snimanje privatnih kuća, sa tekstom kao na razglednicama: »Moja vlastita kuća«, »Očinska kuća«, itd.

Ekipa je fotografisala ogroman broj kuća. Potražnja je bila izuzetno velika. Zato fotograf nije ni pitao za želje: došavši u neko naselje, prosto je išao ulicom i fotografisao sve kuće.

Zatim su kuriri raznosili fotografije i sakupljali novac. Ljudi su slali ove fotografije svojoj deci. Mnogi su pričali da ove fotografije pobuđuju želju kod dece da im dođu u goste.

U udruženju »Novosibirskih fotografa« su iskršavali problemi sa isplatom zarade ekipi, zato što je ona, po mišljenju administracije toga vremena, prevršila sve razumne granice, ali ništa nisu mogli da učine pošto je procenat od zarade bio podjednak za sve.

Prvih dana perestrojke, naša ekipa se odvojila od udruženja. Iz nje je nastala samostalna zadruga. Mene su izabrali za predsednika.

Sada je bilo moguće raditi slobodnije, stvoriti početni kapital i latiti se u većoj meri posla. Počeo sam da razmišljam šta bi se još moglo preduzeti radi uvećanja prihoda firme.

Jednom sam razgovarao sa svojim poznanikom iz Instituta za teorijsku i primenjenu mehaniku. Požalio se:

- Platu zadržavaju, laboratoriju hoće da rasformiraju. Kuda ići, šta raditi? Nikome više nismo potrebni.

- A šta je tvoja laboratorija radila ranije? – upitao sam.

- Film termoindikatorni, a sada ni on nikome nije potreban.

- Čemu služi taj film?

- Za razne svrhe - odgovori i izvuče iz džepa komadić crnog filma. – Evo ti – reče.

Uzeo sam komadić tog filma, a on je, taj komadić, odjednom sav pozeleneo pod mojim prstima. Bacio sam ga.

- Kakva je to gadost? Zeleni. Moram ruke da operem - kažem mu ja. A on mi odgovara:

- Ne brini, on je jednostavno pod dejstvom temperature tvoje ruke boju promenio. Tako reaguje na promenu temperature. Ukoliko bi temperatura bila viša od uobičajene, film bi pocrveneo. Pri normalnoj temperaturi tela, film ima upravo takvu zelenkastu boju.

Ideja je sazrela brzo. Firma je počela da proizvodi pljosnate termometre i stres- indikatore.

Na lepo islikanom kartonu, sa kvadratićima raznih boja, pored kojih su stajale cifre celzijusovih stepeni odgovarajuće boje, lepili smo komadić filma, i dobijao se proizvod.

Prodavali smo svoje proizvode kroz sistem državnih prodavnica u mnogim regionima, tada još nerasturenog Sovjetskog Saveza.

Kolektiv zadruga se povećao. Plata je svima bila veoma dobra. Počeo je da se nagomilava onaj prvobitni kapital zadruga. Laboratorija instituta takođe nije bila na gubitku, pošto je počela da donosi novac institutu.

Dva automobila smo za zadrugu nabavili, aparaturu. Onda je slučaj pomogao da napravimo neverovatan pomak.

Jednom dođoh u toku dana u kancelariju zadruga i ugledah: na jednom telefonu sekretarica moja sluša i nešto zapisuje, na drugom - čistačica. U kancelariji je samo dva telefona i bilo. Samo što spuste slušalicu, kad ponovo zvoni. Kasnije mi je sekretarica ispričala:

- Već treći sat zvonjava ne prestaje! Jedna za drugom, bez prestanka. Svi traže naše toplomere i stres-indikatore. A jedan se svađao, govoreći da smo mafijaši od pre perestrojke. Ako hoćemo cenu da povišimo, on je spreman da po uvećanoj ceni celu partiju otkupi. Svi traže velike količine. Spremni su čak i pretplatu da ponude našoj zadruzi.

Na početku perestrojke, u našoj zemlji je, kao što pamтите, cvetala kič produkcija. Zbog potražnje su korišćeni razni plastični bedževi, plakati, kalendarčići sa poluobnaženim devojkama. Svi su to grabili kao sumanuti.

Naša proizvodnja je u takvoj sredini, naravno, delovala kao potpuna novost. Iako je već pola godine bila u opticaju, sada se odjednom tako naglo povećao broj zahteva, kao da je smak sveta. Šta se dogodilo, šta?

Pokazalo se da je u predvečerje toga dana, na Centralnoj televiziji komentator spoljno-političke rubrike Cvetov, govoreći o Japanu, rekao: »Japanci su - narod dovitljiv«, a potom je kao primer, pokazao japanski stres-indikator. Ličio je na naš. Tako sam prvi put u praksi saznao šta znači reklama, i shvatio šta je to – sreća!

Pogon naše zadruga je radio u tri smene. Pakovanje, sečenje, doradu proizvoda, radili su po kućama najmljeni radnici. Prihod je postojano rastao. Kupili smo izletnički brodić. Rešio sam da počnem proizvodnju i sejalice za seoska domaćinstva. Iznajmili smo veliki putnički brod za organizovanje poslovnih tura i trgovačkih ekspedicija do oblasti Krajnjeg Severa.

RUŠILAČKA SNAGA

Rukovodeći svojom prvom zadrugom, bio sam u prilici da se uverim u praksi, kakvu razornu snagu, uništavajući bilo koje materijalno blagostanje, mogu da predstavljaju narušeni međuljudski odnosi i međusobna netrpeljivost. Zatim sam saznao, da se upravo iz ovog razloga raspadaju mnogi kolektivi. A sve može da počne zbog gluposti i sitnica.

To se dogodilo i u mojoj prvoj zadruzi. Raspala se, usput uništivši i nekoliko porodica. Do današnjeg dana ne mogu da shvatim kako se suprotstaviti toj snazi, koja se pojavljuje spontano i koja ne podleže zdravom razumu!

Počelo je sve od toga što sam odlučio da kupim kuću van grada sa salašem. Poverio sam ovaj zadatak ekonomu i nabavljaču zadruge Alekseju Mišunjinu. On je obavio formalnosti i legalizovao sva neophodna kupoprodajna dokumenta. Otišao sam i pogledao. Velika kuća, dvadeset ari zemlje, kupatilo, garaža, staklena bašta. Suvišne su, istina, bile ovce i krava, ali je Mišunjin rekao da su vlasnici morali da otputuju i da su hteli da prodaju sve odmah. Hrane za kravu ima, a sa ženom iz naselja koja će dolaziti da muze, već se dogovorio.

Sutradan sam zakazao sastanak članova zadruge. Obavestio sam ih o kupovini. Objasnio cilj kupovine. Ta kuća je bila predviđena za prijem gostiju, odmor članova zadruge i korišćenje u vreme praznika. Neophodno je da svi zajedno uredi domaćinstvo, izvrše popravke u kući, modernizuju kuhinju.

Muška polovina zadruge je podržala ideju sa velikim oduševljenjem. Ali su žene počele o nečemu da se došaptavaju među sobom. Ne zna se koja je među njima izazvala pobunu. Njihovo šuškanje je sumirala, uzevši reč u ime svih žena, moja žena, rekavši da smo ja i svi muškarci iz zadruge, prešli sve granice pristojnog ponašanja prema ženama.

- Mi podjednako sa vama u zadruzi radimo - istupila je ona - zatim: kod kuće spremanje, u kuhinji pored šporeta svaki dan, sa decom. Da li vam je to malo? A sada hoćete da još i u ovom seoskom domaćinstvu rintamo, popravljamo, a onda da na prijemima vašim, pijankama još i služimo?

I krenulo je... Žene su izlile na muškarce zadruga svoja lična porodična i druga nezadovoljstva. To sam shvatio kada je jedna od njih uzviknula:

- Vi bi samo domine da igrate i u televizor da buljite.

A u zadruzi našoj, niko od muškaraca uopšte domine nije igrao. To je njen muž, vatrogasac, igrao. Kod nas on nije radio. Ali, naročito je »ponelo« žene radnika naše zadruga. Jedna je potpuno iz gluposti, direktno pred svima sasula svome suprugu:

- Iz tebe posle po jeftinim cigaretama uvek zaudara (on je »Primu« voleo da puši), a sad ćeš još i po đubrivu smrdeti!

Nastao je muk. Muž prignječen, sa mukom vazduh guta, crveni i izusti:

- Ja ću se specijalno đubrivom usmrdeti. Specijalno, da mi se ti, pohotna, ne zavlačiš.

Ona u suzama. Žene – teše odmah, uvređenu. I još ih je više »ponelo«. Razne uvredljive reči su počele da dovikuju. Ženja Kolpakov je kod nas radio. Izumeo je razne uređaje koji su povećavali produktivnost, popravljao sve što je potrebno. A one njemu:

- Pronalazače ovde imamo, ali posle takvih pronalazača – čišćenja ima za godinu dana!

One su i do politike dospele:

- Gorbačov istupa, a Raisa Maksimovna za njega sve odlučuje.

Objavio sam pauzu. Mislio sam, ipak će se urazumiti. Posle pauze su svi posedali, spolja uzdržani, ali se unutarinja osećala napregnutost. Moja je žena u ime svih žena, sa nameštenim spokojstvom, pakosno iznela izjavu-ultimatum.

- Naravno, ako hoćete rezidenciju van grada, izvolite, ali ni jedna žena nogom neće tamo kročiti. Znači, ona će biti samo vaša. A pošto su pare zajedničke i bez nas nemate prava da ih proćerdate, kao kompenzaciju nam dajte jedan automobil sa šoferom, specijalno za kućne potrebe. Mi ćemo ga po redu koristiti.

- Odlično - razleglo se sa muške strane - podavite se! Sve što hoćete daćemo vam, samo da se tamo ne pojavljujete!

- Oni će prostakuše kolhozne naći u selu.

- Neka traže. Seljančure će brzo pobeći. Kome su oni potrebni!

Niko od muškaraca, čije su žene radile u zadruzi, kući tada nije otišao. Bio je petak i mi odosmo na našu »hacijendu«.

Sve smo tamo osmotrili, napravili planove za uređenje. U subotu smo parno kupatilo naložili. Meštanka je na molbu Mišunjina došla kravu da pomuze. Gledali smo kako ona to radi. Prijatno je bilo. Krava mirna, nije uznemirena. Naša je sad. Žena nas je upozorila da neće moći da je muze uvek. Treba još nekoga potražiti.

Uveče smo se u parnom kupatilu okupali, sami sebi večeru pripremili. Ispala je odlično! Mišunjin je ispekao ribu. Izneli smo pivo, votku. Seli smo da večeramo. Odjednom, čujemo: »Mu-u-u«. Krava. Ustali smo i pošli u štalu. Vreme muže, a žene-muzilje nema. Stojimo nas osam muškaraca pred kravom, i ne znamo šta da radimo.

Uopšte, ko bi mogao da objasni, šta se ponekad sa ljudima događa kada vide životinje. Živiš - živiš normalno, ni na kakve pri tom zverke pažnju ne obraćajući. Odjednom se nađeš u situaciji kada se pojavi u kući životinja, mačka, pas, ili neka druga, da se bude prema njoj osećaji u čoveku, kao prema detetu. Sekiraš se, preživljavaš. Odakle to? Možda ih je zaista prvi čovek, Adam, kada mu je Bog naložio da ustanovi predodređenje svih stvorenja, posmatrao pri određenju sa ljubavlju, i ostala je ta ljubav u nasleđe, čuči negde duboko i ispoljava se s vremena na vreme. Da li je tako ili ne, neizvesno je. Ali kod svih nas se pojavilo prema toj kravi neko osećanje, a i ona je prema nama nešto osetila. A od toga, evo šta je ispalo. Serjoža Hodokov reče:

- Njoj verovatno mleko vime kida. Treba nešto učiniti.

Na Mišunjina smo skočili. Zašto je, velimo, kravu kupio!? U isto vreme nam je žao da je prodamo: za jedan dan smo navikli na nju, kao da je najrođenija.

Krava nas gleda tužnim očima, ćuti. Zatim je glavu na moju stranu protegla i zamukala: »Mu-u-u«. Nekako je molećivo mukala, pa sam rekao Mišunjinu:

- Iz ovih stopa počni da muzeš, kad si je već kupio!

Mišunjin je žurno doneo muzlicu, maramu vezao koju je žena ostavila, i otpuzao kroz ogradu do krave. Nas je zamolio da ne odlazimo. Ko zna šta može da se desi. Ona mu je dozvolila da joj priđe, dozvolila da je pomuze. Doneli smo kravi da pije, seno joj poturali, hleba davali. Mišunjin muze. U početku mu je loše išlo, mlazevi su bili slabi i pored vedra ponekad padali, a zatim mu je krenulo bolje. Petnaest minuta je prošlo a mlazevi ne prestaju. Mišunjin iz nekog razloga šapuće:

- Znoj. Znoj mi smeta.

Sakupili smo maramice od onih koji su ih imali, pa se Serjoža Hodokov provukao kroz ogradu i znoj sa Mišunjinovog čela počeo da briše. Čuči pored njega,

posmatra kako ide muža, i briše s vremena na vreme znoj sa čela Aleksejevog. Odjednom začusmo uznemireni šapat Sergejev:

- Šta to radiš? Kravu upropašćavaš! Desnom rukom je dobar mlaz, a levom tri puta slabiji. Ti joj tako vime možeš uništiti.

- Prsti - šapuće Mišunin - prsti na levoj ruci mi se koče. Bolje mi pomozite.

Serjoža Hodokov se primače kravi sa druge strane, pa počeo da muzi kravu zajedno.

Otprilike posle pola sata ili nešto više, namuzli su celu muzlicu.

Pili smo uz večeru tek pomuženo mleko, i ono nam se činilo kao najbolje mleko koje smo okusili ikad u životu.

Rano ujutro nas je probudila žena-muzilja i začuđeno saopštila da je pokušala da pomuze kravu, ali joj ona, neshvatljivo zašto, ne dozvoljava da joj priđe.

Opet smo svi otišli u staju. Uradili smo sve kao i prethodne večeri, i krava počeo da daje mleko.

- Tako treba - kaže žena - kad ste joj se već dopali, onda je sami i muzite. Događa se. Jednima krave dozvoljavaju da im priđu, drugima – ne.

Naša se krava pokazala veoma probirljivom. Ne samo da nije dozvoljavala da joj priđe ni jedna od muzilja koje smo hteli da unajmimo, već je uz to, za sve vreme muže tražila da neko od nas pored njene njuške stoji, da je dohranjuje i razgovara sa njom, a da muzi su morala dvojica odjednom. To je značilo da je na svaku mužu po troje moralo da dolazi. Tako smo se i podelili – po troje. Mislili smo, dok je ne prodamo. Ali se po naselju brzo proneo glas da je naša krava jako probirljiva. Kupci dođu, pokušaju da je pomuzu – ne uspevaju. I odbijali su da je uzmu, čak i u bescenje. Istina, ja sam još i uslov postavio, da je ne smeju zaklati zbog mesa.

Pozvali smo veterinara, a on reče:

- Tako nešto se događa. Životinja se na nekoga navikne, drugome dugo ne dozvoljava da joj priđe. Koji vas je đavo naterao da je naučite na tako nešto?

Ništa nam pametno nije posavetovao, već je još i saopštio da je naša krava steona, trudna znači. Treba, kada dođe vreme, pripremiti sve za porođaj. Termin je veterinar naveo približno. Predznak njegovog primicanja će biti nedostatak mleka.

Pošto su muškarci bili prinuđeni da dežuraju po trojica, mnogo smo vremena provodili na »hacijendi«. I da noćimo tamo smo bili prinuđeni.

Da se uvere u postojanje problema sa kravom naše žene nisu mogle, pošto su dale reč da na »hacijendu« neće ni nogom kročiti, pa su smatrale da su priče o kravi

samo izgovor. Naše žene i žene koje su radile u zadruzi, potpuno su izgubile nad sobom kontrolu. Počele su da zbijaju neslane šale. Ona, koja je govorila o neprijatnom mirisu svoga muža, reče:

- Samo je takvim pokvarenjacima mogla dopasti takva izopačena krava.

A muž joj je odgovorio:

- Bolje da ceo život muzem takvu ćudljivu kravu, nego da slušam tvoje ružne reči.

Potom se potpuno preselio na »hacijendu«, a onda i razveo. Oženio se mladom ženom sa detetom iz sela i postao dobar seljak.

Krava je prestala da daje mleko. Mi smo, po savetu veterinara, sve pripremili za porođaj. Ali se krava otelila samostalno i bez problema. Otelila je junca. Lepog veoma. Kada smo pozvali veterinara, on je pogleda i reče:

- Odlično. Raditi ništa ne treba. Sama je sve učinila. Sada samo čistoću održavajte. Hranite je dobro.

Kasnije smo uspeali da damo u dobre ruke kravu i june. Odlazili smo da pogledamo kakav je lepotan postao, naš junac. Sa kravom se sve razrešilo. I sad je se sećamo. Zanimljivo bi bilo znati, pamti li ona nas. Sa kravom se, eto, sve razrešilo, ali se uzajamno razumevanje u zadruzi nije moglo obnoviti.

Tada sam razdvojio zadrugu, organizovavši još jednu firmu. Na iznajmljenom brodu sam počeo da odlazim na duga trgovačka putovanja po reci Ob, na sever. U pauzama između ovih putovanja, organizovao sam poslovne ture za ruske i inostrane preduzetnike.

Sebi samom sam podvukao, da obavezan zalog uspeha predstavlja, između ostalog, uzajamno razumevanje u kolektivu, vera u sposobnosti i to ne samo svoje, već svakog pojedinca. Vera u one koji te okružuju, uvećava bilo koje sposobnosti.

PREDUZETNICI – HERBALAJFOVCI

Tek po dolasku na moskovski aerodrom »Vnukovo« sam shvatio, da u mom novčaniku ima vrlo malo novca i da nemam opipljivi plan delovanja. Radnici moje firme i porodica teško da će se izboriti sa nagomilanim dugovima, pa će biti prinuđeni da rasprodaju imovinu, što znači da nikakvu pomoć od kuće ne treba da očekujem. Naravno, da popravim položaj mogao bih ja sam, da sam ostao u Novosibirsku. Ali bi za to bilo potrebno da se usredsredim na svakodnevne poslove firme, što se pokazalo nemogućim posle događaja u tajgi i date, da li Anastasiji ili samome sebi, reći.

Teško je sad ustanoviti – da li je to uticaj Anastasije, ili su sopstvena spoznaja i želje rukovodile mojim postupcima.

Shvatio sam da sam propao. Iz mnogobrojnih primera mojih kolega, bilo mi je poznato da u takvoj situaciji ništa ne mogu očekivati od rođaka, ni od drugova, niti od bivših radnika. Od tebe će svi bežati kao od kuge. Moguće je pobeđivati deset godina, a samo li se jednom učini greška, uslediće prezir i zaborav okoline. Tako je bilo sa mnogim poznatim preduzetnicima. U takvim okolnostima se treba uzdati isključivo u sebe i umeti, u reklo bi se, bezizlaznoj situaciji, naći izlaz.

Ostavivši u hotelu torbu sa džemperom, nekoliko košulja i još nekim sitnicama, krenuo sam da tumaram po Moskvi. Pokušavao sam da pojmmim značaj izrečenog Anastasijom, u pogledu preduzetnika Rusije.

Prvo što mi je palo u oči u Moskvi ovoga puta – bila je aktivnost prodavaca Herbalajfa.

Uredno obučeni ljudi na stanicama metroa u centru prestonice, uporno predlažu posao. Kako oni govore, u jednoj inostranoj firmi. Prolaznike mame obećanjima velikih zarada, mogućnošću napredovanja u službi. O tome, da je reč o Herbalajfu, ne pričaju. Verovatno zato što se u novinama »Iz ruku u ruke«, u rubrici »Tražim posao«, skoro svaki oglas završava rečima: »Herbalajf ne nuditi«.

Ali oni, sa tablicama »Posao za vas«, deleći male letke neke strane firme, uporno pozivaju na javno predavanje. Kasnije sam razjasnio da se oni koji dođu na sastanak, podvrgavaju veoma ozbiljnom psihološkom obrađivanju. Akcenti se

stavljaju na dve najvažnije, za prosečnog Rusa, činjenice. Kao prvo, govornici sa scene objašnjavaju i dokazuju na sopstvenom primeru i primeru svojih rođaka, da su oni, navodno, uz pomoć stranog Herbalajfa doživeli čudotvorno isceljenje. Samim tim, sugerišu budućim propagatorima da će se i oni takođe baviti plemenitim poslom – lečenjem ljudi. Sistem je toliko čudotvoran, tvrde oni, da uopšte nije potrebno biti medicinski radnik, već prosto sa dva ili tri predavanja, bio ti i moler-fasader, izvoli, deli savete bolesnim potrošačima.

Drugo naglašavanje se svodi na priče sa primerima, kako je moguće obogatiti se, baveći se širenjem Herbalajfa. Za to treba kupiti prvo za svoj novac makar jedan komplet, naći čoveka i u usmenoj, poverljivoj formi mu dokazati čudesnu blagotvornost uzimanja Herbalajfa. I, prodati mu komplet skuplje. Isto tako treba privlačiti paralelno nove propagatore. Od svakog privučenog, imaćeš svoj procenat. Što više ljudi namamiš, tim će biti viši tvoj stepen u hijerarhiji i više para će na tebe pljuštati. Tad je već moguće da se sam prodajom više i ne baviš.

Meni je kao preduzetniku odmah postalo jasno: novac zaista pljušti zlatnom kišom, ali samo na onoga ko sedi na samom vrhu tog piramidalnog sistema, i na njegove najbliže saradnike. Ceo dugi lanac distributera, podeljenih na takozvane nivoe, živi na račun toga, što svaki nivo nadodaje svoj deo na cenu, a za sve plaća onaj poslednji – poverovavši u čudotvorno dejstvo datog proizvoda - potrošač.

U pojedinim slučajevima cena se povećava i dvanaest puta!!! Sistem širenja uz pomoć ogromnog broja agenata, koji u usmenoj i poverljivoj formi ubeđuju Ruse u čudotvornost Herbalajfa na primeru sopstvenog izlečenja, deluje besprekorno. Uz njegovu pomoć je moguće prodati i pepeo iz peći, a onoga ko se javi da ne pomaže, obavestiti da je nekako narušio sistem uzimanja i da se nije tačno pridržavao specijalnog režima.

Ovaj se sistem najuspešnije sprovodi upravo u našoj zemlji, jer smo baš mi navikli da najpouzdanije informacije dobijamo jedan od drugoga, a ne iz zvaničnih izvora.

Apsolutno je besmisleno osvrtni se na korisnost ili štetnost koje ljudima donosi Herbalajf. To je duga priča. Reći ću samo jedno sa potpunom uverenošću – sav zanos pripovedača-distributera o njihovom sopstvenom isceljenju, iščezava onog trenutka, kad nestane mogućnost da dobije od vas novac. Tada ćete čuti od njih mnoštvo primera, upravo suprotnih: »Kakva je to zaraza!« Sistem distribucije je

razrađen na Zapadu. Njime rukovode sa Zapada uvlačeći nezaposlene Ruse, ali to nisu naši preduzetnici. A evo još jedne dubokoumne mudrosti zapadnih biznismena.

BESPLATAN ODMOR NA HAVAJIMA

Ako vas u nekoj gužvi u Moskvi zaustave elegantni mladi ljudi, ponekad sa akcentom, i veoma uljudno ponude da posetite prezentaciju jedne strane firme za koju će vam biti rezervisan sto, i gde će se izvlačiti besplatna lutrija u kojoj ćete moći da izvučete zlatni sat ili čak besplatan put na Havaje, možete biti sigurni: besplatan put vam je obezbeđen. Ali, ipak ne treba zaboravljati poslovicu: »Besplatan sir postoji samo u mišolovci«.

Nije teško razabrati kako radi mišolovka u datom slučaju.

Tako, vi »besplatno« dobijate mogućnost boravka u raskošnim apartmanima. Po dolasku ćete se uveriti da odgovaraju fotografijama sa reklama. Karta za avion, hrana i ostale usluge idu na vaš račun.

Boraveći tamo samo nekoliko dana, shvatićete, da vas dan »besplatnog« boravka košta znatno skuplje, nego da ste uplatili aranžman u punom iznosu u drugom letovalištu istog kvaliteta. Sve je veoma prosto: vaš besplatni boravak se kompenzuje mnoštvom doplata u bloku usluga i ishrane. Pored toga, u te doplate ulazi i plata agentima koji stoje na ulicama, kao i takozvana besplatna prezentacija, propagandni materijal koji vam je dostavljen, i dobit kompanije.

Naravno, za one koji imaju dovoljno novca, to ništa ne znači. Zar se samo neprijatan osećaj namagarčenosti može pojaviti? Užasno je nešto drugo. Što naš srednje stojeći Rus, prosečnog imovinskog stanja, skupivši sve što je štedeo za odmor cele godine ključne na taj blef, i umesto da otputuje kod svoje majke ili u neko od letovališta Rusije, ustupi prekomorskim »pametnjakovićima« svu uštedevinu, pa provodi u svojstvu budale dve nedelje u apartmanima za glupake. Odakle vam takvo neuvažavanje nas, gospodo prekomorska? Razgledao sam trgovačke radnje prepune uvozne robe, gde se čak i voda prodaje uvozna. Prisećao sam se da je i na mojim brodovima bilo isto tako, ali iz nekog razloga nisam razmišljao šta iza toga stoji. Slušao sam na radiju o sumnjivom kvalitetu kokošijih prerađevina koje su osvojile celu državu, o flašama sa vodom, gde iza lepih etiketa o lekovitosti i mineralnosti, za naše radnje pripremaju običnu vodu iz česme sa sumnjivim dodacima. Posmatrao sam

ogromnu količinu natpisa koji predlažu da se potkrepite hot-dogom, kao da su cela Moskva i Rusija načinile od tih gumenih viršli svoje nacionalno jelo, i razmišljao: zašto mi sve to ranije nije bilo oči?

Prisećao sam se sa kakvim smo uvažavanjem i poniznošću dočekivali u početku perestrojke strane preduzetnike. Kako sam priređivao za njih na svom brodu biznis ture po Obu, kako su se sibirski preduzetnici trudili da pomognu u obezbeđivanju posluženja za njih. Naravno, među njima je bilo raznih ljudi, ali kakav je rezultat ispao od svega toga?

Ma gde ste vi, preduzetnici Rusije? Vi, koji ste dužni da učinite da naša zemlja procveta!?

POČETAK PERESTROJKE

Na samom početku perestrojke, kada je izašao prvi zakon »O zadrugama u SSSR-u«, mnogim ljudima je on poslužio kao poziv za delovanje. Mnogo ljudi, ne baš mladih, ali nesporno energičnih i željnih da zaista nešto učine za sebe i zemlju, kao da je jurnulo u boj. Odmah su se našli u okruženju nedobronamerne gomile. »Evo ih, - vikali su – buržuji, drznici! Za šta smo se borili?« I bez obzira na to što je rad većine prvih preduzetnika iziskivao danonoćne napore, silnu količinu energije, dovitljivosti i promućurnosti, kako god da si radio, šta god da si činio, »hvala« ni od koga nisi čuo. Bila je potrebna makar minimalna podrška, a ona je bila moguća samo u kontaktima i uzajamnoj povezanosti jednih sa drugima. Tada je i nastala, kao iz vazduha, ideja o stvaranju Saveza kooperatora SSSR-a. Organizacijom tog saveza prvih preduzetnika, bavili smo se u svojstvu inicijativne grupe Artjom Tarasov (poznati u Rusiji preduzetnik) i ja.

Većina nas smo tada bili komunisti. Na prvom kongresu, preduzetnici su me izabrali za sekretara partijskog ogranka kongresa. Pokušavao sam tada da objasnim, zaduženom za nas instruktoru CK KPSS Kolosovskom, da je preduzetnicima uz ovakvu hajku neverovatno teško. Neophodna je, pre svega, moralna podrška. Ali sam uskoro shvatio da ćemo još dugo biti sami pred zlonamernošću i progonima, kako od strane jednog dela običnih ljudi, tako i od velikih i malih činovnika. Više rukovodstvo CK nije htelo da se zalaže za nas otvoreno, bojeći se da će izgubiti popularnost, a i snage njihove nisu više bile takve kao pre. Počela je, po svemu sudeći, unutarnja borba.

A preduzetnike je sve više i više počela da cedi još i poreska presija. Danas ni jedno preduzeće (sem možda u retkim sličajevima), ne može da se održi na površini, ukoliko ispravno plaća sve poreze. Shvatajući to, mnogi uz pomoć svakojakih dovijanja izmiču poreskom pritisku. Ali tada dolaze u još strašnju situaciju – nađu se van zakona. Mnogobrojni pokušaji da se objasni na raznim nivoima apsurdnost postojećeg poreskog sistema, nisu urodili plodom. Nisu mogli biti krunisani uspehom, zato što su oni koji su uvodili te poreze (neka to bude samo moja pretpostavka), bolje

od drugih shvatali nemogućnost da se oni otplate, ali je to, upravo to, njima bilo potrebno. Zašto? Radi vlasti! Zbog reketa!

Bilo koga, ko se usudi da promoli nos, mogu u jednom trenu satrti u prah, i uz pomoć poreske inspekcije ili policije staviti van zakona.

Mene je to vređalo, kako zbog prvih preduzetnika perestrojke, tako i zbog današnjih biznismena Rusije. Odlučio sam da nešto učinim za njih, koliko budem imao snage. Stigao sam u Ligu kooperatora i preduzetnika Rusije koju je vodio, izabran od nas još na početku perestrojke, akademik V.A. Tihonov. Sačuvala se zgrada gde je bilo smešteno predsedništvo Lige, ali su mnogi kabineti bili prazni. Vladimir Aleksandrović je umro pre godinu i po dana. Tamo su mi ispričali da je pre pola godine bio otrovan predsedavajući »okruglog stola« biznisa Rusije, Ivan Kivilidi, a otrovana je i njegova sekretarica. Artjom Tarasov je napustio Ligu. Članstvo u Ligi se žestoko smanjilo.

Poznao me je jedan od trojice rukovodilaca Lige koji su ostali, zato mi je i bio dodeljen, na moju molbu, jedan od slobodnih kabineta, dva telefona, kompjuter i faks. Nikakvih sredstava u Ligi za organizacione poslove nije bilo, i dejstvovati se moralo samostalno. U tom kabinetu sam i noćio, da bih uštedeo i vreme i novac koje bih utrošio za hotel. Dolazak čistačice me je podizao u šest sati ujutru. Nedostatak televizora mi je dozvoljavao da radim do ponoći. Nagli prelazak iz uslova udobne kabine na brodu (u koju su na zvono mogli da mi donesu sve što poželim, od jela do alkohola), u nepodesan za život kabinet, uopšte me nije uznemiravao, već mi je čak pružao velike mogućnosti za rad.

Smišljao sam i pisao teze o zajednici preduzetnika, sastavljao pisma-apele, slao faksove ujutro, kada veze u preduzećima nisu preopterećene. Raznim putevima, koristeći oglase u novinama i slučajne susrete, okupio sam sekretarijat od Moskovljana različitih profesija, koji su uviđali značaj buduće zajednice preduzetnika Rusije. U sekretarijat su ušla i tri moskovska studenta. Prvo je došao Anton Nikolajkin da popravi pokvareni računar. On je zatim, saznajući o radu na organizaciji zajednice, doveo svoje drugove – Artjoma Semjonova i Alekseja Novičkova. Oni su počeli da rade elektronsku verziju »Zlatnog kataloga Rusije« i uspeali da naprave program na visoko profesionalnom nivou.

ZAJEDNICA

PREDUZETNIKA RUSIJE

Ideja o zajednici preduzetnika se sastojala u tome, da su u nju svakako trebali da uđu preduzetnici firmi, koji su radili na ruskom tržištu najmanje godinu dana, iskreno težeći ka poštenom partnerstvu, kako u uzajamnim odnosima, tako i sa onima za koje rade, a takođe i sa svojim kolektivima. Predstavnici raznih društvenih firmi su pokušavali da me ubede da su danas preduzetnici postali pasivni prema bilo kom vidu objedinjavanja, da je euforija verovanja prošla, i da razne vrste udruženja u koja svako može da uđe plativši mali iznos, ipak katastrofalno gube članstvo. Samim tim su dokazivali da je ideja o organizovanju zajednice, u kojoj se sa pristupanjem povećavaju i zahtevi, kako ka ličnosti preduzetnika, tako i ka samoj zajednici, potpuno apsurdna.

Saznavši o mom dolasku u Moskvu i o mojoj zamisli, došao je na jedan od »okruglih stolova« moj stari poznanik – Artjom Tarasov. Priključio se radu na dokumentima, sam je napisao poziv preduzeticima Rusije. Uložio je nekoliko hiljada dolara da bi čestito uobličio dokumenta koja će biti podeljena na, pripremljenom od strane asocijacije, kongresu malih preduzeća.

Međutim, organizatori kongresa su odlučili da ne dozvole deljenje takvih materijala o zajedništvu, bojeći se, verovatno, konkurencije s naše strane. Tada su se sekretarijat i studenti razmestili oko ulaza u hotel »Rusija«, nastojeći da uruče delegatima fascikle sa dokumentima. Oni su uporno stajali na hladnoći, terani milicijom koja je zaključila da se tu događa nekakva trgovina. Artjom Tarasov je ipak uneo u Kremljovski Dvorac fasciklu sa dokumentima, ali na žalost, samo mali deo.

Operacija u koju su polagane nade je propala. Organizacija zajednice je postala nemoguća. Stvar je u ovome: da bi obaveštenje o organizovanju društva, njegovim principima i strukturi, stiglo do preduzetnika ruskih regiona, bila je nužna suma novca za štamparske i poštanske rashode od otprilike pola milijarde, zato što je pozitivne reakcije na predlog, bilo kod svega deset procenata onih koji su dobili materijale. Takve sume nije bilo. Od prikupljenih sredstava, rukovodstvo Lige je uzelo deo novca za zakup prostorija, jer drugih izvora finansiranja nije imalo.

Primitivši da je došlo do nekog zastoja, Liga je sasvim prekinula isplatu novca za organizacione rashode, bez obzira na to što je preneti novac od preduzetnika bio namenjen upravo za finansiranje troškova organizacije.

Priliv sredstava od preduzetnika, rukovodstvo Lige je bilo prinuđeno da koristi za svoje potrebe. Počele su da se obustavljaju plate sekretarjata zajednice. Morao sam da napustim Ligu, ostavivši tamo i drugi računar, nabavljen sredstvima preduzetnika koji su ušli u zajednicu.

»Kako to? – bili su u nedoumici studenti, koji su faktički od svog novca pripremili čitav niz kompjuterskih programa. – Mi radimo posao koji treba da obavlja, saglasno svome statutu, ova društvena organizacija, a nas kvalifikuju kao zakupce, i baš ih briga za preduzetnike«.

Aparat Lige je imao svoje argumente: »Za zakup prostora se mora platiti«.

Pokušao sam da sa ostatkom sekretarijata nastavim rad sindikata preduzetnika, ali se situacija ponovila.

Tada sam, obavestivši se o nizu društvenih udruženja, odjednom shvatio da sva imaju nazive ali nemaju članstvo, da su nalik na »salonske partije« i da se bave isključivo potrebama samog državnog aparata. Ovo se ne odnosi na Asocijaciju poljoprivrednih i seoskih domaćinstava, kojom je rukovodio V. Bašmačnikov. Možda i na još poneke, ali je uglavnom bilo tako.

U Rusiji nema do današnjeg dana društvene organizacije koja bi objedinila ozbiljniji broj preduzetnika, a sve postojeće liče na »salonske partije«. Razlozi? Između ostalog, mislim da je to zbog skoro simboličnih članarina i odsustva lične odgovornosti.

Iz nekog razloga, svaki put se osniva nekakav rukovodeći organ, koji posle počinje da istupa u ime preduzetnika, a da se pri tom uopšte ne savetuje sa većinom.

Napustio sam strukovni sindikat, ostao bez poslovnih veza i bilo kakvih sredstava za život. U to vreme je Artjom Tarasov otputovao u London. On je pokušavao da istakne svoju kandidaturu za predsednika Rusije. Još je za prikupljanje potpisa potrošio nekoliko milijardi rubalja, ali kada je Centralna izborna komisija odbacila veći deo potpisa, Artjom je bio prisiljen da se pozabavi oporavkom sopstvenih poslova.

Moskovljani, zaposleni u sekretarijatu, ne primajući nikakvu platu, bili su prinuđeni da ga napuste.

Ostao sam sam. Bolje reći, pomislio sam da sam ostao sam. Ali, započeti posao nisu nameravali da napuste trojica moskovskih studenata: Anton, Artjom i Ljoša. Anton je od svog nova koji je skupljao za odmor u vreme raspusta, platio mesečnu zakupninu za stan koji su mi oni uzeli. Čekali su i želeli, da ja potražim i nađem izlaz iz nastale situacije, pa da nastavim rad na stvaranju udruženja. Njih je ponela sama ideja. Verovali su u nju. A ja sam video samo ćorsokak. U takvo vreme stigla je vest iz Novosibirska.

KA SAMOUBISTVU

Stigavši svojim poslom u Moskvu, čovek iz Novosibirska je došao kod mene uveče. Doneo je bocu votke i meze. Sedeli smo u kuhinji zakupljenog jednosobnog stana, a on mi je pričao kako stoje stvari u mojoj porodici i firmi.

Bile su žalosne. Firma je morala da otkáže, zbog nedostatka sredstava za zakupninu, jednu od kancelarija u centru grada. Prestala je da radi prodavnica rezervnih delova za automobile, zaposleni u firmi su pokušali da se bave trgovinom obuće, ali je rezultat njihovih aktivnosti bio – povećavanje dugova. Odgovornost je sva padala na mene.

- A ti se ovde baviš, ne zna se čime. Mnogi smatraju da si sišao s uma. Prvo je trebalo na neki način popraviti stanje u firmi, pa se tek onda baviti tim neshvatljivim poslom. U tebe, tamo više niko ne veruje.

Kada smo ispili bocu do kraja, on me upita:

- Hoćeš da ti kažem pošteno, šta, po mom mišljenju, oni očekuju od tebe?

- Reci - odgovorio sam.

- Da okončaš sa sobom ili nestaneš zauvek. Sam prosudi, bez početnog kapitala je sada apsolutno nemoguće bilo kakav posao započeti, a ti, ne da nemaš početni kapital, već ni da jedeš nemaš od čega. A i dugovi su se nagomilali. U svetu nema sličnog primera da se iz takvog položaja ma ko iskobeljao. Ne bude li te više, sve će se otpisati sa smrću, a ostatke tvog imetka će oni podeliti. Žena tvoja kaže da si u horoskopu Lav, da si sve vreme rasipnički život vodio, i da treba da umreš u bedi, kako ti je u horoskopu zapisano. Ma, zašto si pošao na drugu ekspediciju? Niko ne može da razume.

Bez obzira na to što smo bili prilično pripiti, probudivši se ujutro, ipak sam se do detalja setio razgovora. Njegova obrazloženja su imala težinu i uverljivost. Čorsokak u Novosibirsku, bezizlazna situacija ovde, u Moskvi. Svuda se muče radeći sa mnom ljudi, pati porodica. Da nađem izlaz i popravim sve ne mogu, zato što izlaz ne postoji. Da prekrati te muke može samo moja smrt. Razume se, samoubistvo je – rđavo. Ali, logika događaja govori: moje samoubistvo će olakšati život drugima, pa ako je tako, onda je on u pravu - da živim nemam prava. Odlučio sam da izvršim

samoubistvo. To me je čak i umirilo. Otpala je neophodnost mučnog traženja izlaza iz nastale situacije, pošto sam se saglasio sa tim da smrt jeste pravi izlaz.

Ovlaš sam pospremio stan i napisao gazdarici poruku da se neću vraćati. Odlučio sam da odem do sindukata i sredim papire udruženja. Neko će, ne odmah, već kasnije, možda, nastaviti ovaj posao. Samo, kako da prekratim sebi život, kada nemam novca čak ni za otrov? Zatim sam smislio: da ne bi ličilo na samoubistvo, poći ću kao na kupanje, kroz otvor u ledu ću, kao da sam morž, zaroniti i utopiti se. Krenuo sam. Na stanici metroa »Puškinskaja«, u podzemnom prolazu, odjednom začuh poznatu melodiju. Svirale su je na violinama dve mlade devojkice. Pred njima je ležala otvorena futrola za violinu u koju su ljudi bacali novac. Tako dopunski zarađuju muzičari u mnogim prolazima metroa. Ali te dve devojkice, njihove violine, ploveća u tutnjavi vozova i buci tunela melodija, primoravala je mnoge ljude da uspore korak. Mene je prisilila da stanem kao ukopan. Sliveno su violine vodile melodiju, koju je... pevala u tajgi Anastasija.

Kada sam je, tamo u tajgi, zamolio da otpeva nešto svoje, a ne meni poznate pesme, tada sam i čuo tu neobičnu, očaravajuću melodiju bez reči. Anastasija je prvo kriknula, kao što krikne novorođenče. Zatim je njen glas zazvučao tiho–tiho i veoma nežno. Stajala je pod drvetom stegnuvši ruke na grudima, i činilo se da glasom uspavljuje i miluje sasvim malu bebu, da joj nešto priča. Sasvim tih, glas njen je primorao sve uokolo da zamre i sluša. Potom, kao da se obradovala tek probuđenom detetu, glas njen je likovao. Neverovatno visoki po tonalitetu, zvuci su lako sa ritmičkim prelazima čas lebdeli, čas uzletali u visine, ispunjavajući prostranstvo i radovali celu okolinu...

Upitao sam devojkice:

- Šta ste svirale?

Zgledale su se, a jedna od devojkica odgovori:

- Improvizovala sam.

Druga dodade:

- A ja sam je pratila.

Ovde, u Moskvi, obuzet idejom o stvaranju zajednice preduzetnika, što kao da je postao moj najvažniji životni korak, skoro da se nisam ni sećao Anastasije. I evo, poslednjeg dana moga života, kao da se oprašta, ona me je podsetila na sebe.

- Odsvirajte molim vas, to što ste svirale, - zamolio sam devojkice.

- Pokušaćemo - odgovorila mi je starija.

Stajao sam u prolazu metroa, slušao zanosnu melodiju violina, sećao se poljane u tajgi i pomislio:

»Anastasija! Anastasija! Isuviše je složeno u istinskom životu ostvariti ono što si zamislila. Jedna je stvar – snevati, a sasvim druga – ovaplotiti maštanje u stvarnost. Pogrešila si stvarajući svoj plan. Organizovati udruženje preduzetnika, knjigu napisati...«

Mene kao da je struja udarila. Ponavljajući i ponavljajući u sebi te reči, osećao sam da u njima postoji neka netačnost, da je nešto narušeno. Tamo, u tajgi... u tajgi... nekako se drugačije govorilo, ali kako... kako drugačije? Nastavljajući da ponavljam, promenih mesta rečima i ispade: »Knjigu napisati, organizovati zajednicu preduzetnika«.

Pa, naravno! Trebalo je knjigu pisati isprva. Knjiga treba da razreši sve probleme, a najvažnije, da rasprostrani informaciju o zajednici! Uh, koliko je vremena uzalud izgubljeno, razmišljao sam ja, a i situacija u privatnom životu se zamrsila. Dobro, delaću. Sada je barem jasno šta treba da činim. Razume se, neverovatno je da napiše knjigu neko ko ne ume da piše, pa da je još i čitaju. Ali, Anastasija je verovala da ću uspeti. Neprestano me je ubeđivala u to. Dobro. Treba, treba pokušati, mora se delati do kraja!

ZVONEĆI

KEDRI RUSIJE

Vraćao sam se u stan. Moskvu je već milovalo proleće. U kuhinji je ostalo pola flaše suncokretovog ulja i šećer. Trebalo je dopuniti zalihe namirnica, pa sam odlučio da prodam svoju šubaru od vizona. Šubara je prava, nije konfekcijska, košta preko miliona. Svakako, sada nije sezona, ali dvesta pedeset hiljada za nju mogu dobiti, razmišljao sam, uputivši se ka jednoj od mnogobrojnih moskovskih pijaca. Prilazio sam čas prodavcima voća, čas trgovcima stvarima. Oni su razgledali šubaru, ali da je kupe nisu žurili. Već sam odlučio da spustim cenu do sto pedeset hiljada, kad mi priđoše dva muškarca. Prevtali su šubaru po rukama, dodirivali krzno.

- Trebalo bi je probati. Ogledalce potraži od nekoga – rekao je jedan od njih svome drugu i predložio mi da se odmaknemo u stranu.

Došli smo do usamljenog mesta na kraju reda tezgi, očekujući njegovog druga sa ogledalom. Nismo dugo čekali. On se nečujno prikrao s leđa, od udarca u potiljak su mi prvo pred očima sevnule varnice, a potom se sve zamutilo. Uprevši se o ogradu, ipak nisam pao, ali kad sam se povratio, mojih kupaca više nije bilo, a i šubara je nestala. Samo su dve žene saosećajno uzdisale:

- Da li ste dobro? Gadovi. Sedite malo, evo sanduka.

Malo sam postojao pored plota i polako krenuo sa pijace. Rominjala je prolećna kišica. Pokušavajući da pređem put, zaustavio sam se uz ivicu trotoara da bih pogledao oko sebe. Glava im je bolno šumela. Zablenuo sam se, a proletevši pored mene auto je prljavom vodom iz bare obilno poprskao moje pantalone i krajeve jakne. Dok sam procenjivao, ne mičući se s mesta, šta da radim dalje, točkovi kamiona su me iz iste bare dodatno zapljusnuli blatom, koje je doletelo do moga lica. Odmakao sam se od ivičnjaka i sklonio od kiše pod nastrešicu kioska, pokušavajući da odlučim o svojim daljim potezima.

U metro me, naravno, u takvom stanju neće pustiti. Tri stanice do stana u kome živim mogu se proći peške, ali me i na ulici u takvom stanju može pokupiti milicija, smatrajući me pijanicom, skitnicom ili jednostavno sumnjivom osobom.

Ispaštaj zatim, opravdavaju se dok budu razjašnjavali. A šta i da im kažem? Ko sam ja sad?

Tad ugledah tog čoveka.

Polako koračajući, nosio je istovremeno dve kutije sa praznim bocama i nalikovao na skitnicu ili alkoholičara koji se često muvaju oko tezgi sa alkoholom na točenju. Naši pogledi se susretoše, on se zaustavi, spusti svoje kutije na asfalt, pa mi se obrati.

- Šta stojiš, osmatraš? Ovo je moja teritorija. Marš odavde - mirno, ali zapovednički reče.

Ne želeći, a i nemajući snage da se s njim prepirem ili svađam, odgovorio sam:

- Nije mi potrebna tvoja teritorija, sad ću se povratiti i otići. – Ali on nastavi razgovor:

- Kuda ćeš da odeš?

- Nije tvoja stvar, kuda. Otići ću i gotovo.

- A da li ćeš stići?

- Stići ću, ako me ne spreče. Ostavi me na miru.

- U takvom stanju, ni da stojiš, ni da hodaš nećeš moći dugo.

- A šta se to tebe tiče?

- Skitaraš?

- Šta?

- Početnik, znači. Dobro, odmori se zasad ovde.

Podiže svoje kutije i ode. Vratio se sa zavežljajem i ponovo mi se obratio:

- Kreni za mnom.

- Kuda to?

- Bićeš mi u gostima dva-tri sata ili do jutra. Osušiceš se. Potom svoj put sledi.

Idući za njim, upitao sam:

- Da li je daleko tvoj stan?

Odgovorio je ne okrećući se:

- Do mog stana, više ni do kraja života neću stići. Nemam ovde stan. Postoji mesto mog trenutnog boravka.

- Došli smo do vrata koja su vodila u podrum visoke zgrade. Zapovedio mi je da stanem malo u stranu, obazreo se, i kako nikoga od stanara nije bilo u blizini, nečim, nalik na ključ, otključa katanac.

U podrumu je bilo toplije nego na ulici. Zagrevale su ga, verovatno od strane skitnica namerno ogoljene od termoizolacije cevi, kroz koje je strujala vrela voda. U jednom uglu su bile razbacane nekakve krpe. Na njih je padala mutna svetlost, prodirući kroz prašnjavo staklo podrumskog prozora. Prođosmo do udaljenijeg praznog ugla.

On dohvati iz svog zavežljaja flašu sa vodom, odvrnu zapušač, i napunivši usta vodom, rasprši je uokolo, kao iz prskalice. Objasnio je:

- Da se prašina ne diže.

Zatim je malo odmakao u stranu dasku koja se nalazila u uglu. Iz nastale pukotine između zida kuće i pregrade, izvukao je dve šperploče pokrivene velikim komadom najlona, potom još nekoliko kartona, takođe prekrivenih najlonom. Napravio je od njih na podu dva improvizovana ležaja. Uzeo je iz ugla kutiju od konzerve i zapalio već postavljenu u njoj sveću. Ne do kraja isečen, poklopac konzerve je bio čist, malo nagnut, i služio je da odbija svetlost. Taj jednostavni uređaj je osvetlio ivice šperploča i polumetarski prostor između njih, na koji je on, raširivši novine, počeo da slaže iz paketa komad sira, hleb i dva kefira u tetrapaku.

Brižljivo režući sir, reče:

- Što stojiš? Sedi. Jaknu skini i na cev okači, kada se osuši, očistićeš. Imam četku. Pantalone neka se na tebi suše. Trudi se da ih što manje izgužvaš.

Još je dohvatio dve zatvorene čaše sa po sto grama votke, te sedosmo da večeramo. Uokolo prljavština podrumaska, a ugao njim sređen, delovao je nekako čisto i prijatno.

Kada smo se kucali, on se predstavio:

- Zovi me Ivan. Ovde smo bez očestva* svi.

To što je učinio sa improvizovanim ležajevima, uredno poslaganom na novinama hranom, bez obzira na prljavi pod podruma, davalo je atmosferu čistoće i udobnosti u njegovom podrumskom kutku.

- A nešto mekše da se podastre nemaš? – pitao sam posle večere.

- Ne smeju se krpe ovde svakakve držati, prljavština će se od njih nakupiti, smrdeće. Eno u onom uglu susedi... Dvoje ih je, ponekad dolaze. Razmnožili su svojim krpama gamad.

Pričajući sa njim i odgovarajući na njegova pitanja, ni sam ne primetivši,

*U Rusiji se na Vi uvek obraćaju imenom i očestvom – iza imena ide očevo ime – određenje čiji je neko sin ili kći, pa tako n.p.r.: Ivan Mihailović... Trepljov

ispričao sam mu o susretu sa Anastasijom, o njenom načinu života i moćima. O Zraku njenom, maštanjima i stremljenjima.

On je bio prvi čovek kome sam ispričao o Anastasiji! Ni sam ne shvatam zašto sam mu pričao o čudnovatosti Anastasijinoj, o njenoj viziji i tome, kako sam joj dao reč da ću joj pomoći. Da sam zajednicu preduzetnika sa čistim pomislama pokušao da organizujem, ali da sam pogrešio. Trebalo je najpre knjigu napisati.

- Sada ću pisati, pokušaću da je izdam. Anastasija je govorila da je prvo nužna knjiga.

- Da li si siguran da ćeš biti u stanju da je napišeš, a zatim još i izdaš, nemajući sredstava?

- Da li sam siguran ili ne, ne znam. Ali, radiću u tom pravcu.

- Znači, cilj postoji, i ti ćeš ići ka njemu?

- Ići ću.

- I uveren si da ćeš stići?

- Ja ću ići.

- Da... Knjiga... Treba slikara dobrog naći, da napravi korice. Iz Duše da ih uobličići. Smislu da odgovara, cilju. A gde ćeš slikara naći, bez novca?

- Moraću bez slikara. Bez opreme knjige.

- Treba raditi kako valja, kako na opremi knjige, tako i na smislu koji joj pripada. Da imam papir, četkice i boje dobre. Pomogao bih ti. Samo, skupo je to sad.

- Šta si ti, slikar? Profesionalac?

- Oficir sam ja. A da crtam sam još od detinjstva voleo. U sekcijama sam bivao raznim. Kasnije, kada sam vreme mogao da uskladim, slikao sam, darovao drugovima.

- Zašto si oficir onda postao, ako si da slikaš sve vreme želeo?

- Pradede je bio oficir, deda takođe, i otac. Oca sam voleo i uvažavao. Znao sam, osećao, kakvim želi da me vidi. Takav sam se i potrudio da postanem. Završio sam kao pukovnik.

- Koji rod vojske?

- Uglavnom sam u KGB-u služio. Odatle sam i napustio službu.

- Zbog skraćanja ili su te isterali?

- Sam sam se demobilisao, nisam izdržao.

- Zašto?

- Pjesma, znaš, postoji takva. Reči su u njoj: »Oficiri, oficiri, vaše srce je na nišanu«.

- Radili su ti o glavi? Posegnuli na tvoj život? Pucali u tebe, svetili se za nešto?

- U oficire često pucaju. U svim vremenima su oficiri išli u susret mecima. Da zaštite one, koji su iza njih. Išli su, ne naslućujući da su njihova srca na nišanu, i da će odstrel smrtonosni biti izvršen iz pozadine. Precizan. Razoran. I pravo u srce.

- Kako je to moguće?

- Pamtiš li vremena do perestrojke... Praznici – Prvi maj, Sedmi novembar; ogromne kolone ljudi uzvikuju »ura«, »slava«, »da živi«... Ja i drugi oficiri, ne samo iz KGB-a, bili smo ponosni na to što predstavljamo štit za te ljude. Čuvamo ih. U tome je bio smisao života većine oficira.

Zatim perestrojka, javnost. Drugi poklici su se razlegali. I ispade, gadovi smo mi, oficiri KGB-a, krvnici. Nismo ni one, ni ono što treba štitili. Oni, koji su u kolonama pod crvenim barjacima ranije koračali, u druge su se kolone preostrojili, pod drugim znamenjima počeli da koračaju, a krivcima nas proglasili.

Ženu imam, devet godina mlađa, lepotica... Voleo sam je... A i sad je volim. Ponosila se mnome. Sin nam se rodio, jedini. Kako se kaže – zakasnelo dete. Sedamnaest mu je sada. On se takođe u početku ponosio mnome, uvažavao me.

Potom, kada je počelo sve to, žena je ćutljiva postala. U oči me ne gleda. Počela je da me se stidi, žena moja. Demobilisao sam se i u obezbeđenje komercijalne banke prešao. Uniformu sam podalje sakrio. Ali su nema pitanja visila sve vreme u vazduhu, i kod žene i kod sina. A na nema pitanja, odgovoriti je nemoguće. Odgovore su oni videli na stranicama novina, sa televizijskog ekrana. Ispada, da se osim zidanjem vila i represijom, mi – oficiri, ničim i nismo bavili.

- Ali, elegantne, raskošne vile vojnih komandanata su zaista na televiziji pokazivali, istinske, a ne nacrtane.

- Da, pokazivali su prave, ne naslikane vile. Samo što će se te vile kokošinjcem žalosnim činiti u poređenju sa onim što sada imaju mnogi koji iz sveg glasa galame i šalju optužbe na adrese posednika tih vila. Ti si eto, brod posedovao. Mnogo veći od kuće generalske. A taj general je u početku bio pitomac akademije, kopao rovove. Zatim se kao poručnik, iz kasarne u kasarnu selio. A vikendicu, kuću je, kao i svi ostali za svoju decu želeo da ima. I ko bi ga znao, koliko puta je bio

prisiljen da skače noću iz tople postelje te iste vikendice, da bi se obreo u ratnim uslovima.

Ranije su u Rusiji cenili oficira. Posede darivali. Sada su zaključili da su i vikendice sa petnaestak ari zemlje za generale previše!

- Ranije su drugačije svi živeli.

- Drugačije... Svi... Ali su optuživali, između svih ostalih, prvenstveno i neizostavno, oficire.

Na Senatski trg su oficiri izašli. O narodu su mislili. Oficire su te na vešala, u rudnike, u Sibir slali. Niko se nije u odbranu njihovu digao.

Za cara, za Otadžbinu su se u rovovima protiv Nemaca borili. A u pozadini su im već pripremale doček revolucionarne patriote, zabijajući u zatvarače metke za njihova srca, strašnije od olovnih. »Belogardejci, izrodi« - tako su nazivali povratnike iz rata, oficire, koji su pokušali da zavedu red. Uokolo kaos, sve se urušava. Sve pređašnje vrednosti – materijalne i duhovne - spaljuju, gaze. Teško je tim oficirima bilo. Zato su i išli oni, odevajući uniformu oficirsku preko čistog veša, u psihološki napad su išli. Znaš li šta je to psihološki napad?

- To je kada pokušavaju da uplaše protivnika. To sam u bioskopu video. U filmu »Čapajev«, belogardejski oficiri u stroju marširaju, a po njima mitraljezi štekću. Oni padaju, ali redove ponovo spajaju i idu u napad.

- Da. Padaju i koračaju. Ali je stvar u tome, da oni nisu napadali.

- Kako to, zašto su onda marširali?

- U vojnoj praksi je sveukupni cilj ma kog napada, osvajanje, ili fizičko uništenje protivnika, a poželjno je, uz najmanje gubitke napadača. Ići na mitraljeze ušančene u rovovima, može se samo u onom slučaju, kada se svesno ili podsvesno postavi neki cilj.

- Kakav?

- Moguće je dejstvovati protivno logici vojne veštine, po cenu svog života, pokazati, prizvati pameti one koji pucaju, da ubijajući njih koji marširaju, shvate i ne pucaju više u druge.

- Onda je njihova smrt, nalik na smrt raspetog na krstu Isusa Hrista?

- Slična je. Hrista, mi još kako-tako i pamtimo. Žutokljunce - zastavnike i generale, koji su marširali u tom stroju, mi smo zaboravili. Možda i dan danas, njihove Duše, odevene u čisto rublje i uniforme oficirske, stoje pred nama ispaljenim kuršumima i mole, pozivaju da se dozovemo pameti.

- Zašto nas dozivaju? Nas, kojih, kada su na njih pucali, još nije ni bilo.

- Tada nas nije bilo. Ali kuršumi i danas lete. Novi kuršumi. Ko ih, ako ne mi, ispaljuje.

- Doista. Lete meci i danas. Zašto oni tolike godine stalno proleću? A od kuće, zašto si otišao?

- Nisam izdržao pogled.

- Kakav?

- Televiziju smo gledali uveče. Žena je bila u kuhinji. Sin i ja smo zajedno gledali. Onda je jedna od onih političkih emisija počela, o KGB-u su govorili. Razume se, pljuvali su nas bez ustručavanja. Novine sam namerno uzeo. Napravio sam se da čitam, kao da me to ne zanima. Želeo sam da moj sin promeni program. Politika ga nikad nije oduševljavala. Muziku voli. A on, ne menja kanal. Zašuštao sam novinama krišom ga posmatrajući. I vidim – sin moj u fotelji sedi, ruke grčevito stegle naslone toliko, da su pobebele. Ne miče se. Shvatio sam – neće promeniti kanal. Koliko sam još bio u stanju, držao sam se sakrivši se iza novina. Zatim, više nisam izdržao, zgužvao sam novine, bacio ih u stranu, naglo se digao i rekao, kriknuo: »Hoćeš li napokon isključiti? Isključiti?«

Sin moj se takođe podiže. Ali prema televizoru ne krete. Stoji moj sin predamnom, gleda me sin u oči i ćuti. Na televiziji nastavljaju... A moj sin me gleda netremice.

Noću sam im poruku napisao: »Odlazim na neko vreme, tako vele treba«. I otišao sam zauvek.

- Zašto zauvek?

- Zato...

Dugo smo ćutali. Pokušao sam da se udobnije smestim na šper-ploči i odremam. Ali je on iznova progovorio:

- Znači, Anastasija kaže: »Preneću ljude kroz razdoblje tamnih sila? Preneću, i tačka«!

- Da, tako govori. I veruje ona, da će u tome uspeti.

- Puk bi joj trebao odabrani. Ja bih, kao običan vojnik, pošao da služim u tom puku.

- Kakav puk? Nisi razumeo. Nasilju se potpuno protivi. Da ubedi nekako ljude želi. Zrakom svojim pokušava nešto da učini.

- Mislim, osećam, ona će uspeti. Mnogi će zaželeći da njenim Zrakom budu ogrejani. No neće baš mnogi dokučiti da i sami isto tako moraju, bar malo mozgove da pokrenu. Pomagati Anastasiji je nužno. Ona je sama. Čak ni vod nema. Tebe je, eto, prizvala, zamolila, a ti se po podrumu, kao skitnica valjaš. Baš si mi neki preduzetnik!

- I ti se eto, kagebeovac, valjaš ovde.
- Dobro, spavaj vojniče.
- Hladnjikavo je u kasarni tvojoj.
- Šta ćeš, događa se i to. Sklupčaj se, toplotu čuvaj.

Onda je ustao, dohvatio iz rupe paket celofanski, pokrio me nečim izvađenim iz paketa. Pri mutnoj svetlosti sveće, bljesnule su blizu mog lica tri zvezde na epoletama koporana. Postalo je toplije pod koporanom, i ja zaspah.

Kroz san sam čuo da su stigle skitnice u svoj ugao sa krpama, i zahtevale od pukovnika bocu pića za moje noćenje. Obećao im je da će ih po danu isplatiti, ali su oni insistirali na trenutnoj isplati, pretili. Pukovnik je preneo svoju šperploču-ležaljku, položivši je između mene i prispelih skitnica, izjavivši: »Dirnućete ga samo preko mog leša«. Legao je na svoju šperploču, štiteći me od skitnica. Potom je sve utihnulo. Postalo mi je toplo i spokojno. Probudio sam se kada je pukovnik počeo da me drmusa za rame.

- Ustaj. Dizanje. Izvući se moramo. Iza mutnog podrumskog prozora je tek počelo da sviće. Seo sam na šperploču. Jako me je bolela glava i teško sam disao.

- Rano je još. Nije se ni razdanilo.

- Još malo, pa će biti kasno. Oni su vatu potpalili sa praškom. Stari trik. Još malo, pa ćemo otupeti od gušenja.

Prišao je prozoru i nekom šipkom počeo da izvaljuje ram. Vrata su skitnice zaključale spolja. Išćupavši ram, on razbi staklo i počeo da se penetra kroz prozorsku rupu. Podrumski prozor je izlazio na betonsko udubljenje, zatvoreno rešetkom. Počeo je da se petlja oko rešetke, pokušavajući da je išćupa iz podupirača, ali nikako nije uspevao. Stajao sam oslonivši se na zid. U glavi mi se vrtelo. Pukovnik, promolivši glavu kroz prozorsku rupu, komandova: »Čučni. Dole je manje dima. Nastoj da se što manje pokrećeš. Manje vazduha udiši«.

On odvali rešetku, uprevši se u nju ramenima. Pomače je i pomože mi da se iskobeljam.

Sedeli smo na betonskoj ploči pored podrumskog prozora, ćutke udišući praskozorni vazduh Moskve koja se budila. Vrtoglavica je polako prolazila, postalo je hladno, a svako je ćutke razmišljao o svome.

Zatim sam primetio:

- Susedi tvoji nisu baš jako druželjubivi, jesu li oni ovde glavni?

- Ovde je svako sam sebi glavni. Takav im je zanat. Novoga dovedu, pa mu za smeštaj naplaćuju. Ako odbije da plati, sipaju mu nešto u čašu ili ga napune đimom u snu, kao što su nas pokušali, zatim za sebe uzmu sve što žele, ukoliko ima šta da se uzme.

- A ti znači, kagebeovac, posmatraš sve to ravnodušno. Umesto da ih dobro izudaraš zbog takve rabote. Ili si samo u kancelarijama, kao činovnik, s papirima sedeo sve vreme, metode ne znaš?

- U kabinetima sam sedeti morao, a ponekad i nisam. Metode znati – to je jedno, a primenjivati ih – nešto sasvim drugo. Jedna je stvar – protivnik, neprijatelj. Druga – čovek. A ne procenim li dobro, nepotrebno će se dogoditi.

- Zar su oni – ljudi? Dok ti tako procenjuješ, oni ljude uništavaju. Na ubistvo su spremni.

- Spremni su i na ubistvo. Ali se fizičkim metodama to ne može zaustaviti.

- Filozofiraš, a mi umalo nismo nastradali. Jedva smo se izvukli, a drugi možda neće ni uspeti da se izvuku.

- Drugi mogu i da se ne izvuku...

- Eto, vidiš. Što onda filozofiraš, umesto da dejstvuješ?

- Ne mogu ja ljude da bijem. Kažem ti, ne mogu da ne procenjujem. Hajde, kreći ka svom prebivalištu. Razdanilo se već.

Ustao sam, stegao mu ruku i pošao.

Posle nekoliko koraka, on mi doviknu:

- Sačekaj! Vрати se na trenutak.

Prišao sam, sedećem na betonskoj ploči, pukovniku-skitnici. Sedeo je spuštene glave i ćutao.

- Zašto si me zvao? – upitao sam.

Posle kratke pauze, on progovori:

- Znači, misliš, da ćeš uspeti da stigneš?

- Mislim da ću uspeti. Nije daleko. Tri stanice svega. Stići ću.

- Imam u vidu – do cilja, hoćeš li uspeti da stigneš? Uveren si? Knjigu ćeš napisati, izdati?

- Radiću. Prvo ću pokušati da pišem.

- Anastasija ti je znači rekla, da ćeš sigurno uspetiti?

- Da, ona je tako kazala.

- Zašto onda nisi odmah time počeo da se baviš?

- Drugo sam smatrao važnijim.

- Znači, naređenja precizno da izvršavaš ne možeš?

- Anastasija nije naređivala. Ona je molila.

- Molila... Ona je, znači, i taktiku i strategiju sama razradila. A ti si po svome, znači, odlučio i samo zapetljao sve.

- Tako je ispalo.

- Ispalo... Mora se pažljivije prema naredbama odnositi. Evo ti, uzmi.

Pružio mi je nešto zamotano u mali celofanski paketić. Otvorio sam ga i ugledao kroz celofan zlatnu burmu i srebrni krstić na lančiću.

- Prekupci će to u pola cene otkupiti od tebe. Ti im i daj u pola cene. Možda će ti pomoći da izdržiš. Ako ne budeš imao gde da živiš, dođi ovamo. Srediću ja sa njima...

- Šta ti pada na pamet? Neću da uzmem to!

- Ne premišljaj se. Vreme ti je. Idi. Hajde! Napred!

- Kažem ti, neću da uzmem! – Pokušao sam da mu vratim burmu i krstić, ali sam naleteo na zapovednički, a u isto vreme i umoljavajući pogled.

- Na levo krug! Napred! Napred marš! – Izgovorio je prigušenim šapatom koji nije trpeo pogovora, i posle kraće pauze, već za mnom, molećivo:

- Samo stigni.

Došavši u stan, hteo sam da legnem da spavam, čak sam i prilegao. Ali mi skitnica-pukovnik nikako iz glave nije izlazio.

Obukao sam čistu odeću i pošao k njemu. Mislio sam usput: »Možda će pristati da sa mnom živi. Prilagodljiv je i navikao na sve. Praktičan je i uredan. Pritom je – slikar. Možda će sliku za korice knjige naslikati. Pa i za zakup stana će se zajedno s njim lakše zaraditi. Za sledeći mesec već nemam čime da platim«.

Na prilazu podrumskom prozoru iz kog smo se izvlačili u osvit, video sam grupu ljudi – stanara zgrade, policijski auto i hitnu pomoć.

Pukovnik-skitnica je ležao na zemlji, zatvorenih očiju i sa osmehom na licu. Bio je umazan mokrom zemljom. Mrtva ruka je stezala parče crvene cigle. Pored zida je stajao polomljen drveni sanduk.

Sudski lekar je zapisivao nešto u notes, stojeći pored leša drugog čoveka, u izgužvanoj, otrcanoj odeći i izobličenoj lica.

U maloj grupi ljudi, verovatno stanara zgrade, neprestano je brbljala uzbuđena žena:

- Kuće sam šetala, a on, taj što se osmehuje, na sanduku je stajao okrenut licem zidu, a oni, troje njih, skitnice očigledno, dvojica muškaraca i žena sa njima, s leđa su mu prišli. Kad je muškarac cimnuo sanduk, srušio se sa sanduka na zemlju. Nogama su počeli da ga udaraju uz psovke. Ja sam vrisnula. Prestali su da ga biju. Taj što se osmehuje je ustao. Teško se dizao. Govorio im je da odu i da je bolje da mu se više nikad na oči ne pojave. Ponovo su počeli da psuju i krenuli na njega. Kad su mu prišli, on je oštro, nekako i ne zamahnuvši, dlanom, bridom dlana po grlu, tog što mu je sanduk izbio, udario. Kao da se nije ni razmahao, a kako je udario, taj se zgrčio, izgubivši dah. Vrisnula sam ponovo. Ono dvoje su odmah pobjegli. Prvo žena, zatim muškarac za njom. Osmehnuti onaj, za srce se drži. Trebalo je da sedne ili legne odmah kad ga je srce steglo, kad on ponovo ka sanduku krete. Polako mu se primakao, ka zidu ga pomerio. Sam se za zid drži, a vere se na sanduk. Stao je na njega. Bilo mu je jako loše, videlo se. Počeo je da tone. Tone, a sve vreme crta ciglom crvenom po zidu, tako je do zemlje docrtao, legavši licem na gore, uza zid. Dotrčala sam, gledam, a on ne diše. Ne diše, a osmehuje se.

- Pa zašto se na sanduk pentrao? – pitao sam ženu.

- Da, zašto se pentrao kad ga je srce steglo? – upitaše iz gomile.

- On je sve vreme želeo da crta. Kada mu se ono troje skitnica prikralo s leđa, crtao je on. Zato ih, verovatno, nije ni primetio. Sa svojim psićem sam dugo šetala, a on je sve vreme na svom sanduku stajao i crtao. Ni jednom nije skrenuo pogled sa svog crteža. Eno ga crtež, gore, - pokazala je žena rukom na zid kuće.

Na sivom zidu kuće, crvenom ciglom je bio nacrtan krug sunčev, u sredini njegovoj kedrova grančica, a po ivicama kruga-sunašca, po krugu, slova neka neravnomerna.

Prišao sam bliže zidu i pročitao: »Zvoneći Kedri Rusije«. Zraci su se širili od sunca. Bilo ih je samo tri. Više skitnica-pukovnik nije uspeo da nacrti. Dva kratka

zraka, treći se protezao, savijao i gasnuo, do same osnove zida pri zemlji, gde je ležao, osmehujući se, mrtvi skitnica-pukovnik.

Posmatrao sam njegovo umazano zemljom, osmehnuto lice, i razmišljao: »Možda je uspela Anastasija u poslednjem trenu njegovog života da ga dotakne svojim Zrakom, da ga ogreje. Bar malo da ogreje Dušu tog čoveka i da je odnese u svetlu beskonačnost«.

Gledao sam kako toware u kola tela poginulih. »Mog« su pukovnika bacili sa omalovažavanjem. Njegova glava je udarila o dno karoserije. Nisam izdržao. Strgnuo sam sa sebe jaknu, dotrčao do kola i zahtevao da mu podmetnu pod glavu jaknu. Jedan se bolničar izdrao na mene, ali je drugi bez reči uzeo jaknu i položio je pod prozedu glavu pukovnikovu. Kola su otišla. Opustelo je, kao da se ništa i nije dogodilo. Stajao sam i posmatrao obasjan jutarnjim suncem crtež i natpis. Misli su mi bile zbrkane. Nešto, makar nešto moram da učinim za njega, za tog kagebeovca, poginulog ovde, oficira Rusije! Ali, šta? Šta? Onda sam odlučio: »Smestiću tvoj crtež, oficiru, na korice svoje knjige. Obavezno ću je napisati. Mada zasad, još uvek ne umem da pišem, ipak ću je napisati, i to ne samo jednu. Na svim knjigama će biti tvoj crtež, kao simbol. I obratiću se u knjizi svim Rusima:

»Rusi, ne pucajte u srca svojih oficira nevidljivim, razornim kuršumima, kuršumima okrutnosti i bezdušnosti.

Ne pucajte iz pozadine, ni u bele, ni u crvene, ni u plave ili zelene svoje vojnike, zastavnike i generale. Kuršumi, koji se na njih upućuju iz pozadine, strašniji su od olovnih. Ne pucajte u svoje oficire, Rusi!!!«

Pisao sam brzo. S vremena na vreme, dolazili su Anton, Artjom i Ljoša, studenti-programeri, ponešto donoseći za jelo. Oni još nisu znali za Anastasiju. Ali sam im objasnio, da je rešenje pitanja organizacije zajednice moguće uz pomoć knjige, koju moram da napišem. Oni su se latili posla prebacivanja teksta knjige u kompjutere. Uglavnom je taj posao radio Ljoša Novičkov. On je dolazio jednom u tri dana, donosio odštampan tekst, a odnosio rukopis novog poglavlja. Tako je to trajalo dva meseca.

Jednom je Ljoša doneo poslednju odštampanu glavu prve knjige, disketu sa potpunim, završenim slogom teksta, dve flaše piva, debrecine, još ponešto od hrane i dvadeset hiljada rubalja je doneo i na kuhinjski sto sve to spustio. Iznenadeno sam ga upitao:

- Odakle ti, pobogu Ljoša, bogatstvo toliko?

Živeo je sa mamom, materijalno veoma ograničen, za metro i sendviče nije baš uvek imao.

- Ispitni rok je, Vladimire Nikolajeviču - odgovorio je Aleksej - nekim studentima crteže pravim, programe razne, onima, koji su sami lenji ili ne umeju. Eto, isplatili su mi.

- A ti sam, ispitate daješ?

- Dajem. Još jedan ispit mi je ostao, a kroz dva dana me na vojnu vežbu od mesec dana vode u Kinješmu. Dobro je što ste vi »Anastasiju« uspeli da napišete. Sada, ako budete nešto ispravljali, Artjom će doštampati jer je Anton već na vojnoj vežbi.

- Ma kako si ti, Ljoša, uspeo da polažeš ispitate, crteže drugima da radiš, programe praviš i povrh svega da »Anastasiju« svaki dan slažeš i preštampanaš?

Ljoša je ćutao. Okrenuo sam se ka kuhinjskom stolu da bih stavio na njega skuvane debrecine. Ljoša je, položivši ruke i glavu na štamparske tabake sa rukopisom o Anastasiji, čvrsto spavao...

ODGONETNUTI

TAJNU

Stojeći u kuhinji malog moskovskog stana pored stola sa debrecinama koje su se hladile i usnulim, na tabacima teksta o Anastasiji, Ljošom Novičkovim, dao sam sebi reč – naći ću način da ponovo skupim kapital, vratim svoj brod, da bih ga poslao na istu maršrutu na kojoj se dogodio susret sa Anastasijom. Ali ne da bih trgovao kao pre. Otpraviću brod u periodu belih noći, da bi se na njemu u najboljoj kabini, mogli normalno odmoriti Ljoša Novičkov, Anton i Artjom i svi oni koji su nastojali, ne obazirući se na zbrku, često zanemarujući sopstvena materijalna dobra, da organizuju zajednicu preduzetnika sa čistim pomislama.

Šta je to u toj ideji, što tako obuzima ljude? Zašto je postala tako bliska i meni? Kakva se tajna krije u njoj? Neophodno je razumeti je i konkretizovati, pokušati odgonetnuti tajnu njenu i predodređenje. Zašto su se tako zapalili ljudi vizijom isposnice iz tajge? Šta je u njoj skriveno? Kako odgonetnuti tajnu?

Novinar »Moskovske pravde«, Katja Golovina, pokušala je da to učini, pitajući studente: »Šta vas pokreće, u čemu je vaše lično interesovanje?« Ali, nisu uspeli da odgovore jasno, samo su rekli: »Ta stvar zaslužuje pažnju«. Znači, i oni delaju intuitivno. Ali, šta stoji iza te intuicije?

U moskovskoj štampariji broj jedanaest, na račun štamparije je bila odštampana, u tiražu od dve hiljade primeraka, tanka knjižica o Anastasiji. Zašto je generalni direktor te štamparije, Grucja Genadij Vladimirović, odlučio da štampa knjigu nepoznatog autora? Zašto je to učinio, i ne obazirući se na finansijske poteškoće, koristio ne novinski, već poboljšani ofsetni papir?

Prve knjige sam prodavao sam, na izlazu iz metroa »Taganskaja«. Zatim su počeli da mi pomažu prvi čitaoci. Starija žena ju je svakodnevno prodavala na stanici »Dobrinjinskaja«. Ona je svakome ko joj je prišao, podrobno objašnjavala da je knjiga dobra. Zašto? Potom su čitaoci počeli da je prodaju i u podmoskovskim odmaralištima, sami su pisali oglase i organizovali susrete sa čitaocima – gostima odmarališta. Zatim je komercijalni direktor moskovskog izdavačko-prodajnog koncerna Nikitin Jurij Anatoljević, iznenada odlučio da uplati štampariji predujam za još dve hiljade primeraka. Njegovi postupci su bili čudni.

Došao je kod mene autom, i rekao: »Danas putujem sa sinom u inostranstvo na tenisko takmičenje. Avion nam poleće uveče. Moram uspeti da uplatim predujam«.

On je platio novi tiraž. Kada je došlo vreme da se preuzmu knjige, Nikitin mi je javio:

- Leti, mi uopšte knjige ne prodajemo. Uzeću sebi nekoliko paketa, ostalima raspoložim sam. Ako se novac pojavi, daćeš.

Mnogo je pitanja »zašto«, od trenutka početka rada na rukopisu, pa do dana današnjeg, vezano za tu knjigu. Ona, kao da je živa, sama je privlačila k sebi ljude i uz njihovu pomoć se probijala kroz život. Ja sam se odnosio prema događajima, vezanim za nju, kao prema slučajnim dešavanjima. Ali se toliko slučajnosti počelo uklapati u karike savršeno nanizanog lanca. Više i ne znam gde je slučajnost, a gde zakonomernost onoga što se događalo? Postalo je teško razlučiti.

OTAC

FEODORIT

Došao je trenutak kada sam procenio da je ostvarivo susresti se sa ocem Feodoritom. Tamo, u tajgi, na moje pitanje: »Postoje li u našem svetu ljudi sa istim moćima, znanjima, koje ti poseduješ, ali da ne žive tako daleko kao ti?« Anastasija je odgovorila:

- Na različitim krajevima Zemlje postoje ljudi, čiji se način života razlikuje od tehnokratskog. Različite su kod svakoga od njih moći. Pa i u našoj zemlji postoji čovek, do koga ti neće biti teško da stigneš ni zimi, ni leti. Snaga Duha njegovog je ogromna.

- Znaš li gde živi on, da li ga je moguće videti, razgovarati sa njim?

- Da.

- Ko je on?

- To je tvoj otac, Vladimire.

- Šta? Eh, Anastasija, Anastasija... Tako sam želeo da čujem tvoje dokaze da si u pravu, a ispalo je potpuno obrnuto. Moj otac je umro pre osamnaest godina i sahranjen je u malom gradiću Brjanske oblasti.

Anastasija je sedela na travi naslonjena leđima o drvo, skupljenih kolena, i ćutke me je gledala u oči. Pogled njen je bio pomalo setan, sažaljiv. Zatim je u muku spustila glavu na kolena. Pomislio sam da je Anastasiju oneraspoložila greška u odnosu na moga oca, pa sam pokušao da je utešim:

- Nemoj se, Anastasija, toliko sekirati. Verovatno si pogrešila zato što ti je, kako si sama rekla, malo snage ostalo.

(Ovaj razgovor se vodio posle onoga kada je ona gubila svest, spašavajući muškarca i ženu od okrutnog obračuna. Opisao sam taj događaj u prvoj knjizi).

Anastasija počuta još neko vreme, potom podiže glavu, i iznova me pogledavši u oči, reče:

- Snage ima manje u meni, ali ne toliko manje, da bih mogla da pogrešim.

Zatim je počela da iznosi dešavanja od pre dvadeset šest godina. Izlagala je tačno do najsitnijih pojedinosti prošlost, i čak prenosila pri tom nijanse unutarnjih osećaja.

Još je nekako moguće razumeti, da se po spoljnjem, jedva primetnom izrazu lica, pozi, očima, mogu ustanoviti misli sabesednikove. Ali, na koji način ona promatra, kao dokumentarnu filmsku traku, prošlost, to je i ostala zagonetka.

Sama Anastasija, normalnim, razumljivim jezikom ipak nije uspjela da objasni. A iznela je, evo, šta.

Nedaleko od grada Moskve postoji Trojice-Sergijeva Lavra. Smeštena je u gradu koji se zove Sergijev Posad. Iza debelih drevnih zidova Trojice-Sergijeve Lavre, postoji duhovna bogoslovija, akademija, hramovi i manastir. Hramovi su dostupni ljudima i svako ko želi može da dođe da bi se pomolio na ovom svetom mestu Rusije. Čak ni u vreme progona vernika nisu bili razrušeni, radili su iza tih zidova bogoslovija, akademija, manastir u kome su služili Bogu, ugodnici-monasi.

Pre dvadeset šest godina, tačno na dan moje pojave na svetu, na vrata Trojice-Sergijeve Lavre ušao je mladić. On je posetio muzej, a zatim produžio u veliki hram. U hramu je držao propoved visoki sedi monah. I stas i položaj njegov su bili veliki. To je bio Otac Feodorit – velikodostojnik, duhovnik manastira Trojice-Sergijeve Lavre. Mladić je saslušao propoved, i kada se Otac Feodorit povukao, krenuo je za njim u riznicu. Mladića nisu zaustavili služitelji hrama. Prišavši Ocu Feodoritu, započeo je sa njim razgovor o propovedi. Otac Feodorit je dugo besedio sa njim. Mladić je bio kršten, ali dovoljno vere u njemu nije bilo, nije poštovao post, nije išao na pričest, nije odlazio redovno u crkvu, ali je tog dana otpočelo prijateljstvo Oca Feodorita i mladića.

Mladić je dolazio u manastir i sa njim je razgovarao Otac Feodorit, pokazujući mu one svetinje koje nisu bile dostupne običnim parohijanima. Monah je darovao mladiću knjige, a on ih je gubio. Monah je okačio na vrat mladićev krstić, ali je i on bio izgubljen. Monah je dao mladiću drugi krst, neobičan – krst se otvarao kao škatula, - ali je i on bio izgubljen. Monah ga je dovodio čak i u trpezariju i smeštao za isti sto sa kaluđerima manastira, svaki put mu dajući ponešto novca, nikad ga nizašta ne prekorevajući i uvek iščekujući njegov dolazak.

Tako je trajalo godinu dana. Mladić je bivao u manastiru svake nedelje, ali je jednom otišao i nije se vratio sledeće nedelje. Monah je čekao. Ali mladić nije došao ni posle mesec, ni posle godinu dana. Monah je čekao. Do današnjeg dana je prošlo

već dvadeset pet godina. Monah čeka. Dvadeset pet godina, Vladimire, čeka tebe tvoj duhovni Otac – veliki monah Rusije – Otac Feodorit.

- Otputovao sam daleko od manastira. U Sibir. Ponekad sam se prisećao Oca Feodorita - odgovorio sam ja, kao da se opravdam pred sobom ili još nekim.

- Ali mu nisi napisao ni jedno pismo - primetila je Anastasija.

- Želim da ga vidim.

- I šta ćeš mu ispričati? Možda o tome, kako si pare pravio, bio srećan u ljubavi i naprosto bludeo? Kako si mnogo puta bio pred propašću, ali bi u poslednjem trenutku odlazila beda od tebe? On će i sam sve to uvideti, pogledavši te. On, dobijajući oprost za grehe tvoje i toliko te puta spasavajući molitvama svojim, još uvek veruje, kao i pre dvadeset pet godina. On bi želeo nešto drugo od tebe.

- Šta, Anastasija? Šta zna Otac Feodorit? Šta želi?

- Ne mogu zasad da se snađem u tome, on je osećao intuitivno. Reci, Vladimire, pamtiš li razgovore sa njim, pamtiš li, šta si video u manastirskim riznicama?

- Sve veoma maglovito pamtim, jer je to tako davno bilo, mogu se setiti samo pojedinih događaja.

- Pokušaj da ih se setiš, pomoći ću ti.

- Otac Feodorit je svaki put razgovarao sa mnom na različitim mestima manastira. Sećam se nekih podzemnih ili polupodzemnih prostorija. Pamtim trpezariju, dugačak sto za kojim monasi večeraju, i ja zajedno sa njima. To je bilo u vreme nekog posta. Hrana je sva bila posna, ali mi se dopala.

- Da li si imao posebne osećaje, osećanja pri poseti manastiru?

- Jednom sam posle večere izašao kroz manastirski prolaz unutrašnjeg dvorišta Lavre i uputio se ka izlazu. Vrata su već bila zatvorena za parohijane. Dvorište je bilo pusto. Debeli, visoki zidovi nisu propuštali spoljne šumove grada. Uokolo su se uzdizali samo hramovi, bila je potpuna tišina. Zaustavio sam se. Činilo se, odjeknula je veličanstvena muzika. Trebalo je da odem. Kod kapije je stajao dežurni monah da bi me pustio i namakao rezu na vratima. Ali se ja nisam micao slušajući tu muziku, a potom polako krenuh ka kapiji.

- Ti više nikad nisi čuo tu muziku? Niti iskusio taj osećaj?

- Ne.

- Da li si pokušao nekad da ponovo čuješ tu muziku, da pobudiš u sebi taj osećaj?

- Da, ali nisam uspevao. Čak sam se zaustavio na tom istom mestu kad sam došao sledeći put, ali, avaj...

- Seti se makar još nečega, Vladimire.

- Ti me ispituješ. Sve si tako tačno ispričala šta se sa mnom događalo pre dvadeset šest godina, sama i ispričaj šta sam osećao tada.

- To je nemoguće. Otac Feodorit nije stvarao određene planove, on se nečemu nadao intuitivno. A učinio je za tebe nešto veliko i značajno. Znano samo njemu. A ja samo osećam intuitivno: on je mislio o značajnom, i činio za to mnogo. Jako mnogo. Ali, zašto je željeno povezao sa tobom, koji ne poseduješ ni osnovne mogućnosti za lako prihvatanju vere, ostaje zagonetka. I zašto dvadeset pet godina tvog raskalašnog života nisu slomile tu veru – takođe je zagonetka. A zašto si ti, koji si dobio tako mnogo, još uvek tako neaktivan? Zašto? Ne mogu da razumem to. Jer, ništa u Vaseljenu ne iščezava bez traga. Priseti se, molim te, makar još nekog posebnog događaja iz susreta i razgovora sa tvojim Ocem.

- Sećam se dvorane ili nekakve riznice u duhovnoj akademiji ili bogosloviji, a možda je to bilo u jednoj od podzemnih prostorija manastira. Neki monah je otvorio pred Ocem Feodoritom vrata, ali on nije sam ušao tamo. Ušli smo zajedno, Otac Feodorit i ja. Na zidovima neke slike, na policama stvari...

- Tamo si se dva puta zadivio, čemu?

- Zadivio? Da, naravno da me je to zadivilo. Zapanjilo...

- Šta?

- Jedna slika. Bila je crno-bela, kao da je olovkom nacrtana. To je bio veoma precizno urađen portret nekog čoveka.

- Šta te je tako zadivilo?

- Ne pamtim.

- Priseti se, Vladimire. Pokušaj, molim te, da se setiš, pomoći ću ti. Nevelika sala, vas dvojica, ti i Otac Feodorit stojite pred tom slikom, ti malo ispred, Otac ti kaže: »Priđi slici bliže, Vladimire«. Načinio si korak napred, zatim još jedan korak...

- Setio sam se, Anastasija!

- Čega?

- Ta slika, koja je prikazivala nekog čoveka, bila je nacrtana samo jednom linijom. Pulsirajućom linijom-spiralom. Onaj ko ju je slikao, kao da je postavio na sredini belog lista olovku ili još nešto, čime se slikaju slike, i bez prekida poveo svoj instrument po spirali, čas pritiskajući njime i samim tim podebljavajući liniju, čas

jedva dotičući list, od čega je linija postajala sasvim tanka, ali se nije prekidala. Linija-spirala se završavala na kraju lista, a kao rezultat se desila zadivljujuća slika, portret nekog čoveka.

- Tu sliku treba izložiti, da bi mogli da je vide svi koji žele. Neko će uspeti da odgonetne utemeljenu u njoj informaciju. Kroz pulsirajuću liniju, koja predstavlja čoveka, ljudi treba nešto da spoznaju.

- Na koji način?

- Još uvek ne znam. Na primer, tačke i crtice mogu biti nalik na neku azbuku ili notne znake, ja samo pretpostavljam, moguće je i to i nešto drugo, ili ko zna šta još. Ti, kada se budeš vratio, zamoli da je izlože da bi svi mogli da je razgledaju, ili da je obnaroduju negde. Naći će se onaj, ko će odgonetnuti tu liniju-spiralu.

- Ma, ko će mene poslušati?

- Tebe će poslušati. Ali, tada si iskusio još jedan veoma neobičan uticaj. Možeš li se setiti - kakav?

- U toj dvorani, ili u susednoj prostoriji... Da, u sasvim maloj prostoriji je stajala na uzvišenju prelepa, drvena izrezbarena stolica, ili je to bila naslonjača, nalik na tron. Stajali smo Otac Feodorit i ja razgledajući je. Otac Feodorit je rekao da je niko ne dotiče.

- Ali, ti si je dotakao. Čak si i seo na nju.

- Meni je to predložio da učinim sam Otac Feodorit.

- I nešto se dogodilo sa tobom u tom trenutku.

- Ništa. Sedeo sam i posmatrao Oca Feodorita, a on je stajao i nemo me gledao u oči. Naprosto gledao.

- Seti se, molim te, Vladimire, pokušaj da se prisetiš svojih unutarnjih osećaja. Oni ukazuju na najvažnije.

- Ma, ništa tako posebno... Znaš, samo su misli nekakve kroz glavu prolazile, brzo-brzo, kao da je traka magnetofonska na ubrzano premotavanje uključena, te se reči slivaju u čudnovate zvuke.

- Zar ti nikada nisi pokušao?... Ti, Vladimire, zar kasnije nikad nisi pozeleo da zaustaviš tu traku, da bi je preslušao na normalnoj brzini, da shvatiš to što odzvanja?

- Kako to?

- Zamislivši se nad suštinom postojanja...

- Ne, nisam pokušao. Govoriš nerazumljivo.

- A iz onoga, što ti je govorio tvoj Otac Feodorit, sve si razumevao? Možeš li se prisjetiti tačno makar jedne rečenice, neka čak nema nikakve veze sa svim ostalim?

- Ma, ja zaista ne mogu da se setim sa čim je ona bila u vezi.

- Izgovori je.

-»... Ti ćeš pokazati njima...«

Do tog trenutka sedeća pod drvetom, Anastasija se naglo podiže, lice njeno je blistalo. Položila je dlanove na stablo kedra, priljubivši uz njega obraz.

- Da! Naravno! – uskliknula je Anastasija. Pljesnula je rukama i razdragano progovorila:

- Doista si velik! Monahu Rusije! Znaš, Vladimire, jedno ti sad mogu reći sa sigurnošću, a odnosi se na Oca Feodorita. On je učinio smešnim mnoga učenja sveta, ukazavši na najvažnije.

- On i ja nismo ni o kakvim učenjima uopšte pričali. Razgovarali smo o običnim, svakidašnjim temama.

- Da! Razume se! O običnim! Otac Feodorit je razgovarao sa tobom o onome što je tebe uznemiravalo. Pokazivao ti je svete tvorevine, sa poštovanjem se odnoseći prema njima, ali bez poniznog divljenja. Obdaren visokim rangom, on je bio jednostavan, a najvažnije, razmišljao je, možda, namerno pred tobom. Nije ti izrekao ni jednu dogmu. Pa, zar neće biti smešni pred njim pokuljali u Rusiju propovednici, izgovarajući dogme i odvlačeći od najvažnijeg. On te je tako čvrsto zaštitio od dogmi, da i mene prihvataš kao naivnu isposnicu. A nije ni važno ko sam ja. Važno je da se ne udaljiš od najvažnijeg.

- Od čega najvažnijeg?

- Od onog, što postoji u svakom čoveku.

- Ma, kako može da zna svaki čovek učenja mudraca Zapada ili Istoka, Indije i Tibeta, ukoliko nikad o njima nije čak ni slušao?

- U čoveku, Vladimire, u svakom čoveku je od vjkada utemeljena apsolutno sva neophodna informacija. Njemu je data ona odmah na rođenju njegovom. Kao ruka, noga, srce, kosa. Sva učenja sveta, sva otkrića, preuzeta su samo sa tog Vrela. Kao što roditelji svakom svom detetu nastoje da daju sve, tako i Veliki Tvorac svakome daje sve, odmah. Ništa veštačko: ni mnoštvo knjiga, ni najsavremeniji sadašnji i budući računari, svi zajedno uzeti, nikada neće moći da prime čak ni deo informacija koje se nalaze u jednom čoveku. Treba samo umeti njima se koristiti.

- Zašto onda svi ne dolaze do otkrića? I ne može svako učenja da piše?

- Poneko iz celog obima dosegne mrvicu Istine. Ushićeno ponavlja o Njoj, smatrajući da je Ona darovana samo njemu. I da Ona sadrži u sebi glavno. On ponavlja o Njoj ostalima, pokušavajući da ih natera da misle samo o Njoj, kao o osnovnoj i jedinoj, čime zatvara u sebi ceo bitni kompleks informacija. Poznavanje Istine nije u izgovaranju njenom, već u načinu života.

- Kakav je način života karakterističan za one koji najbolje poznaju Istinu?

- Srećan!

- A da bi doznali Istinu, neophodna je svesnost i čistota pomisli.

- Mistika! Fantastika! – kikota se Anastasija i dodala kroz smeh: - Čitaš moje misli?

- Nema ovde nikakve mistike, to je naprosto pažljivo ophođenje prema čoveku. Ti uvek sve svodiš na čistotu pomisli i spoznaju.

- Mistika! Mistika! – Smejući se, ponavljala je Anastasija. – Ti čitaš misli moje. Oh, kako je to fantastično!

Nisam izdržao njen srećan smeh, pa sam se takođe zasmejao. Zatim sam upitao:

- Šta misliš Anastasija, da li će me primiti moj duhovni Otac Feodorit, ako odem kod njega? Da li će razgovarati sa mnom? Neće li se oneraspoložiti?

- Razume se da će te primiti i obradovati se dolasku tvom! On će te prihvatiti ma kakvog. Samo će velike radosti biti u njemu, ukoliko si učinio barem nešto, koristeći posedujuću u sebi informaciju, shvativši je. Zaustavi ubranu traku, Vladimire, i mnogo toga ćeš spoznati.

- Moj duhovni Otac, da li živi i dalje u onom istom manastiru? U Trojici-Sergijevoj Lavri?

- Tvoj Otac, taj veliki starac Rusije, sada živi u malenom manastirskom skitu u šumi, nedaleko od Trojice-Sergijeve Lavre. Ustav skita je stroži od manastirskog, i tvoj je Otac – starešina tog skita. Skit je smešten u šumi, na neobično lepom mestu. Tamo je samo nekoliko kućica sa kelijama. U tom šumskom skitu postoji mala drvena crkva. Ona nije bojena i kupole njene nisu pozlaćene, ali je veoma, veoma lepa, udobna i čista, u njoj su dve peći za grejanje. U njoj se ne prodaju i ne kupuju, kao obično, crkvene sveće. I ništa se u njoj niti prodaje, niti kupuje, kao u mnogim drugim crkvama. Ničim i nikim nije oskrnavljena, pristupa nema parohijanima u skit. U toj crkvi se i sad moli tvoj duhovni Otac Feodorit. Moli se za spasenje Duša svih ljudi i tebe. Moli se za čeda, zaboravljena od roditelja, moli se za roditelje, zaboravljene od

dece. Idi do njega i pokloni se. Zamoli oprost grehova. Golema je snaga Duha njegovog. I u ime moje se pokloni Ocu Feodoritu.

- Dobro, Anastasija... Pokloniću se... I znaš, ja, svakako ću prvo pokušati da uradim to, što si me zamolila.

Stigavši u Sergijev Posad, podmoskovski gradić koji se ranije zvao Zagorsk, ja sam, kao i pre dvadeset sedam godina, ušao na kapiju Trojice-Sergijeve Lavre. Odmah sam se uputio prema prijemnoj sobi manastira. Ranije, predstavivši se, mogao sam lako dozvati Oca Feodorita. Ali mi je sada dežurni monah odgovorio, da u zvanju oca blagočinećeg nije Otac Feodorit. Otac Feodorit jeste u manastiru, ali živi u šumi, iza teritorije manastira. Parohijani tamo ne idu. Rekao sam monahu da sam se poznavao sa Ocem Feodoritom i naveo, radi uverljivosti, manastirske svetinje, koje mi je pokazivao Otac Feodorit.

Obavestili su me gde se nalazi šumski skit. Sa neverovatnim uzbuđenjem sam prilazio malenoj drvenoj šumskoj crkvi. Neobično lepa, harmonično se uklapala u okolnu prirodu. Od nekoliko drvenih kućica-kelija, smeštenih u neposrednoj blizini crkvice, vodile su prema crkvi staze.

Sa Ocem Feodoritom sam se susreo na drvenom stepeništu šumske crkve. Izgubio sam glavu... »Samo se nemoj uzbuđivati i nastoj da se ne iznenađuješ pri susretu sa svojim Ocem«, - setih se reči Anastasijinih. Ipak, neshvatljiv osećaj smetenosti nije prolazio. Otac Feodorit je bio sed i star, ali ne stariji nego pre dvadeset sedam godina. Sedeli smo na drvenim trupcima, na stepeništu šumske crkvice i ćutali. Pokušavao sam nešto da kažem, ali nisam nekako uspevao da izgovorim ono što bi trebalo. Činilo se, on i tako sve zna i reči je besmisleno izgovarati. Kao da i nije prošlo dvadeset sedam godina od trenutka našeg poslednjeg susreta, činilo se, rastali smo se tek juče.

Doneo sam Ocu Feodoritu knjigu o Anastasiji. Nisam je izvukao da mu je predam. Pokazivao sam knjigu raznim sveštenim licima, jedni su je razgledali i govorili da oni takve knjige ne čitaju. Drugi su pitali o čemu je ona, i posle kratkog prepričavanja izjavljivali, da je Anastasija – mnogobožac. Nisam želeo da žalostim Oca Feodorita, i nisam želeo da je i on odbaci. Svaki put, kada bi neko pokušao da

govori o Anastasiji loše, u meni se budio osećaj protivljenja. Čak sam se i posvađao sa jeromonahom novospaskog manastira. On mi pokaza dve žene zabrađene crnim maramama i u tamnoj odeći, te reče:

- Evo kako treba da izgledaju Bogu pokorne žene.

Odgovorio sam:

- Ako je Anastasija vesela i puna života, onda je, možda, Bogu tako po volji. Mnogo je prijatnije gledati vesele i pune života, nego takve skrušene.

Uzbuđeno sam dohvatio svoju knjigu i pružio je Ocu Feodoritu. On ju je spokojno uzeo i položio na dlan.

Blago ju je pomilovao dlanom druge ruke, kao da je osećao nešto svojim rukama, pa rekao:

- Želiš da je pročitam? – I ne sačekavši odgovor, dodade: - Dobro, ostavi mi je.

Posle dva dana, izjutra, ponovo sam došao kod Oca Feodorita. Sedeli smo u šumi na sasvim maloj klupici blizu kelije Oca Feodorita. Pričali smo o svemu. Njegov način razgovora je bio potpuno isti kao i pre dvadeset sedam godina, ali mi samo jedna, veoma čudna okolnost nije davala mira: zašto Otac Feodorit deluje čak nešto mlađe, nego pre dvadeset sedam godina? Iznenada on, prekinuvši svoja razmišljanja, izgovori:

- Vladimire, tvoj Otac Feodorit je umro.

Prvo sam se zbunio, a zatim upitao:

- A vi onda, ko ste?

- Ja sam Otac Feodorit - uz skoro neprimetan osmeh me je posmatrao. Ponovo pitam:

- Recite, gde je njegov grob?

- Na groblju starom.

- Hoću da ga vidim. Kako da ga nađem?

Nije odgovorio za grob, već reče samo:

- Dođi kod mene, kad budeš imao vremena.

Zatim je počelo da se dešava nešto sasvim neshvatljivo.

- Ručku je vreme - rekao je Otac Feodorit. – Hajdemo, nahraniću te.

U maloj kućici – trpezariji, seo sam za sto. Na stolu je bio boršč u loncu, pire od krompira sa ribom, kompot. Sipao mi je boršč i ja sam počeo da jedem. Sam Otac Feodorit nije jeo. Samo je sedeo za stolom.

Kada sam počeo da jedem krompir, jako mi se dopao. I podsetio me... Ukus krompira je bio potpuno isti, kao u manastirskoj trpezariji pre dvadeset sedam godina. Zapamtio sam ga za ceo život. U glavi mi se vrtelo. S jedne strane, pored mene je drugi Otac Feodorit, a sa druge – on govori i ponaša se apsolutno isto kao pre. Setio sam se da je jednom, pre mnogo godina, dok smo bili u jednoj od manastirskih prostorija, Otac Feodorit predložio da se slikamo zajedno. Pristao sam. Pozvao je nekog monaha sa foto aparatom i mi smo se slikali. Sada sam odlučio da razjasnim situaciju, evo uz pomoć čega. Bilo mi je poznato da monasi ne vole da poziraju. Pomislio sam, predložiću da fotografišem Oca Feodorita i crkvicu šumsku da snimim u boji. Ako odbije, znači da to nije onaj Otac Feodorit, nije moj. I predložio sam:

- Hajde da se slikamo zajedno.

Otac Feodorit nije odbio, te se slikasmo. Crkvicu sam snimio prelepu. Lepo je ispala, iako mi je aparat bio prost.

Kada sam odlazio, Otac Feodorit mi je dao malu putnu Bibliju. Nije bila napisana u stihovima kao sve Biblije, već jednostavno tekstom, kao u knjigama, pa je pojasnio:

- Kada se u svojoj knjizi na Bibliju pozivaš, treba naznačiti tačno poglavlje na koje se pozivaš.

Na moju molbu da primi i popriča sa ljudima koji žele da se susretnu sa Anastasijom, da ne bi putovali tako daleko u sibirsku tajgu, Otac Feodorit je odgovorio:

- Znaš, još ni samom sebi do kraja nisam sve razjasnio. Dolazi zasad sam, kada vremena budeš imao.

Razočaralo me je odbijanje Oca Feodorita, ali nisam navaljivao. Razgovarajući sa njim o raznim stvarima, izveo sam u sebi sledeći zaključak: u manastirima Rusije postoje starci, čija mudrost i jednostavnost izražavanja u mnogome nadmašuju mnogobrojne propovednike duhovnih konfesija, naših i stranih.

Samo, zašto Vi ćutite,iskusni starci Rusije!? Po sopstvenom uverenju ćutite, ili postoje neke sile tamne, koje vam ne dozvoljavaju da govorite. U crkvu na službu dođeš – ona je na jeziku koji niko ne razume. Zato odlaze ljudi masovno, novac dajući, da čuju na razumljivom jeziku govore propovednika. Možda zato putuju Rusi u gomilama ka stranim svetinjama, zaboravljajući svoje. Uvek mi je bilo toplo na Duši posle opštenja sa Ocem Feodoritom. Jednostavnije, jasnije i razumljivije govori on od mnoštva propovednika koje sam slušao posle susretanja sa Anastasijom, da bih

shvatio izrečeno njom. Hoću, želim da i drugima bude dobro. Ali, kada ćete progovoriti Vi, mudri starci Rusije?

PROSTRANSTVO

LJUBAVI

Posle prodaje prvog tiraža knjige o Anastasiji, isplatili su mi autorski honorar. Otišao sam do Saveznog izložbenog centra. Iz nekog razloga sam voleo da boravim tamo. Ovog puta sam šetao duž mnoštva restorancića i otvorenih ćevabdžinica koje su mamile divnim mirisima, pa sam se borio sa željom da nakupujem sve te divote. Iako sam u džepu imao nekoliko stotina hiljada rubalja, odlučio sam da ih trošim štedljivije. Iznenada se dogodilo nešto neverovatno. Tih, ali apsolutno jasan, začuo sam glas Anastasijin:

- Kupi sebi da pojedeš, Vladimire. Što god poželiš kupi. Sada više ne moraš toliko da se ograničavaš u ishrani.

Prošao sam još nekoliko koraka pored otvorenih restorana, kad ponovo glas:

- Što prolaziš? Pojedi, molim te, Vladimire.

- Bože, kakvo bunilo - pomislio sam. Pošao sam prema klupi pored drvoreda, podalje od ljudi. Seo sam, i tiho prošaptao sagnuvši glavu, da neko ne pomisli da sam sa sobom razgovaram.

- Anastasija, nije valjda da čujem tvoj glas? – u odgovor istog trena čuh razgovetno i jasno:

- Čuješ moj glas, Vladimire.

- Zdravo, Anastasija. Zašto ranije nisi razgovarala sa mnom? Toliko se pitanja nakupilo. Čitaoci na susretima postavljaju pitanja, a ja na mnoga ne mogu da odgovorim.

- Pričala sam. Sve vreme sam nastojala da razgovaram sa tobom. Ali me ti ne čuješ. Jednom, kada si odlučio da okončaš sa sobom, čak sam i vrisnula od uzbuđenja. Nije pomoglo. Nisi me čuo. Potom sam se dosetila, zapevala. Tu pesmu su i zasvirale na violinama dve devojke u metrou. One su je začule i odsvirale. Kako si melodiju čuo, one pesme koju sam ti u tajgi pevala, setio si me se. Tako sam se uzrujala tada, da sam zamalo bez mleka ostala.

- Kakvog mleka, Anastasija?

- Mleka u dojkama. Mleka za našega sina. Rodila sam ga, Vladimire.

- Rodila... Anastasija... Da li ti je teško? Kako ti je tamo samoj sa bebom u tajgi? Kako je on...? Ti si govorila, sećam se, govorila si: »Samo će doći ne baš u pravi čas...«

- Sve je u redu. Priroda se probudila ranije, sada mi pomaže. I sinu našem je dobro. Snažan je. Osmehuje se već. Samo mu je koža pomalo suva, kao kod tebe. Ali to nije ništa, proći će. Sve će biti u redu. Videćeš. Tebi je teže nego nama sad. Ali, učini još korak. Dovrši pisanje. Znam koliko ti je teško bilo, a i ubuduće ti neće biti baš lako. Ali, bori se. Sledi put svoj.

- Da, Anastasija... – Hteo sam da joj ispričam, da je pisati knjigu teže od bavljenja biznisom. O stanju u mojoj porodici i firmi sam želeo da joj ispričam. Uopšte, o svim peripetijama poslednje godine. Da kuću više nemam, porodicu... Kako u ludnici umalo nisam završio. O maštanju njenom sam želeo da iznesem svoje mišljenje, da se više ne razmahuje svojim maštarijama i zanosi njima ljude. Ali sam pomislio: zašto da sekiram majku dojilju, mleko može da joj se pokvari.

Te joj rekoh:

- Samo se nemoj sekirati zbog gluposti, Anastasija. Nikakvih poteškoća posebnih nemam. Zamisli, knjigu sam napisao. Pa, to je lakše nego poslovni plan sastaviti. Kada poslovni plan praviš, mora se do tančina sve unapred predvideti. A tu, sedi i opisuj to, što se već dogodilo. Kao u anegdoti o budali: »Šta vidim, to i pevam«.

I još nešto... Znaš, Anastasija ... Delujući samo kao maštarije, tvoja snoviđenja se ispunjavaju. Neverovatno je to, ali, ostvaruju se. Evo, i knjiga je napisana. Snevala si o njoj i sada ona postoji. Zaista je čitaju ljudi sa interesovanjem. O njoj sad i u novinama prestoničkim pišu. Stihove o tebi, prirodi, o Rusiji pišu čitaoci. Sliku sam našao u skladištu Trojice-Sergijeve Lavre o kojoj smo razgovarali. Slika je sačuvana, zove se »Jedini jedinoj«. Izložice je. A zamisli, barda... Sećaš li se, o bardima si mi govorila?

- Da, sećam se, Vladimire.

- Zamisli, i to takođe počinje da se događa. Na jednom čitalačkom susretu, prišao mi je svetlo smeđi muškarac, pružio audio kasetu i kratko, vojnički rekao: »Pesme za Anastasiju. Molim vas, primite ih«.

Tu kasetu su saslušali u tišini došavši na konferenciju novinari, čitaoci, saradnici moskovskog istraživačkog centra – Aleksandar Solncev i Aleksandar Zakocki. Kasnije su počeli da je umnožavaju razni ljudi. Umnožavali i tražili smeđeg muškarca niskog rasta, spolja neprimetnog, koji se nekako iznenada pojavio, i isto

tako neočekivano nestao. Pokazalo se da je to oficir sa podmornice iz Sankt-Peterburga, naučnik Aleksandar Korotinski. On mi je ispričao kasnije, kako se podigla njihova oštećena podmornica. Kako ga je sigurno vodio niz slučajnosti, zajedno sa tom, uručenom meni, kasetom. Vodio, da bi mi je uručio. Aleksandar Korotinski je, pokazalo se, još i bard. A u njegovoj pesmi »Hram« odzvanjaju cele rečenice izgovorene tobom. Evo ove, pamtiš li?

*Ne veruj tuđim rečima,
Dok izgovore, sve već prođe.
I ne uđe svak,
od onih koji vide hram...*

*Premda je naš život trci nalik
Po spratovima raznim,
Svaki je čovek
Svoj izbor načinio sam.*

I još nešto, Korotinski nema glas pevača. Skoro rečitativom peva. Ali je upravo to i potvrdilo tvoje reči, o snazi reči povezanih nevidljivim nitima sa Dušom. Bard Korotinski je istinski dokazao to.

- Za svetlu radost koju donosiš ljudima, za pročišćenje Duša, hvala tebi, Bard, hvala! - rekla je Anastasija.

- Zamisli, ponovo oficir! I Grucja je oficir, on je knjigu prvi štampao. I skitnica-pukovnik, sliku je za nju naslikao. I pilot, komandir puka, u prodaji je pomagao. Sad je, evo, pesme, prvi takođe oficir doneo. Kako to tvoj Zrak tako Duše oficira rasplamsava? Da li ih obasjavaš jače negoli druge?

- Mnoge je doticao Zrak, ali se razbuktavaju samo tamo stremljenja, gde ima šta da gori.

- Tvoja se vizija, Anastasija, ipak ovaploćuje u stvarnost. Ljudi je prihvataju, razumeju. I skitnica-pukovnik je shvatio. Upoznao sam se sa njim slučajno, žao mi ga je, stradao je. Video sam kako mrtav leži. Lice mu je celo zemljom bilo umazano, ali se osmehivao. Mrtav, a osmehnut. To si ti nešto učinila svojim Zrakom? Šta znači kada sa osmehom umire čovek?

- Taj čovek što je bio sa tobom... On je sada sa bardom, na stazi nevidljivoj. Od kuršuma, što strašnji su od olovnih, njegov osmeh će mnoga spasti srca.

- Tvoja vizija Anastasija, ulazi u naš Svet i on, kao da počinje da se menja. Ljudi neki te osećaju, razumeju, snaga odnekud u njima iskrsava, te oni i menjaju. Svet malo bolji postaje. A ti... Ti si kao i pre, tamo u tajgi, na svojoj poljani. Nisam u stanju da živim u takvim uslovima, u kojima ti živiš. A ti ne možeš da živiš u našem svetu. Zašto je onda potrebna tvoja ljubav? Besmislena je tvoja ljubav, i ja do ovoga trenutka ne mogu da razumem svoj odnos sa tobom. Čemu razumevanje, kada je i tako jasno: nikada nećemo biti zajedno. Jedno uz drugo.

- Mi jesmo zajedno, Vladimire. Jedno pokraj drugog.

- Zajedno?! Ma, gde si ti? Kada vole, ljudi nastoje da uvek budu jedno pored drugog. Da zagrlje, pomiluju. Ti si previše neobična. Tebi to nije potrebno.

- Meni je to potrebno. Kao i svima. I ja to činim.

- Ma, kako?

- Evo sada. Zar ne osećaš milujućii dodir povetarca, njegov nežni zagrljaj? I sunčevog zraka dodir topli. Kako pevaju za tebe razdragano ptice, i šušti lišće na drveću pod kojim sediš! Oslušni, jer to je osobiti šum!

- Ali to – sve što si nabrojala, - to je za sve. I zar si to sve – ti?

- Ljubav, raskriljena nad prostranstvom za jednoga, može dotaći Duše mnogih.

- Zašto Ljubav razvejati po prostranstvu?

- Da bi uz voljenog večito bilo Prostranstvo Ljubavi. U tome je suština Ljubavi, njeno predodređenje.

- Nejasno je nekako sve to. I glas tvoj... Ranije ga nisam čuo na rastojanju, a sada ga čujem. Zašto?

- Na rastojanju, glas ne odjekuje. Ne ušima, već srcem slušati treba, nauči se da srcem...

- Zašto da učim, govori uvek, kao sada, glasom.

- Uvek neću moći.

- Ali, sada govoriš. Čujem te.

- Dekam sada pomaže. Sa njim popričaj, moram da krenem da podojim našeg sina, a i drugih poslova je mnogo. Tako želim da uspem sve.

- Deki, znači, polazi za rukom, a tebi ne. Zašto?

- Zato što je deka tu negde blizu sad. Sasvim blizu tebe.

- Gde?

DEKA

ANASTASIJIN

Osvrnuo sam se oko sebe... Deko Anastasijin je stajao maltene uz klupu, štapom gurajući prema korpi za otpatke, nekim bačenu na travnjak, hartiju. Skočio sam. Rukovali smo se. Oči su njegove vesele, dobre, a u obraćanju je jednostavan. Ne kao pradeda. Pradeda, kada sam ga u tajgi sretao, ćutao je sve vreme, a oči su njegove u prostranstvo uprte, kao kroz čoveka.

Deko i ja smo seli na klupu, pa ga upitah:

- Kako ste dovdle stigli i mene našli?
- Nije neki problem stići i tebe naći, uz pomoć Anastasijinu.
- Tako, rodila je ona... Rekla je da će roditi – i rodila je... Sama, u tajgi, ne u bolnici. Bolno joj je verovatno bilo? Da li je kukala?
- Zašto bi bolno trebalo da joj bude?
- Pa, žene kada rađaju – njih boli. Neke čak i umiru na porođaju.
- Bolno biva samo onda, kada je začet čovek u grehu. Kao posledica zadovoljstava telesnih. Zato žena i plaća bolom pri porođaju i patnjama životnim kasnije. Ukoliko se začće sa drugim namerama dogodilo, bol samo pojačava osećaj uzvišene radosti stvaranja.
- Kuda onda bol iščezava? Kako on može radost da pojača?
- Ženu kada siluju, šta doživljava? Razume se, bol, odvratnost. A kada se sama podaje, onda taj bol u druge osećaje prelazi. Takva razlika i pri porođaju biva.
- Znači, Anastasija je bez bola rodila?
- Naravno bez bola. I dan je odabrala odgovarajući, topao, sunčan.
- Kako odabrala? Jer, rađaju neočekivano...
- Neočekivano, kada začnu nehotice. Na nekoliko dana, majka uvek može zadržati ili ubrzati rađanje bebe.
- Zar niste znali kada treba da rodi? Niste pohitali da joj pomognete?
- Tog dana smo osetili. Dan je savršen bio. Krenuli smo na njenu poljanu. Na ivici poljane smo medvedicu ugledali. Rikala je od uvređenosti. Rikala i šapom po

zemlji iz sve snage udarala. Anastasija je ležala na onom mestu, na kom je nju majka rodila, a klupko maleno, živo na njenim je bilo grudima. Vučica ga je oblizivala.

- A medvedica, zašto je rikala? Zašto je bila uvređena?

- Vučicu je Anastasija pozvala, a ne nju.

- Mogla je sama da priđe.

- Bez poziva životinje nikada ne prilaze. Zamisli kakva bi gužva nastala, ako bi one bez poziva prilazile, kad im se prohte.

- Zanima me kako ona sad izlazi na kraj sa detetom?

- Otputuj i pogledaj, ako te zanima.

- Ma, rekla mi je da ne smem da ga posećujem dok se ne očistim od koječega.

Treba po svetim mestima da proputujem isprva. A ni dovoljno novca nemam.

- Malo li je ona, nerazumna, rekla, ti si otac. Čini sam onako kako misliš da treba. Nakupovao bi potrepštine razne, pelene, benkice, zvečke, zatražio da obučeš dete kao normalno, da ga ne muči. A on je eto, golišav sasvim u šumi.

- Kod mene se takva želja i pojavila čim sam čuo za sina. Tako ću i učiniti. A za nerazumnost njenu, vi ste tačno приметili. Verovatno su zato kod mene prema njoj i osećanja nekako nejasna. U početku je bilo divljenje, sada se uvažavanje ipak pojavilo, i još nešto neobjašnjivo. Ali ne onakvo, kao što je ljubav prema ženi. Pamtim kakvo je osećanje bilo kada sam se zaljubljavao ranije u ženu. Sada je nekako drugačije. Valjda je nju i nemoguće voleti običnom ljubavlju. Nešto smeta. **Možda** upravo njena nelogičnost i smeta.

- Nelogičnost Anastasijina, Vladimire - nije glupost. Prividna njena nelogičnost, zaboravljene duhovne zakone iz dubina Vaseljene izvlači, a možda i nove sazda.

Svetle sile i tamne, zamru ponekad od njene prividne nelogičnosti, a onda, odjednom, još blistavije bljesne već poznata svima, jednostavna Istina postojanja. Ne možemo uvek ni mi našu Anastasiju da razumemo. Iako je unuka naša, na naše oči rasla. Znači, kad ne možemo uvek da je razumemo, onda ni pomoći suštinski ne možemo. Zato često sama ostaje sa svojim stremljenjima. Savim sama. Sa tobom se eto sreća, otvorila u potpunosti i tebi i ostalima kroz knjigu. Da je sprečimo želeli smo. Ljubav njenu da sprečimo. Neshvatljivim i besmislenim se izbor njen činio.

- Meni je i sada njen izbor nepojmljiv. Čitaoci takođe pitanja postavljaju. »Ko ste vi? – pitaju. – Zašto je vas odabrala Anastasija?« Da odgovorim, ne mogu. Shvatam da bi, po bilo kojoj logici, pored nje trebao da bude neki naučnik ili duhovni

čovjek. On bi uzmogao i da je razume i da je zavoli. Korist bi zajedno veću doneli. Svoj život sam prisiljen da menjam iz osnova, da raščistim mnoge stvari koje su za druge, prosvetljenije, već odavno jasne i razumljive.

- Žališ sada, što se život promenio tvoj?

- Ne znam. Da pojmim sve, zasad, pokušavam. A na pitanje, zašto je mene izabrala, ljudima i tako ne umem da odgovorim. Tražim i ne nalazim odgovor.

- I kako za odgovorom tragaš?

- Sebe da razumem pokušavam – ko sam ja uopšte.

- Možda si u nečemu istaknut? Šta misliš?

- Možda, mislim, imam nešto. Kažu, sličnosti se privlače.

- Vladimire, da li ti je Anastasija o oholosti, samovolji govorila? Pričala o posledicama tog greha?

- Da, govorila je da je to smrtni greh, koji odvlači čoveka od Istine.

- Nije odabrala ona tebe, Vladimire. Nije te birala, već te je pokupila. Kao nekog, nikom potrebnog a vremenom pregaženog te je odabrala. Ni to mi nismo odmah ustanovili. Da li si uvređen?

- Ne slažem se u potpunosti sa vama. Imao sam porodicu – ženu, ćerku, poslovi nisu išli loše. Iako nisam vodeći, sigurno nisam ni poslednji, da bi me pokupila kao skitnicu ili nešto nepotrebno, bačeno.

- Sa ženom nisi u poslednje vreme u ljubavi bio. Imaš svoj život i interesovanja, ona svoje. Samo vas je svakodnevni život ujedinio, bolje reći, inercija pređašnjih osećanja, koja su vremenom sve više gasnula. Ćerka sa tobom isto nije imala o čemu da razgovara. Biznis tvoj je nije zanimao. Samo se tebi činio važnim. Prihod materijalni je donosio. Danas prihod – sutra ništa, ili gubitak, propadanje. A i bolestan si bio. Skoro si sasvim izgubio želudac. Sa tvojim načinom života raskalašnim, ne bi se iščupao iz bolesti svoje. Sve je bilo završeno. I nije bilo ničega.

- A šta se to vas tiče? Šta ću joj ja? Za eksperiment? Računicu je nekakvu napravila?

- Jednostavno te je zavolela, Vladimire. Iskreno, kakva je u svemu. I srećna, što nije uzela iz vašeg života nikog kadrog da donese radost drugoj ženi. Nije postavila sebe u povlašćen položaj. Prezadovoljna je što je kao i sve druge žene.

- Znači, to su njene bubice? Hoće da bude kao kod svih drugih žena: pušio je, varao je... Nije nego! Kakvo samopožrtvovanje zarad hirovitosti!

- Njena ljubav je iskrena. Bez ćudljivosti i proračuna. Delujući u početku nelogično i svetlom i tamnom, nama i svima ostalima, ona je blistavo u stvarnosti obasjala poimanje i smisao Ljubavi. Ne rečima, poukama i naravoučenijima, već istinskim ostvarenjima u vašem, tvom životu. Sile svetlosti, Tvorca, govore kroz njenu Ljubav. I to, ne da samo govore, već pokazuju na javi, kako dosad nikad nisu pokazivale: pogledajte, kakva je snaga žene, snaga čiste Ljubavi. Na tren pre smrti, ona može dati novi život. Podići voljenog čoveka, otrgnuti ga iz stegnutih kandži tame i odneti u svetlu beskonačnost. Okružiti ga Prostranstvom Ljubavi i dati drugi život, život večni.

Njena će ti Ljubav, Vladimire, vratiti ljubav tvoje žene, poštovanje ćerke. Hiljade žena će plamtećim pogledima ljubavi gledati u tebe. Imaćeš potpunu slobodu izbora. Ukoliko iz mnoštva površnih ispoljavanja ljubavi, uspeš da otkriješ i spoznaš tu jednu, ona će biti srećna. No, u svakom slučaju ćeš biti poznat i bogat, biće te nemoguće uništiti. Napisana tobom knjiga, razleteće se po svetu i donosiće ti prihod, ali ne samo materijalni; ona će tebi i drugima darivati snagu, mnogo veću od fizičke ili materijalne.

- Knjiga zaista počinje dobro da se prodaje. Ali sam je ja sam napisao, iako neki ljudi kažu da je Anastasija takođe, na neki način, pomagala. Šta vi mislite, da li je to samo moja knjiga ili je uz njeno učešće napisana?

- Obavio si sav posao, svojstven piscu. Uzimao papir, vodio pero, opisujući događaje. Neke svoje zaključke si izložio svojim, isključivo tebi svojstvenim jezikom. Organizovao si izdavanje knjige. Tvoji postupci se ni u čemu nisu razlikovali od uobičajenog delanja pisaca.

- Znači, knjiga je samo moja? Anastasija ništa od toga nije radila?

- Da, nije radila. Pero po papiru nije vodila.

- Vi tako govorite, kao da je ona ipak nekako potpomagala. Ako je tako, recite jasnije. Šta je učinila?

- Anastasija je, Vladimire, da bi ti mogao da napišeš tu knjigu, dala svoj život.

- Eto ti ga sad! Potpuno je nejasno sve postalo. Zašto? Kako ona može, živeći u šumi, život dati za neku tamo knjigu? Ko je ona? Sama kaže: »čovek«. Drugi je vanzemaljcem nazivaju, Boginjom. Moguće je konačno se zapetljati. Barem koliko toliko bih da razjasnim, zbog sebe to želim.

- Sve je veoma jednostavno, Vladimire. Čovek je – jedinstveno biće u Vaseljenu, koje živi istovremeno na svim planovima postojanja. U zemaljskoj svojoj

suštini, većina vidi samo zemaljsko, materijalizovano ispoljavanje. Postoje oni, koji osećaju i suštine druge, nevidljive. Ljudi, koji nazivaju Anastasiju Boginjom, ne greše pred Istinom. Osnovna razlika između čoveka i svega postojećeg je u tome, što je čovek obdaren sposobnošću da stvara sadašnjost i budućnost svojim mislima, stvarajući oblike i slike koje se materijalizuju kasnije. Od blistavosti, harmoničnosti, brzine misli, čistote pomisli Čoveka-Tvorca, zavisi budućnost. U tom smislu Anastasija jeste – Boginja. Jer, brzina misli njenih, blistavost i čistota vizija koje oblikuje su takve, da je sama kadra da se suprotstavi celoj tamnoj gromadi suprotnosti. Sama. Samo je neizvesno koliko će vremena ona uspeti da izdrži. Stalno čeka, veruje, da će se osvestiti ljudi i pomoći joj. Da će prestati da prouzrokuju tamu i pakao.

- Ko uzrokuje tamu i pakao?

- Proroci, verujući i govoreći o katastrofi, smaku sveta, sami i izazivaju misli i oblike smaka sveta. Mnogobrojna učenja koja predskazuju sveopštu smrt čovečanstva, svojim mislima i obrascima je približavaju. Njih je mnogo, jako mnogo. I ne naslućuju ti ljudi, tražeći spasenje za sebe, tražeći zemlju obećanu, da se upravo njima sprema pakao.

- Ma, ti ljudi koji govore o strašnom sudu, o katastrofi, veruju u njih, oni se zaista iskreno mole za spasenje svojih Duša.

- Nije vera u Svetlost, u Ljubav - što Bog jeste, ono što njih pokreće, već strah. A to strašno, oni sebi pripremaju sami. Razmisli, Vladimire. Zamisliti pokušaj. Eto, mi sad sedimo na ovoj klupi. Vidiš pred sobom mnoštvo ljudi. Najednom, deo njih počinje da se grči od strašnog bola, grešnici su tobože oni. Oko nas na zemlji mnogo raspadajućih leševa, a ti i ja sedimo netaknuti i posmatramo. Naša klupa se nalazi, reklo bi se, u raju. Ali, zar neće eksplodirati tvoja Duša od užasavajuće slike događanja? Nije li bolje umreti, zaspati tren pre takve slike?

- A ukoliko svi spaseni pravednici budu u zemlji obećanoj, gde leševa raspadnutih uokolo neće biti, ni slika strašnih?

- Kada ti sa drugog kraja sveta stigne vest o smrti nekog bliskog ili rođaka, zar ne osećaš tugu, žalost u Duši svojoj?

- Svako se u takvom slučaju, bez svake sumnje, rastuži.

- A kako se onda može zamisliti za sebe Raj, uviđajući da je većina tvojih sunarodnika, drugova i rođaka već stradala i da drugi umiru u strašnim mukama?! Do koje mere mora da postane bezosećajna Duša, u kakvu pučinu mraka da zaroni, da bi,

shvatajući šta se događa, mogla da se raduje? U Carstvu svetlosti takve Duše nisu potrebne. Jer, upravo one i jesu proizvod tame.

- A veliki učitelji čovečanstva, napisavši i pišući razna učenja, zašto onda o kraju sveta, o strašnom sudu govore? Ko su onda oni? Kuda ljude vode? Zašto tako govore?

- Teško je ustanoviti krajnosti njihovih pomisli. Moguće, da će sakupivši oko sebe mase ljudske na račun privlačnosti predstave, ostvariti preokret spoznaje.

- Preokret mogu da ostvare samo oni koji danas žive. A oni, koji su postojali ranije, koji su učenja svoja ostavili u nasleđe?

- I oni su mogli da pripremaju preokret, u nadi da će ga sledbenici ostvariti, otkriti Istinu. Možda iščekuju oni, da zbivanja stvarna pokažu većini bezizlaznost tog puta, i da će im pomoći događaji da se okrenu ka svetlosti onih koji idu za njima i veruju u njih.

- Ako ste sve to znali, zašto ste sedeli u šumi i ćutali tolike godine? Zašto niste pokušali ranije da to pojasnite bar nekome? Anastasija je pričala da vaš rod iz pokoljenja u pokoljenje, hiljadama godina vodi takav osoben način života, čuvajući Istinu Praizvora.

- Na raznim stranama sveta postoje ljudi koji su zadržali način života različit od tehnokratskog, očuvavši samo čoveku svojstvene moći. U raznim vremenima oni su činili pokušaje da saopšte svoje spoznaje. I uvek su oni koji su to pokušavali ginuli, ne uspevši da saopšte ono suštinsko. Njihovim mislima stvarani oblici i slike, bili su snažni, ali je protivnika bilo isuviše.

- Znači, i Anastasiju će oni osumnjičiti, zgaziti, smrviti?

- Anastasija je na nepojmljiv način uspela da im se suprotstavi. Barem se zasad opire. Možda na račun svoje alogičnosti ili... Starac je začutao, zamišljeno vodeći štap po zemlji, crtajući nerazumljive znake.

Razmišljao sam. Potom ga upitah:

- Zašto mi je onda tvrdila sve vreme: »Ja sam – čovek, žena«, ukoliko je – Boginja, kako vi kažete?

- U zemaljskom, materijalnom životu svom, ona je naprosto čovek, prosto žena. Pa, iako je njen način života unekoliko neobičan, ona isto, kao i svi ljudi, može da se raduje i tuguje, da voli i želi da bude voljena. Sve što ona poseduje, svojstveno je svakom čoveku. Čoveku u svom vajkadašnjem vidu. Činile su se čudnovate njene moći, a sada ti više neće delovati fantastično kada si saznao šta kaže o njima vaša

nauka. I još mnogim, spolja gledano nerazumljivim njenim sposobnostima, biće nađena objašnjenja. I sva će dokazivati da je ona prosto čovek, prosto žena. Samo kada se budeš sudario sa jednom pojavom – a to ti predstoji - nećeš moći da je shvatiš. Neće uspeti ni nauka da je objasni. Ne zna ni moj otac šta je to. Slično kod vas nazivaju »anomalnom pojavom«. Ali te molim, Vladimire, ne poistovećuj tu pojavu sa Anastasijom. Ona biva pokraj nje, ali nikad nije u njoj. Pokušaj da nađeš u sebi snage da otkriješ, osetiš u njoj jednostavno čoveka. Ona nastoji da bude kao svi. Iz nekog razloga joj je to potrebno i veoma važno da dokaže, da je ona čovek. Teško joj uspeva, zato što principe svoje ne može da naruši pri tom. Ali, svoje principe ima svako, zar ne?

- Kakva je to pojava, koju vi ne možete da definišete i koju nauka nikako ne može da razjasni?

ANOMALNA

POJAVA

Kada smo sahranjivali Anastasijine roditelje, ona je bila sasvim mala. Još čestito nije umela da hoda i govori. Otac i ja smo uz pomoć životinja iskopali zemlju. Stavili smo na dno jame grane, položili na njih tela roditelja Anastasijinih, pokrili ih travom i zemljom posuli. Stajali smo ćutke nad humkom. Malena Anastasija je sedela nedaleko od nas na poljani, razgledajući bubicu koja joj je puzala po ruci. »Dobro je da još nije kadra da shvati kakva ju je nesreća zadesila« - razmišljali smo. Potom smo tiho otišli.

- Kako otišli? Vi ste šta, ostavili još nerazumnu devojčicu samu?

- Nismo je napustili, već smo je ostavili na onom mestu gde ju je rodila njena majka. Postoji pojam kod vas – Šambala, Domovina. Sve apstraktnije poimanje ovih pojmova postaje. Domovina – to je »DOM-OVAJ-NA«*. Mati. Roditelji su do rođenja detetovog dužni da mu stvore Prostranstvo. Svet Blagonaklonosti i Ljubavi. Da mu daju komadić Domovine, koja kao majčinska utroba telo čuva i Dušu ispunjava pažnjom. To će mu dati mudrost Vasiona i Istinu pomoći da nađe. A šta daje svome detetu, rođenom među kamenim zidovima, žena? Kakav mu je svet ona pripremila? Da li je razmišljala uopšte o svetu, u kome predstoji život njenom detetu? I svet postupa s njim kako mu se prohte. Nastoji da potčini sebi maleno ljudsko biće, da napravi od njega šrafčić, roba. A majka postaje samo puki posmatrač, zato što nije pripremila za svoje dete Prostranstvo Ljubavi.

Razumeš li, Vladimire, prema majci Anastasijinoj, kao i prema ma kom čoveku koji živi na način kako je ona živela, okolna priroda, velike i male životinje, odnosile su se kao prema drugu, mudrom i dobrom Božanstvu, sazdavšem oko sebe svet Ljubavi. Roditelji Anastasijini su bili veseli i dobri ljudi, veoma su voleli jedno drugo, voleli zemlju, pa im je okolno Prostranstvo odgovaralo Ljubavlju.

* *Domovina* - na ruskom jeziku - *Rodina*. *ROD* = *DOM*, *NA* = *UZMI* –
»*DOM (ROD) OVAJ UZMI*«

U Prostranstvu te Ljubavi, rodila se i postala centrom njegovim, malena Anastasija. Mnoge životinje ne uznemiravaju novorođenčad. Mačka može da othrani štene i obrnuto. Mnoge divlje životinje su sposobne da othrane i podignu čovekovo mladunče. Ali, te životinje su postale divlje za vas. Za Anastasijine majku i oca, one su se pojavljivale u drugačijem svom predodređenju. Životinje su se odnosile drugačije prema njima. Mati je rađala Anastasiju na poljani, a mnoge životinje su nadzirale porođaj. One su videle kako njihov poštovani čovek-žena postaje majka, rađajući još jednog čoveka. Dok su posmatrale porođaj, njihova osećanja prema čoveku-drugu, njihova ljubav prema njemu se preplitala sa sopstvenim materinskim instinktom, rađajući novo, uzvišeno i svetlo. Sva, apsolutno sva okolina Prostranstva, od malene bubice i travke do, spolja gledano, grozne zveri, bili su spremni da daju bez kolebanja život za to maleno biće. I ništa ga ne može ugrožavati u tom okružujućem Prostranstvu Zavičaja, sazdanom i podarenom majkom njegovom. Svi će negovati i gajiti to ljudsko biće.

Malena poljana je za Anastasiju – kao majčinska utroba. Malena poljana je – njena živa Domovina. Moćna i dobra. Neraskidivo je povezana živom istinskom niti sa Vaseljenom. Sa svim tvorevinama Velikog Tvorca.

Poljana malena – stvarna je Domovina njena. Od majke je ona i oca. I od Jedinog, od Prvog Oca. Mi ne bismo mogli da je nadomestimo. Zbog toga smo, sahranivši roditelje Anastasijine, otišli. Posle tri dana, na prilazu poljani smo osetili napetost u vazduhu, čuli zavijanje vukova. Zatim smo ugledali...

Malena Anastasija je mirno sedela na grobnoj uzvišici. Jedan obraz njen je bio umazan zemljom. Shvatili smo: ona je i spavala na grobu. Iz njenih očiju su se slivale suze i padale na humku. Plakala je bez glasa, samo jecajući pokatkad. I sve vreme je milovala i milovala svojim rukicama grobno brdašce.

Ne umejući do tad da govori, ona je izgovorila svoje prve reči kod te humke. Čuli smo ih. U početku je izgovarala u slogovima: »Ma-ma«, potom: »Ta-ta«. Ponovila ih je nekoliko puta. Zatim je složenije reči izgovorila: »Ma-mi-ca, ta-ti-ca, ma-mi-ca, ta-ti-ca. Ja Anastasija. Sad ću bez vas biti. Tako? Samo sa dedama ću biti? Tako?«

Otac je prvi shvatio: malena Anastasija je još dok smo zakopavali njene roditelje, sedeći na poljani i razgledajući bubicu, pojmila svu težinu nesreće koja ju je zadesila. Ona snagom volje nije pokazivala svoja osećanja, da nas time ne bi sekirala. Sa mlekom majčinim, ušli su u nju mudrost i snaga Praizvora. Postoji takva

mogućnost kod majki dojilja, Vladimire - prenositi odojčetu pri dojenju, zajedno sa mlekom materinskim, i svesnost, i mudrost vekova, sve do Praizvora.

Majka Anastasijina je znala kako se to radi, i koristila taj postupak u punoj meri. U najvećoj mogućoj meri ga je iskoristila.

Kako Anastasija nije želela da je mi vidimo uplakanu, nismo ni izlazili na poljanu, niti prilazili grobu, ali ni s mesta nismo mogli da se pomaknemo. Tako smo i stajali, posmatrajući šta se dešava.

Malena Anastasija je, oslanjajući se o humku ručicama, pokušavala da stane na noge. Nije joj iz prvog puta pošlo za rukom, ali je ipak uspela da ustane. Stajala je klateći se, raširivši ruke malo u stranu, i napokon napravila svoj prvi, bojažljivi koračić od groba svojih roditelja, potom još jedan. Malene nožice su se zapetljale u travi, i telašce je, izgubivši ravnotežu, počelo da pada. Ali padanje... ono je bilo čudnovato.

U trenutku pada, odjednom se jedva primetno plavičasto svetlo razlilo po poljani, lokalno izmenivši gravitaciju Zemlje. Nekom blagodatnom malaksalošću kosnulo je i nas. Telašce Anastasijino nije padalo, već se polako i ravnomerno spuštalo na zemlju. Kada se ponovo podigla na nogice, plavkasto svetlo je iščezlo, a gravitacija je postala predašnja.

Anastasija je, pažljivo koračajući i zaustavljajući se, prišla ležećoj na poljani grančici i uspela da je podigne. Shvatili smo: ona je odlučila da pospremi poljanu, kako je to činila njena mama. Još sasvim majušna devojčica, nosila je suhu grančicu ka rubu poljane. Ali, nanovo izgubivši ravnotežu, počela je da pada i ispustila grančicu.

Za vreme njenog padanja, iznova je zasvetlela plavičasta svetlost izmenivši gravitaciju Zemlje, a grančica je odletela ka hrpici, na kraju poljane ležećih suvih grana.

Anastasija je, ustavši, tražila pogledom grančicu i nije mogla da je nađe. Zatim je, raširivši ruke i klateći se, polako prišla drugoj grani. Još nije ni uspela da se nad njom nagne, grana je počela da se diže, kao da ju je vetrić odbacio. Odbacio je suhu grančicu ka ivici poljane. Ali vetra, dovoljnog za takvo delovanje, uokolo nije bilo. Neko nevidljiv ispunio je željeno malenom Anastasijom.

Ali, ona je želela da radi sve sama, kao što je radila njena mama. I, očigledno izrazivši negodovanje protiv pomoći nevidljivog saveznika, podigla je u vis svoju malenu ručicu, ovlaš mahnuvši njom.

Pogledali smo uvis i ugledali je. Nad poljanom je visila, pulsirajući i svetleći plavičastom svetlošću, nevelika loptasta grudvica. Mnoštvo vatrenih pražnjenja, kao munje raznobojne, preplelo se unutar njene prozračne opne. Ličila je na veliku loptastu munju. Ali je bila razumna!

Neshvatljivo je bilo iz čega se sastojao njen razum i šta je predstavljala.

U njoj se osećala neka tajanstvena i neviđena moć. Straha pred tom moći nije bilo. Naprotiv, iz nje je proisticalo prijatno malaksavo blaženstvo, bez želje za micanjem. Želelo se samo postojati.

- Kako ste zaključili da poseduje neviđenu moć?

- Moj otac je primetio. Bez obzira što je dan bio jasan i što je sijalo sunce, lišće na drveću i latice cvetova okretali su se prema njoj. U njenoj plavičastoj svetlosti je bilo više snage negoli u zracima sunca. Čak je i gravitaciju Zemlje menjala u trenutku padanja telašca Anastasijinog, lokalno i tačno. Toliko tačno, da se padajuće telašce lagano spuštalo, ne gubeći vezu sa Zemljom.

Anastasija je dugo sakupljala grančice, čas puzeći, čas polako koračajući, kretala se po poljani dok sama nije pokupila sve. A ognjena kugla se, pulsirajući, muvala nad majušnim detetom. Ali više nije pomagala da se pokupe grančice. Moćna ognjena lopta kao da je razumela pokret malene dečije rukice i pokorila se.

Šireći se i rastvarajući u Prostranstvu, sažimajući se i izazivajući unutar sebe pražnjenja nalik na sevanje neke neznano iz čega stvorene energije, i neznano čime se gaseći, ona je u magnovenju nestajala i iznova se pojavljivala, kao da je uznemirena, pa se od uznemirenosti muva Vaseljenskim Prostranstvom nepojamnom brzinom.

Došlo je vreme kada bi obično zaspala Anastasija. Mi nikada ne teramo decu na spavanje, ljuljajući ih do vrtoglavice. U to bi vreme mama Anastasijina jednostavno legala na kraju poljane na uvek isto mesto, i kao da je zaspala, davala primer. Malena Anastasija bi dopuzala do nje i priljubivši se uz njeno toplo telo, mirno tonula u san.

I tada je Anastasija došla do tog mesta na kom je obično spavala danju sa majkom. Stajala je i posmatrala to mesto gde je uvek u to vreme spavala sa mamom, ali sada njene mame nije bilo.

Neizvesno je o čemu je mislila u tom trenutku, samo je ponovo na obrazu malene Anastasije bljesnula na svetlosti sunca suzica. Odmah je zapulsirala po poljani, neravnomerno trepereći, plavičasta svetlost.

Anastasija je podigla glavicu uvis, ugledala pulsirajući svetlosni grumen, i sela na travu netremice posmatrajući. Lopta je zamrla pred njenim pogledom. Neko vreme ju je ne skidajući pogled posmatrala. Zatim je ispružila ka njoj obe ručice, kao što je činila kada bi pozivala neku od životinja. Tad je ognjena kugla buknuła mnoštvođ moćnih munja koje su se otrgle izvan granica plave opne i... vatrenom kometom poletela ka malenim rukicama. Činilo se da je u stanju da sve raznese na svom putu. U jednom trenu se stvorila kod lica Anastasijinog, zavrtela, i otrgla svojom munjom blistavu na dečijem obrazu suzu. Tog je trenutka pogasila sva pražnjenja, postavši plava, ovlaš svetlucajuća lopta, u rukama malenog, sedećeg na travi, deteta.

Anastasija ju je neko vreme držala, razgledala i milovala. Potom je ustala, podigla plavu kuglu, i oprezno koračajući ponela je i položila na ono mesto, na kom je spavala sa mamom. Iznova ju je pomilovala.

Kugla je ležala kao da se uspavljuje, kao što je činila mama Anastasijina. Anastasija leže pored nje. Usnula je. Spavala je na travi sklupčana, a lopta ja čas uzletala iščezavajući u nebeskim visinama, čas se rastvarala nisko nad poljanom, kao da je pokriva sobom. Zatim se, nanovo se sažimajući u malenu pulsirajuću loptu, stvorila pored usnule na travi Anastasije i milovala njenu kosu. Čudno, neobično je bilo to maženje. Tanušnim, svetlucavim i treptavim zracima-munjama, ona je uzimala svaku vlas ponaosob, podizala i milovala.

Kasnije, dolazeći kod Anastasije na njenu poljanu, mi smo još nekoliko puta videli kuglu. Shvatili smo, za Anastasiju je ona bila nešto sasvim prirodno – kao Sunce, Mesec, drveće i životinje, njena okolina. Kao i sa svima koji su je okružavali, ona je i sa njom razgovarala. Ali ju je i izdvajala od cele okoline. Spolja gledano, malo se čime ta razlika ispoljavala. Sticao se utisak da se ona odnosi prema njoj sa malo većim uvažavanjem negoli prema ostalima, a ponekad je bivala pomalo hirovita. Ni pred kim se nikad nije jogunila, a sa njom je, iz nekog razloga, to dozvoljavala sebi. Kugla je odgovarala na njeno raspoloženje i ispunjavala hirove.

Kada je Anastasija napunila četiri godine, na njen rođendan, u svanuće, stajali smo na ivici poljane i čekali kada će se probuditi. Želeli smo da polagano i kradomice osmotrimo kako će se obradovati rađanju prolećnog dana.

Kugla se pojavila na tren do njenog buđenja. Ovlaš je bljesnula svojom plavičastom svetlošću, čas se rasipajući, čas rastvarajući po celom prostoru poljane. I mi ugledasmo, ne rukom stvorenu, živu sliku, čarobnu i prekrasnu.

Preobrazila se sva poljana, okolno drveće, trava, bubice. Raznim mekim bojama zasvetlele su iglice kedrova. Skakućući po granama, veverice su ostavljale za sobom svetleće trake-duge, koje su potom iščezavale. Nežnom zelenom bojom blistala je trava. Još blistavije, raznobojno svetlo je poticalo od mnoštva usnulih u travi bubica, i sve one zajedno su stvarale neobične lepote, živi prelivajući tepih, koji je neprestano menjao zamršene, prekrasne šare. Budeći se, Anastasija je otvorila oči i ugledavši čudesnu živu sliku, punu čari, skoči osvrćući se oko sebe.

Osmehnula se, kao što se osmehuje uvek izjutra, a na njen osmeh je odgovorila okolina blistavijom svetlošću i ubrzanjem kretanja. Zatim se Anastasija obazrivo spusti na kolena i poče pažljivo da razgleda travu i svetleće u raznim bojama usnule bubice. Kada je podigla glavu, izraz njenog lica je bio usredsređen i pomalo zabrinut. Pogledala je uvis, i bez obzira što ničega gore nije bilo, pružila je ka nebu svoje ručice. Trenutno se pokrenuo zamrli vazduh i na njenim se rukama pojavila plavičasta kugla. Držala ju je uz svoje lice, položila na travu i nežno pomilovala. Čuli smo njihov razgovor. Govorila je samo Anastasija, ali je bio potpuni utisak da lopta razume njene reči i pokušava bezglasno da odgovara. Anastasija je razgovarala sa njom umiljato i pomalo setno:

- Ti si dobra. Veoma dobra. Želela si da me obraduješ lepotom. Hvala ti. Ali, vrati, molim te, vrati sve, kako je pre bilo. I ne menjaj više nikad.

Plava lopta je zapulsirala, malko se odigla od zemlje, i sevnule su unutar nje munje. Ali svetleća slika nije iščezla. Anastasija ju je pažljivo posmatrala i iznova progovorila:

- Svaka bubica, žižak, mrav, ima mamu. Svi imaju mame. Mame vole svoju decu, onakvu kakva su se rodila, nije važno koliko imaju nogica i koje su boje njihova tela. Sve si izmenila. Kako će sad mame prepoznati svoju decu? Vrati sve kako je bilo, molim te.

Kugla je zatreperila malo i na poljani je sve bilo kao pre. Opet se spustila kod nogu Anastasijinih. Ona ju je pomilovala i zahvalila: »Hvala ti!« Čutke je pažljivo posmatrala kuglu, a kada je progovorila, reči njene su nas zapanjile. Rekla joj je:

- Ne dolazi više kod mene. Sa tobom mi je lepo. Uvek se trudiš da svima učiniš samo dobro, da pomogneš nastojiš. Ali, kod mene ne dolazi. Shvatila sam, ti imaš svoju, jako veliku poljanu. Ali ti veoma brzo misliš, tako brzo, da ne mogu da te razumem istog trena. Tek kasnije, malo-pomalo shvatam. Ti se brže od svih krećeš. Mnogo brže negoli ptice i vetar. Vrlo brzo i dobro sve činiš, shvatila sam, tako moraš

kako bi sve postigla najbolje da uradiš na svojoj golemoj poljani. Ali kada si sa mnom, znači, tebe nema tamo. Dakle, kada si sa mnom, nema ko da čini dobro na drugoj poljani. Odlazi. Moraš da vodiš računa o velikoj poljani.

Plava lopta se zgusnula u maleni grumen i uzletela uvis. Ustumarala se po prostranstvu, bljesnula jače negoli obično, i ponovo jurnula vatrenom kometom ka sedećoj Anastasiji. Zamrla je pored njene glave, a mnoštvo treptavih zraka se proteglo ka dugoj kosi Anastasijinoj i pomilovalo svaku vlas odvojeno, do samih vrhova.

- Ma, šta oklevaš? Hitaj onima koji te iščekuju, - tiho reče Anastasija – a ja ću ovde uraditi sama sve dobro. Biće mi drago da znam da je i na velikoj poljani takođe sve u redu. Osećaću te. A ti me se seti, samo pokatkad me se seti.

Plava lopta se nije uobičajenom lakoćom vinula uvis, već se podizala od Anastasije neravnomernim trzajima, iščezavajući u prostranstvu. Ali je ostavila nešto nevidljivo oko nje. Svaki put kada se dešava nešto nepovoljno, neželjeno Anastasijom, okolni prostor zamire, kao da je paralizovan. Eto, i ti si se onesvestio, kada si pokušavao da je dodirneš mimo njene volje. Ona podizanjem uvis ruke sprečava ovu pojavu, ako stigne na vreme. Po starom, sve hoće da radi isključivo sama.

Postavili smo pitanje malenoj Anastasiji: »Šta se spuštalo na poljanu svetleći, kako ti to nazivaš?« Malo je razmislila i kratko odgovorila:

- To se može nazvati »Dobrim«, dedice.

Starac je začutao. A ja sam želeo da još mnogo toga čujem kako je živela malena Anastasija u šumi, te sam ga upitao:

- Šta je kasnije radila, kako je živela?

- Tako je i živela - odgovorio je starac. – Rasla, kao svi ljudi. Mi smo joj predložili da vikendašima pomaže. Sa šest godina je već mogla da vidi na rastojanju ljude, da ih oseća i pomaže im. Ushićivala se vikendašima. Smatra sada, da je pojava vikendaša – lagani prelaz ka poimanju suštine zemaljskog postojanja. Zato ih je neumorno obasjavala dvadeset godina svojim zrakom. Biljke je na malenim parcelama grejala. Ljude lečila. Da pojasni ljudima nenametljivo, kako treba sa rastinjem opštiti, i uspevala je izvanredno. Kasnije je i druge vidove života ljudskog počela da istražuje. Sa tobom ju je, eto, sudbina spojila. Još je i ovu misao uobličila: »Preneti ljude kroz razdoblje tamnih sila«.

- I, šta će biti, može li uspeti ona? – upitao sam.

- Anastasija, Vladimire, zna snagu misli Čoveka-Tvorca i olako ne bi dozvolila sebi da daje izjave. Znači, ima u njoj snage takve. Više neće skrenuti sa tog puta, neće odstupiti. Uporna je ona. Od oca to nosi.

- Znači, ona dela. Način mišljenja svoj nastoji da uskladi, a mi svi samo umujemo i raspravljamo o duhovnom. Kao balavci, kao deca, razvlačimo. Neki stalno pitaju: »Postoji li Anastasija, ili sam ja sve izmislio?«

- Ljudi tako nešto pitati ne mogu. Ljudi je odmah osete, čim dođu u dodir sa knjigom. Ona je i u njoj. Takva pitanja mogu da postavljaju samo prividni ljudi, ne istinski.

PRIVIDNI LJUDI

Ma, ja govorim o istinskim, onakvim, kao što su one dve devojke. Vidite ih - pokazao sam na dve devojke, udaljene pet-šest metara od klupe.

Starac ih je pažljivo osmotrio i rekao:

- Mislim da jedna od njih, ona što puši, nije prava.

- Kako to - nije prava? Sad ću joj prići, lupiću je po zadnjici – vrisak ili dreku iz sveg glasa, najistinskije ćete čuti.

- Razumeš li, Vladimire, ti vidiš sada pred sobom samo sliku. Sliku stvorenu načelima tehnokratskog sveta. Pogledaj pažljivo. Devojka nosi neudobne cipele sa visokim potpeticama. Pri tom je one pomalo i žuljaju. Nosí upravo takve cipele, zato što neko drugi diktira kakvu obuću sada treba nositi. Na njoj je kratka suknja od materijala nalik na kožu, ali nije koža. Suknja je štetna za telo, ali je ona ipak nosi, pokoravajući se diktatu, uobličavajući nekim željenu sliku. Pogledaj, jako je našminkana i nadmena. Spolja nezavisna. Ali, samo spolja. Cela njena spoljašnost ne odgovara njoj, istinskoj. Diktiran tuđim mislima i kalupima, taj lik je »zaboravio« nju, istinsku, on je iluzoran i nemajući Duše, zaklonio je sobom živu Dušu. Njena Duša je zarobljenik tog izgleda.

- Sve što vam padne na pamet može se reći o Duši, zarobljeništvu i diktatu izgleda nekakvog. Da li je to tako ili ne, teško je razjasniti.

- Star sam već, ne mogu da se uskladim sa tvojom brzinom misli. Ne uspevam uverljivo da govorim, kao Anastasija. – Starac je uzdahnuo i dodao – Mogu li da pokušam da pokažem?

- Šta da pokažete?

- Sad ću pokušati, makar na neko vreme, da uništím iluzorni, neživi lik. Dušu devojke da oslobodim. Posmatraj pažljivo.

- Pokušajte.

Devojka koja je pušila, nešto je oštro i nadmeno prigovarala svojoj drugarici. Starac ih je pažljivo i napregnuto posmatrao. Kada je devojka odvajala pogled od drugarice, zadržavajući ga na nekom od prolaznika, oči starca su sledile njen pogled.

Zatim je ustao, pokretom me pozvao da ga sledim i krenuo ka devojkama. Pošao sam za njim. Starac se zaustavio na pola metra od njih i počeo usredsređeno da posmatra onu koja puši. Okrenula je glavu ka njemu, dunula mu u lice dim iz cigarete i rekla razdraženo:

- Šta hoćeš, deda? Prosiš, šta li?

Starac je napravio pauzu, verovatno dolazeći k sebi od dima koji ga je obavio, i izgovorio nežnim, spokojnim tonom:

- Uzmi kćeri cigaretu u desnu ruku. Treba desnom rukom da se trudiš da je držiš.

Devojka poslušno uze cigaretu u desnu ruku. Ali to nije bilo najbitnije. Njeno lice je odjednom postalo potpuno drugačije. Iščezla je nadmenost. I uopšte, sve se izmenilo na devojci: i lice, i držanje. Već je apsolutno drugačijim tonom rekla:

- Nastojaću, dedice.

- Treba da rodiš, kćeri.

- Biće mi teško samoj.

- On će doći kod tebe. Idi i misli na svoju rukicu, o detencetu misli svom, i on će doći. Idi, kćeri, moraš da požuriš.

- Idem. – Devojka učini nekoliko koraka, zatim se zaustavi i obrati svojoj drugarici mirnim, a ne kao malopre, razdraženim glasom. Zovnula ju je, zabezeknutu:

- Hajdemo Tanjice zajedno.

Otišle su.

- Eto ti ga sad! Zar ovako bilo koju ženu možete da ukrotite? - rekoh kada smo ponovo na klupu seli. – Sjajno. Kao super-hipnoza nekakva. Mistika!

- To nije hipnoza, Vladimire. Ni mistike tu nema nikakve. To je jednostavno pažljivo ophođenje prema čoveku. Upravo prema čoveku, a ne liku – umišljenom, koji zaklanja istinskog čoveka. A čovek se odmah odaziva, snagu stiče, kada se baš njemu obraćaju, ignorišući lik iluzorni.

- Ma, kako ste uspeli da opazite neprimetnog čoveka, iza vidljivog lika?

- To je sve vrlo prosto. Uveravam te. Posmatrao sam malko. Devojka je cigaretu držala u levoj ruci. U torbici je svojoj nešto tražila, takođe levom rukom. Znači, levoruka je. A ako malo dete levom rukom kašiku drži, ili još nešto radi, roditelji nastoje da mu objasne da desnom to čini. Sa roditeljima joj je bilo dobro. To sam shvatio čim sam video kako je pogled svoj zadržala na mimo nje prolazeće muškarca i ženu, koji su devojčicu malenu za ruke držali. Zato sam joj i izgovorio

rečenicu koju su joj roditelji u detinjstvu mogli govoriti. Postarao sam se da to kažem istim tonom i glasom, kakvim su roditelji mogli da joj se obraćaju. Kad je bila mala, neposredna, još uvek nepokrivena iza tuđeg lika. Ona, ta devojčica je istinski čovek, i odazvala se odmah.

- A o rađanju ste govorili, zašto?

- Pa, trudna je. Već više od mesec dana je trudna. Tuđem liku to dete nije potrebno. A devojčica-čovek veoma ga želi. Tako se i bore oni. Sada će devojčica - čovek pobediti!

ZAŠTO NIKO NE VIDI BOGA

- Anastasija mi je pričala dok sam se u tajgi sa njom družio, da Boga niko ne vidi zato što Njegove misli velikom brzinom i snagom rade. A ja evo mislim: zašto On neće da ih uspori, da bi ljudi mogli da Ga vide?

Starac je podigao štap i pokazao na prolazećeg biciklistu:

- Pogledaj, Vladimire. Okreće se točak bicikla. U točku su žbice, ali ih ti ne vidiš. One postoje, to znaš, ali ti brzina okreta ne dozvoljava da ih vidiš. Ili, drugačije rečeno: »Brzina tvoje misli, tvoje percepcije, ne dozvoljavaju da ih vidiš«. Ako biciklista vozi sporije, videćeš da su žbice točkova podmazane. Ukoliko se zaustavi, jasno ćeš ih videti, ali će biciklista pasti. On neće stići do cilja jer je prekinuo kretanje, a sve to, zarad čega? Da bi ti mogao da vidiš da one postoje? Šta će ti to doneti? Šta će se promeniti u tebi? Oko tebe?

Zasigurno ćeš znati da postoje. I samo to. Biciklista može da stane, te da nastavi svoju vožnju, ali će i drugi takođe poželeti da pogledaju, i zbog toga će on ponovo i ponovo padati. A radi čega?

- Ma, da bismo bar jednom bacili pogled na njega.

- I šta ćeš videti? Jer, ležeći na zemlji biciklista, više neće biti biciklista. Moraćeš da zamisliš, šta je on bio.

Bog, izmenivši brzinu svoje misli, više nije Bog. Nije li bolje da ti naučiš da ubrzavaš svoju misao? Kada sa čovekom razgovaraš, a sabesednik tvoj veoma sporo shvata, zar te to ne razdražuje? Zar nije mučno usporavati brzinu svojih misli, usklađujući se sa nečijim ritmom?

- Da, tačno, ako se budali povinuješ, sam ćeš budala postati.

- Tako i Bog, da bismo ga mi videli, morao bi da uspori svoju misao do našeg nivoa, da postane onakav, kakvi smo mi. Ali, i kad to čini, On šalje sinove svoje. Gomila, gledajući ih, rekla bi: »Ti nisi Bog, nisi sin Božji, ti si samozvanac. Ili čudo tvori, ili ćeš na krstu razapet biti«.

- A zašto sin Božji ne bi stvarao čuda...? Makar zbog toga da se otkače od njega neverujući, da ga na krst ne bi razapeli.

- Čudesna nevernike ne uveravaju, već sablažnjuju. Pa one, koji čudesna tvore, na lomačama spaljuju, urlajući pri tom: »Spaljujemo ispoljavanje tamnih sila!« A Bogom je, obazri se oko sebe, čudesna stvoreno nebrojeno. Izlazi sunce, a noću mesec, bubica na travki je takođe čudesna, i drvo...

Eto, ti i ja pod drvetom sedimo... Ko mehanizam može izmisliti savršeniji od drveta ovog? To su mrvice Njegovih misli. Materijalizovane, žive, snevajuće pod našim nogama, leteće nad nama u plavetnilu, pevajuće za nas, zrakom toplote milujuće telo naše. One su Njegove, one su uokolo, za nas su one. No, da li su mnogi u stanju ne samo da vide, već i da osete, shvate? Neka se čak i ne usavršavaju, već samo koriste, samo neka se ne lome i ne uništavaju čudesne tvorevine žive! A što se Sinova Njegovih tiče, njihova je sudbina ista – rečima podizati nivo spoznaje ljudske svoju usporavajući misao, izlažući se opasnosti da budu neshvaćeni.

- A eto, Anastasija je tvrdila: izgovarati prosto reči je nedovoljno, da bi se saznanje podiglo ljudsko na značajan nivo. Ja isto tako mislim: reči je mnoštvo i svakojake je čovečanstvo izgovoralo, a korist koja je? Nesrećnih sudbina je uokolo isuviše, i katastrofa se može na Zemlji dogoditi.

- Tačno. Kada reči nisu iz Duše, kada su pokidane sa Dušom njihove povezujuće niti, reči su prazne, nakaradne, bezlične. Unukica Nastenjka moć poseduje da, ne samo u reči svakoj, već i u zvuku slova svakog - vizije stvara. Sada će učitelji zemaljski, sinovi Njegovi koji su telesni danas, takvu snagu steći, da će Duh ljudski nad tamom zablistati.

- Sinovi, učitelji? Kakve oni imaju veze? Moći poseduje samo ona.

- Ona će ih razdeliti sve i deli ih već. Vidi, čak si i ti knjigu uspeo da napišeš, čitaoci su zasuli svet stihovima, i pesme odjekuju nove. Da li si čuo pesme nove?

- Da, čuo sam.

- Tako će u učiteljima duhovnim sve to biti umnoženo mnogo puta, čim sa knjigom dođu u dodir. I tamo, gde su za tebe tek obične reči, oni će osetiti vizije žive, i snaga će se uvećati njihova.

- Oni će osetiti, a ja? Šta sam ja, potpuno bezosećajan? Zašto je, ako je tako, ona sa mnom, a ne sa njima razgovarala?

- Ti, da izvrćeš ono što čuješ - nisi kadar, i nema u tebi ničeg što bi mogao sam od sebe da uneseš. Na čisti list, pismo jasnije prijanja. Ali će se i kod tebe misao takođe ubrzavati.

- Dobro, neka se ubrza i kod mene isto tako, da za drugima ne zaostajem. Uopšte, izgleda da vi sve tačno velite. Eto, kod nas u Rusiji postoji lider jedne duhovne opštine, žitelji opštine ga svojim učiteljem nazivaju. Rekao je svojim sledbenicima: »Čitajte knjigu o Anastasiji, ona će vas zapaliti«. I mnogi od njegovih sledbenika su kupovali knjigu.

- Tako znači, razumeo je, osetio, zato je pomogao Anastasiji i tebi. A ti, da li si mu barem zahvalio za pomoć?

- Nisam se s njim susretao.

- Hvala se može reći Dušom.

- Bezglasno, šta li? Ko će to čuti?

- Dušom će, onaj koji sluša, čuti.

- Samo, ovde još jedna nijansa postoji. O knjizi je dobro govorio, o Anastasiji takođe dobro, a za mene je rekao da nisam pravi muškarac... »Nije se još našao za Anastasiju pravi muškarac«, kazao je on. Na televiziji sam to čuo, a zatim i u novinama čitao.

- A sam sebi, kako se činiš? Savršenstvom?

- Pa, savršenstvom, možda, ne...

- Onda se ne vredi vredati. Da to postaneš treba da se staraš. Unukica će ti pomoći. U visine će uzmoći da se uzdignu oni, koje je Ljubav kadra da pokrene. Nije svima čak ni da pomisle nešto tako suđeno. Stvaralačka brzina misli neuobičajena je za to nužna.

- A vaša misao, kojom brzinom dela? Vama nije mučno da sa mnom razgovarate?

- Kod svih ljudi koji vode takav način života kao mi, brzina mišljenja značajno prevazilazi ljude tehnokratskog sveta. Našu misao ne koče neprekidne brige o odeći, ishrani i mnogo čemu drugom. Ali, meni sa tobom nije mučno da razgovaram, blagodareći Ljubavi moje unuke. Ona je tako zaželela. I ja sam srećan, da makar nešto za nju učinim.

- A kod Anastasije, kakva je brzina mišljenja? Ista kao kod vas i oca vašeg?

- Kod Anastasije je veća.

- Koliko? U kakvom odnosu? Eto na primer, za to što ona promisli za, recimo, deset minuta, koliko je vama vremena potrebno?

- Za razumevanje onoga što ona obavi za sekundu, nama je potrebno nekoliko meseci. Zbog toga nam se i čini ponekad nerazumna. Stoga je sama sasvim. Zato i ne

možemo da joj pomognemo suštinski, jer ne uspevamo istog trenutka da pojmimo smisao njenog delovanja. Otac moj je potpuno prestao da razgovara, sve pokušavajući njenu brzinu da dostigne, ne bi li joj pomogao. I mene prisiljava. A ja ni ne pokušavam. Otac smatra da je to iz lenjosti. A ja veoma volim unučicu, te sam naprosto poverovao da sve pravilno čini, i ispunjavam sa zadovoljstvom ako me nešto zamoli. Eto, kod tebe sam doputovao.

- Ma, kako je onda Anastasija sa mnom tri dana razgovarala?

- I mi smo isto tako dugo razmišljali, kako. Jer, s uma se moglo sići. Tek smo nedavno shvatili. Razgovarajući sa tobom, ona nije zaustavljala svoju misao, već ju je naprotiv, još i ubrzavala. Ubrzala i preobražavala u slike. Tako će se one, kao programi vaši računarski, otvarati pred tobom i pred onima koji knjigu budu čitali. Otvaraće se i ubrzavati neravnomernim kretanjem misli ljudske, približavajući se Bogu. Kada smo to spoznali, zaključili smo da je, osmislivši nešto tako, ona sazdala novi Zakon u Vaseljenu. Sada je jasno, prosto je iskoristila nepoznatu dotad mogućnost, čiste i iskrene Ljubavi. Ljubav je i tako ostala zagonetka Tvorca. Eto, otkrila je ona još jednu svoju veličanstvenu mogućnost i snagu.

- A da li njena brzina mišljenja dozvoljava da vidi Boga?

- Teško, ipak i ona telesnim životom živi. Bog je takođe telesan, ali samo napola. Telo njegovo – to su svi ljudi na Zemlji. Anastasija, kao maleno zrnce tog tela, ponekad uhvati ponešto. Moguće da Ga ponekad, dostižući nepojmljivu brzinu mišljenja, oseća mnogo više od drugih, ali se to zbiva s njom u kratkim razdobljima vremenskim.

- Šta joj to daje?

- Istinu, suštinu postojanja, spoznaju - koje poimaju mudraci tokom celog svog života, prenoseći jedan drugom učenja i usavršavajući ih, a ona ih dostiže u jednom jedinom trenu.

- I šta to znači, da znanje lama Istoka, mudrost Bude i Hrista, jogu ona zna?

- Zna. Zna više nego što je rečeno u dospevim do vas traktatima. Ali ih smatra nedovoljnim, čim nema harmonije za sve koji danas na Zemlji žive i nastavlja se kretanje ka katastrofi.

Zato i izgrađuje ona svoje nepojmljive planove. Kaže: »Prekardašilo se držeći ljudima pridike, dosta je iskušavati ih jabukom Adama i Eve. Treba im omogućiti da oseće, upravo da oseće ono što je osećao Čovek ranije, što je mogao On i ko je On «.

- Znači, hoćete da kažete, ona zaista može uspeti nešto dobro da učini za sve ljude? Ako je to tako, kada će, onda, početi – to dobro!?

- Ono je već počelo. Zasad su tek neznatni začeci, ali je to samo zasad.

- Gde su oni? Kako ih videti? Osetiti?

- Pitaj one koji knjigu čitaju, oni su u njima, jer ona kod mnogih svetla osećanja pobuđuje. To se više ne može poricati, mnogi će ti potvrditi. Uspelo joj je sa znacima. Neverovatno, ali je uspelo. A sam ti, Vladimire, promisli, ko si bio a ko postao? To se, Vladimire, otvara slikoviti program u tebi, a ljudima se otkriva njena Duša. Svet počinje da se menja kod vas, preinačavajući slike okruženja. Ne možemo da pojмимо u potpunosti kako joj to polazi za rukom. Ono što leži na površini i očigledno je, to se još može razumeti. To što njoj pomaže da ostvari tu javu, ostaje zagonetka.

Moguće je, svakako, usiljeno pokušati da se odgonetne, ali ne želimo da odvrćamo pogled sa prekrasne, rađajuće jave. U predivnom praskozorju treba uživati. Kad počneš da razlažeš zašto do njega dolazi, umesto čarolije - dobijaš kopanje koje ničemu ne vodi, niti išta menja.

- Čudo kako je sve neobično i složeno. Nadao sam se, ipak, da je Anastasija obična usamljenica, samo izuzetno dobra, lepa, i naivna pomalo.

- Ma, kažem ti, ne treba čeprkati, ne lomi sebi glavu. Ako ti je isuviše zapetljano, neka i ostane ona za tebe lepa, dobra samotnica, kad se već takva pojavila pred tobom. Drugi će nešto drugo videti. Tebi je dato to što je dato. Drugo tvoja svest i ne može da prihvati zasad, i to je dobro. Postaraj se da se naprosto diviš svitanju, ukoliko možeš. To je najvažnije od svega.

PRASKOZORJE

U RUSIJI

Svima u Rusiji praskozorje će otpočeti kada materijalno svako bude živeo bolje. Ekonomija će se u celosti popraviti, i svako će ponaosob biti imućniji.

- Sve materijalno oko nas zavisi od Duha i svesti Čovekove.

- Neka je i tako. Samo, koristi od filozofije mudrih, kada si gladan ili ti treba odeća, nema.

- Protumačiti treba, zašto se sve to dešava. Svako mora da pronade smisao. Sam. I da ne traži krivce izvan sebe. Samo promene u sebi samom mogu izmeniti sve uokolo, pa tako i izobilje doneti. Slažem se sa tobom, neće odmah svi ljudi moći da poveruju u to. Jer, Anastasija je rekla: »Bez pridika treba. Mora se ljudima jednostavno pokazati«. I pokazala je. Ti sada treba da ostvariš ono što ti je predodredila ona. Onda će posle tri godine, velika, mala, zaboravljena, zabačena naselja Sibira, gde su starci sami i kojima ne dolaze deca u goste, postati bogatija, i to mnogo. Kod njih će život proključati i mnoga će se vratiti deca. I posle toga će ona mnogo toga još darivati. Otkriće tajne mnoge, vratiće Praizvora znanja i moći ljudske. Rusija će biti najbogatija zemlja. Učiniće to zato da bi dokazala: duhovnost i znanja Praizvora su značajniji od tehnokratskih neuspelih pokušaja. Iz Rusije će nova zarudeti zora nad celom Zemljom.

- Šta ja treba da uradim, da bi bilo tako?

- Tajnu prvu otkrij, koju ti je poverila unukica. U knjizi ispričaj kako se dobija ulje lekovito iz oraha kedrovog. Ništa nemoj zatajiti.

U meni se najednom sve tako uzbunilo, da mi se čak i disanje zaustavilo. Da sedim nisam mogao. Skočio sam.

- Šta vam pada na pamet?! Zašto bih tako iznebuha ja to morao da uradim?! Za sve. Besplatno. Bilo koji normalan čovek će me idiotom smatrati!

Ekspediciju sam organizovao, uložio u nju poslednje što sam imao. Sada je firma uništena. Molila je Anastasija knjigu da napišem, napisao sam. Sad smo kvit. Nastojanja vaša, filozofija, nisu mi baš sasvim razumljivi. Jednostavno ih iznosim, jer sam tako obećao Anastasiji. A o ulju mi je sve jasno. Za njega – sada znam – koliko

mogu da dobijem. Tehnologiju izrade ulja nikome neću odati. Nešto novca ću skupiti od knjiga, pa ću sam početi da ga proizvodim. Moram sve da vratim u prvobitno stanje. Brod da povratim i firmu. Računar da kupim, da bih sledeću knjigu sročio.

Ni dom više nemam. Da živim, nemam gde. Hoću da kupim pokretnu prikolicu za stanovanje. A kad se obogatim, spomenik ću podići oficirima ruskim, živim još, ali smrtno ranjenih Duša. Dušu njihovu smo im bezdušnošću svojom iskidali u raznim vremenima, nad čašću i savešću njihovom su se izrugivali ljudi. Oni ljudi, zbog kojih su u borbu odlazili oficiri svih vremena.

Dok vi tamo u šumi spokojno sedite, ovde ljudi stradaju. Unaokolo je prepuno »duhovnika« raznih. Svi samo o duhovnom pričaju, a da rade bilo šta, ne bi baš hteli. Evo, ja ću učiniti bar nešto. A vi meni, daj, prosto tako! Svima! Ne, šipak vam!

- Ma, odredila je Anastasija i tebi prihod. Znam – tri procenta od prodaje ulja.

- Šta će mi ta tri nesretna procenta, kada se za ulje može trista dobijati! Sada znam cene svetske. A prodaju ga mnogo slabijeg kvaliteta po lekovitosti. Proveravao sam. Oni ne znaju kako tačno da ga dobiju. Sada znam samo ja, jedini. Sve se potvrdilo što je ona rekla. Nema u svetu po lekovitosti sličnog njemu, ali samo ako se sve tačno uradi. Čak i nauka to potvrđuje. Palas je rekao da je ono mladost u stanju da povрати. A sada sve da predam, tek tako. Baš ste budalu našli! Toliko sam literature prekopao, u arhive slao ljude da potvrde to što je ona ispričala. I potvrdili su. Na to je, takođe, masa sredstava otišla.

- Sve si proveravao, a nisi odmah Anastasiji mogao da poveruješ. Protraćio si novac, vreme izgubio zbog nepoverenja.

- Da, proveravao sam. Tako je, znači, trebalo. Ali me sada nećete namagarčiti. »Zora za sve«, nije nego – »zora«, a ja u toj zori neka i ostanem budala. Knjigu sam napisao. Sve, kako je molila. Pamtim kako je neprestano ponavljala: »Ništa ne skrivaj – ni loše, ni dobro. Umiri oholost svoju. Ne boj se da ćeš ispasti smešan, nerazumljiv«. Nisam skrivao. A ispalo je, šta?

Delujem u knjizi kao potpuni idiot. O tome mi i u lice govore. Da sam bezduhovan, da mnogo toga ne razumem. Nekulturan i grub. Čak mi je i devojčica od trinaest godina iz Kolomne napisala u pismu: ne može se – veli- tako. A žena jedna je iz Perma doputovala, pravo na prag došla i rekla: »Hoću da pogledam, šta je u njemu našla Anastasija«. »Ništa ne skrivaj – ni dobro, ni loše. Umiri oholost svoju. Ne boj se da ćeš biti smešan, nerazumljiv«. Sve je eto, znala ona! Sama je ispala dobra u knjizi – tako ljudi kažu - a ja, kakav sam? I sve zbog nje. Ma, da nije deteta, za brigu takvu,

mogla je da dobije... Zamisli samo! Ja sve iskreno, kako je molila, sve sam napisao, a meni kažu: »Bezosećajan i kukavica«. Razume se, ja sam potpuni idiot, sam sam to sebi priredio. Poslušao je. Sam sam o sebi tako napisao, da se sad od sramote neću oprati do kraja života. I posle, kada budem umro, svi će se nada mnom smeјati. Živom se ova knjiga pokazala. Mene će nadživeti! Čak iako prestanem da je štampam, kakva korist? Ilegalne već štampaju tiraže. Na fotokopir aparatima pokušavaju da je umnože.

Odjednom se presekoh pogledavši na starca. Iz oka njegovog se, lagano slivala suza. Sedoh pored njega. Čutke je u zemlju gledao, a zatim progovorio:

- Razumi Vladimire, unukica Nastenjka predosetiti mnogo toga može. A ništa sebi nije poželela. Ni slavu, ni zaradu. Deo slave je na sebe prihvatila, opasnosti se izložila, ali je tebe spasla. A to što izgledaš u knjizi takav kakav si, njena je zasluga. To je tačno. Ali ne da bi te ponizila time, već je uspela da te spase, prihativši pri tom gomilu tamnih sila na sebe. Sama. A ti u odgovor njoj – bol nerazumevanja, razdraženosti. Promisli, da li je lako ženi da izdrži, koja samo iz ljubavi čini?

- Kakva je to ljubav, kada je voljeni među budalama?

- Nije onaj budala koga tako nazivaju, već onaj, ko je, udvoričke primajući reči kao Istinu, kadar na sve. Razmisli sam, kakvim bi želeo da se prikažeš pred ljudima? Uzvišenim, iznad svih? Pametnim veoma? Sve je to bilo moguće učiniti u prvoj knjizi. Ali tada bi... Oholost i samoljublje bi te uništili.

Malo kome od prosvetljenih je ipak uspevalo da se odupru takvim gresima. Nadmenost, lik čovekov stvara neprirodni, i živu Dušu zamračuje. Eto, zato filozofi iz prošlosti i geniji današnjice malo toga mogu da stvore. Jer, dok samo prvi potez učine, gube odmah, samoljubljem obuzeti, to što im je bilo dato u početku. Ali je unuka Nastenjka pred laskanjem, divljenjem koje rađa oholost, štit za tebe smislila. Tebe više ne mogu dosegnuti. Još te od mnogih drugih nevolja spašava. I Duh, i telo tvoje čuva. Napisaćeš ti iskrenih devet knjiga. Zemlja Ljubavi prostranstvom će zablistati! Tada, stavivši tačku na devetu knjigu, spoznaćeš, ko ti jesi zapravo.

- Zašto? Zar se ne može sada reći o tome?

- Ko si ti sada, reći nije teško. Ti si onaj, koji jesi sada. Ti si onaj, kako sebe i osećaš. Ko ćeš postati, zna, možda, Anastasija. I čekaće, živeći Ljubavlju svaki tren. A to da si kukavica, kako oni što sede po stanovima pričaju o tebi, to je koješta. Sa humorom se prema tome odnosi. I posavetuj im da odu bez opreme, na tri dana u

tajgu. Sa medvedom neka se naspavaju u jazbini. Radi osećaja potpunosti, neka sa sobom povedu ludu, jer ti se upravo takvom Anastasija u početku učinila.

- Da, otprilike.

- Pa, neka oni što te osuđuju, pokušaju da prespavaju sa saputnicom svojom ludom. U neprohodnoj šumi, uz vučije zavijanje. Da li će biti u stanju? Šta misliš? – Sa nekakvom prepredenošću reče starac.

A ja najednom, kako sam sliku njim oslikanu zamislio, tako prsnuh u smeh. Smejali smo se zajedno. Kasnije ga upitah:

- Da li Anastasija može da čuje to što smo pričali?

- Saznaće o svim tvojim postupcima.

- Onda joj recite da ne brine. Ispričaću svima kako se ulje lekovito iz kedra dobija.

- Dobro, preneću joj - obećao je starac. – Da li o ulju pamtiš sve što si čuo od Anastasije?

- Da, mislim da znam sve.

- Onda, ponovi.

KAKO DOBITI LEKOVITO

ULJE IZ KEDRA

Uopšte uzevši, nije ga teško dobiti. I tehnologija je savremena poznata. Nju neću iznositi. Ali, postoje nijanse, ne baš uobičajene, o njima ću ispričati.

Ne sme se pri sakupljanju šišarki udarati po Kedru maljevima i motkama, kako rade današnji sakupljači. Lekovitost ulja se jako snižava od toga. Šišarke neizostavno treba iskoristiti samo one, koje sam kedar da. One na vetru padaju, a i glasom ih je moguće oboriti, kao što radi Anastasija. Sa zemlje treba da ih sakupljaju ljudi dobrodušni. I dobro je da šišarku podiže dečija ruka. Sve što sledi uvek treba raditi sa dobrotom i pomislina svetlim.

»Takvi ljudi se u selima sibirskim i sada mogu naći« - tvrdila je Anastasija. Kakav to ima značaj, teško je reći. Ali se i u Bibliji takođe kaže, da je car Solomon tražio ljude koji su umeli da seku drveće. Nije rečeno samo čime su se ti ljudi razlikovali od običnih.

Ljuštenjem šišarki dobijeni orah, obavezno treba iskoristiti za ceđenje ulja najkasnije u roku od tri meseca, jer posle tog vremena kvalitet naglo opada. Pri ceđenju se ni u kom slučaju ne smeju jezgra metalom dodirivati. Uopšte, s metalom ulje ne sme doći u dodir.

Bolesti ono leči svakojake, dijagnozu nije neophodno postaviti. Upotrebljavati se može kao jestivi proizvod, u salate dodajući. A može se uzimati i kašičica na dan. Najbolje, pri izlasku sunca. Može i danju. Pri svetlosti dana, nikako noću. To je osnovno.

- Ma, same falsifikate ljudima mogu nuditi - rekao sam starcu. A on, pomalo lukavo, ili sa duhovitošću veselom, odgovori:

- Sad ćemo nas dvojica zaštitu pripremiti za falsifikate. I odredićemo tvoje procenete.

- Kako ćemo zaštititi?

- Misliti se mora, ti si preduzetnik.

- Bio sam, a sad nije jasno šta sam.

- Hajde da skupa razmislimo, ti me ispravi, ako nešto ne valja.

- Hajde.

- Proizvod krajnji neka proveravaju na instrumentima oni koji su u stanju da to provere. Doktori, naučnici, specijalisti uglavnom.

- Ispravno, oni će sertifikat dati.

- Samo, instrumenti ne mogu sve da otkriju. Još je i degustacija potrebna.

- Može. Kvalitet vina, degustatori ustanovljuju. Ništa ih ne može zameniti. Degustatori ukus vina odlično poznaju. Imaju njih i za miris i za ukus veoma istančani. A ulje, ko će proveravati degustacijom?

- Ti ćeš proveriti.

- Ma kako ću to učiniti? Jeo sam samo obično ulje. Kada smo ga pravili, nismo tu tehnologiju poštovali, kako je Anastasija govorila. Pri tom, ja pušim.

- Tri dana ne smeš ni pušiti, ni alkohol piti, pre nego što ćeš ulje isprobavati. Ne smeš jesti meso, niti masno. Ni razgovarati ne smeš ni sa kim tri dana. Zatim ćeš probati, i moći ćeš po ukusu da ustanoviš da li je normalno ili falsifikat.

- Sa čim da uporedim?

- Evo sa ovim. – Starac je izvukao iz platnene torbe drveni štapić, debljine otprilike dva prsta. Na njemu je sa jedne strane štrčalo nešto kao čep, od drugog štapića. – Ovde je ulje pravo. Probaj, ni sa čim nećeš njegov ukus pobrkati. Ali mi prvo dozvoli da pokušam da izbacim iz tebe to što se u tebi nakupilo od pušenja i raznih vaših besmislica.

- Kako da »izbacite«? Kao što je Anastasija činila?

- Da, otprilike tako.

- Ali, ona je govorila da je samo onaj koji voli, kadar Zrakom Ljubavi bolesti da uklanja iz voljenog. I telo da zagreje njegovo, da se čak i noge oznoje.

- Zrakom Ljubavi. Sasvim tačno.

- Ma, vi me ne možete voleti, onako, kao ona.

- Ali unukicu svoju ja volim. Hajde da pokušamo.

- Hajde.

Starac je zaškiljio i počeo da me posmatra usredsređeno, ne trepćući. Toplota se po telu razlila. Samo mnogo slabija nego od Anastasijinog pogleda. Ali mu je ipak polazilo za rukom. Trudio se jako. Toliko, da su mu čak i ruke drhtale. Još se malo zagrejalo telo, ali ništa više. Starac se ipak nije predavao, a ja sam čekaao. Odjednom su mi se oznojile noge, zatim je nastupila svežina u glavi, i mirisi... Mirise sam osenio u vazduhu.

- Oh, uspelo je - reče umorno starac, naslonivši leđa na naslon klupe. – Sad daj ruku.

Otvorio je čep-štapić, i iz štapa mi je dobro nalio kedrovog ulja na dlan. Jezikom sam ga polizao sa ruke – po nopcima i grlu je prijatna toplota krenula. I miris sam odjednom osetio kedrov. Teško ga je bilo pobrkati sa nekim drugim.

- Sada ćeš zapamtiti? – upitao je starac.

- Zapamtiću. Šta je tu tako teško? Krompir sam jeo jednom u manastiru. Pamtio sam ga dugo. Posle dvadeset sedam godina sam se ukusa setio. Samo, kako će ljudi znati da je provereno ono? Da je originalno ulje? Jer, strašno ga skupo prodaju. Za gram jedan običnog ulja, razblaženog nečim, uzimaju po trideset hiljada. Video sam svojim očima. U pakovanju uvoznom. Za tolike pare, sigurno će se mnogi falsifikati naći u opticaju.

- Da, novac sad pravi čuda. Treba razmisliti.

- Eto vidite? Čorsokak!

- Anastasija je govorila da se te pare na korisno mogu obrnuti. Hajde da razmislimo u tom pravcu.

- Odavno već razmišljaju, na primer, kako da votku od falsifikata zaštite. Ali... Menjaju etikete, zatvarače, akcizne markice su smislili, a korist nikakva. Surogat kako su prodavali, tako i prodaju. Danas se na fotokopir aparatu bilo koja marka može naštampati.

- Da li se i novac može naštampati?

- Novac teže.

- Onda hajde ovako: kao etikete ćemo sa zadnje strane flaše novac lepiti, da rade korisno, slinavi papirići.

- Kako – novac da lepimo? Kakva je to glupost?

- Daj mi, molim te, papirić. Novca bilo kakvog.

Dao sam mu novčanicu.

- Evo, sve je jasno. Uzmeš novčanicu, pocepaš na pola, jednu polovinu neka lepe na kutiju, ili tako nekako. Drugu sakrij. Osmisli sam gde. Ili u banku vašu odnesi na čuvanje. Na dve polovine su, vidiš, isti brojevi, i svako ko hoće da se uveri u verodostojnost ulja, svoj broj može da sravni.

»Auh, deda, - pomislio sam – to je glava!« A naglas sam mu rekao:

- Zaštite bolje od falsifikata, nema. Bravo!

On se nasmejao, i kroz smeh rekao:

- Onda daj i meni procenat. Otvori novčanik, hajde!

- Procenat? Koji? Koliko tražite?

- Hoću, želim, da dobro sve bude - odgovorio je odjednom se uozbiljivši starac. Zatim je dodao: - Pored tri procenta, uzmi sebi od prodaje još jedan. Pripremićemo pakovanje za ulje. Podeli ga besplatno onima, kojima ti oceniš da je neophodno dati. Neka to bude, od mene i tebe, poklon ljudima.

- Dobro, uzeću. Odlično ste sve smislili. Sjajni ste!

- Odlično? Znači, radovaće se Nastenjka zbog nas. Inače me lenštinom otac stalno smatra. A ti misliš da sam sjajan ja?

- Da, sila ste! – Ponovo smo se smejali. Dodao sam: - Anastasiji prenesite da biste mogli biti odličan preduzetnik.

- Zaista?

- Zaista! »Novi ruski« biste mogli postati, i te kakav!

- Tako ću i preneti Anastasiji. I to da si o ulju svim ljudima ispričao, reći ću joj. Ne žališ što si svima ispričao?

- Pa, što da žalim? Petljavine je oko njega mnogo. Brzo ću, evo, treću knjigu napisati, kao što sam obećao, pa ću se ponovo biznisom pozabaviti, trgovinom, ili još koje čime, normalnim.

NASLOV!

*(Ne znam, kako ovo da nazovem,
smislite, ko može, naslov sami)*

Odlučio sam da ispričam dedi Anastasijinom o svojim novim pomoćnicima, pa mu rekoh:

- Sad o Anastasiji mnogo članaka pišu. I naučna, i duhovna udruženja o njoj govore. Prilično je različito prikazuju. Jedan stvaralački kolektiv, veoma duševni i taktični ljudi, predložili su mi da zaključim sa njima pogodbu. Da im predam uz nagradu ekskluzivno pravo na rasvetljavanje i tumačenje iskaza Anastasijinih u sredstvima masovnih komunikacija. Pristao sam.

- Za koju si se sumu sporazumeo, Vladimire, da im prodaš Anastasiju?

Sam ton pitanja i smisao njegov, nekako su neprijatno delovali na mene. Odgovorio sam starcu:

- Šta znači – prodati? Ja sam im ispričao o Anastasiji više nego što je napisano u knjizi. Ispričao sam moralnim ljudima, da bi mogli pojedinačno da tumače, pojasne njene iskaze. Oni sa njom žele da se susretnu. Ekspediciju su čak spremni sami da finansiraju. Saglasio sam se. Šta je u tome loše?

Starac je ćutao. Ne dočekavši njegove reči, dodao sam:

- A to što su mi novac za ekskluzivno pravo ponudili, to je kod nas uobičajeno – usluge za novac pružati. Oni će više dobiti od svojih izdanja.

Starac je još neko vreme ćutao opustivši glavu, a potom je, kao da naglas razmišlja, progovorio:

- Znači, ti si, preduzimljivi, prodao Anastasiju, a oni su, zaključivši da su baš oni najduhovniji i najmerodavniji na svetu, kupili nju.

- Kako čudno govorite. Šta sam na kraju krajeva, tako loše učinio?

- Reci, Vladimire, tebi ili njima, »duhovnim«, nije pala na pamet misao, da pitate, doznate, shvatite, s kim, kada i kako bi htela da razgovara sama Anastasija? Dolaze li kod vas u goste, ne dobivši odobrenje domaćina? Jer, ona nikoga od njih nije pozvala u goste.

- Ako ne želi sa njima da razgovara, neka ne razgovara. Ona ugovor nije potpisivala.

- Ali si ga potpisao ti! Ona je spremna da svima ispriča ono što zna, ali sa pravom da sama odabere način opštenja. I ako je knjigu izabrala i tvoj jezik, ko ima pravo da joj diktira ili zahteva drugačije? Ona je svoj izbor napravila, ali neko hoće da ga preinači, a cilj je jasan kod takvih namera. Ona neće da razgovara sa ljudima koji su sebe postavili iznad svih. Da razgovara, znajući da ih njihov samoljubivi ego izopačuje, preokrećući i udešavajući po svojoj meri Istine koje su za nju svetinja.

- Zašto unapred sve u tako crnom svetlu prikazujete? Ti ljudi se za mnoga učenja interesuju. Vrlo su duševni.

- Oni su odlučili, da su od svih, baš oni najmoralniji. Duhovno samoljublje i jeste vrhunac najvećeg smrtnog greha – oholosti.

Nekakav nepojmljiv osećaj gneva prema samome sebi, iskrasao je u meni. Novac po ugovoru još nisam dobio, pa mi je zato pošlo za rukom da ga raskinem. Posle nekog vremena sam ponovo, ne videći u tome ništa izdajničko, potpisao ugovor sa jednim od duhovnih centara, o predaji ekskluzivnog prava na sopstveni intervju. Nanovo su me pridobili finoćom i duhovnim znanjima. Tim pre, što se ugovor ticao samo mene, a sa sobom imam prava da raspolazem. Ali smo iznova, i oni i ja u zamku upali, i opet je ispalo da nekako posredno prodajem Anastasiju, a da su je oni kupili.

Sad je već ne deda, nego moskovska štampa, pročitavši o tom sporazumu, sa ogorčenjem saopštila: »Fuj, kako nerazumno. Ti jeftino prodaješ Anastasiju. Udubi se u čitanje i zamisli nad stavkama ugovora. Predaješ pravo drugima – lično - da na najjačem informativnom kanalu pretresaju i koriste sve što je vezano za Anastasiju, i to kako im padne na pamet, pri tom lišivši sebe mogućnosti da čak i žalbu uložiš na njihove procene, ma kakve one bile«.

Koliko je to tačno, teško je reći, zato je bolje da navedem ovde neke tačke tog ugovora:

1. Predmet ugovora:

1.1. AUTOR predaje ekskluzivna prava na video snimke sebe samog, a takođe i na korišćenje drugih video materijala, vezanih direktno ili indirektno, sa produkcijom televizijskog programa »Anastasija« (dalje u tekstu – program). Navedenu emisiju je IZVRŠIOCU dozvoljeno da distribuira u sve zemlje sveta.

1.2. IZVRŠILAC se obavezuje da, koristeći sopstvena novčana sredstva, napravi tri emisije od po 30-40 minuta svaka, na profesionalnim kasetama u količini od 1 (jednog) komada za svaku emisiju.

1.3. Uz saglasnost i razumevanje situacije AUTORA i IZVRŠIOCA, bilo koju saradnju sa video i filmskim studijima, televizijom, i tkz. kablovskom, a takođe i korišćenje video materijala o ovoj tematici, ostvaruje isključivo IZVRŠILAC.

AUTOR nema pravo u vreme važenja Ugovora da daje video-intervjue, niti da priprema bilo kakve video-materijale u kojima se direktno ili indirektno, koriste isti pojmovi i termini, kao u programima.

Uopšte uzevši, analizirajući događaje vezane za pisanje, izdavanje i distribuciju knjige »Anastasija«, izvukao sam zaključak: ljudi koji sebe nazivaju »veoma duhovnim«, imaju drugu stranu koje se i sami boje, te zato govore neprestano, nagoveštavajući i ostalima, o svojoj duhovnosti. Verovatno iz bojazni da će se se otkriti i njihova druga strana.

Sa preduzetnicima je sve jednostavnije. Njihova delovanja i nastojanja su otvorenija, manje prikrivena i zapetljana, pa su stoga pošteniji, kako pred sobom, tako i u odnosu na okolinu, društvo. Možda je moje mišljenje pogrešno. Ali, samo se od činjenica nikuda ne može pobeći.

Slagala su tekst knjige »Anastasija« tri moskovska studenta. Na brzo plaćanje svoga rada nisu ni računali. O duhovnom uopšte nikada nisu razgovarali.

Izdao je knjigu o svom trošku direktor moskovske štamparije br. 11, oficir u ostavci, G.V.Grucja. Tiraž je bio mali i obećavao samo gubitke. Grucja – preduzetnik, o duhovnom, takođe nikada nije govorio. Sledeći tiraž je platio direktor moskovske komercijalne firme Nikitin, a potom se ispostavilo da on knjigama ne trguje. Ustupio mi je veći deo tiraža za prodaju. Rokove za vraćanje potrošenih sredstava nije ograničio. O duhovnom, ni on nije razgovarao.

A onda su počeli da se kače »duhovni«. Izašao je »ilegalni« tiraž od četrdeset pet hiljada primeraka. Kada su tu »duhovnu« firmu pronašli, ovi su počeli da govore o svojoj duhovnosti i želji da stvaraju svetlo, obećavši da će platiti autorski honorar. Tako i do današnjeg dana obećavaju. To nije jedini slučaj. Uopšte uzevši, kod »duhovnih« je kod obračuna velika nemarnost, naročito kada su dužni.

A što se tiče predaje ekskluzivnih prava, odlučio sam da objavim na stranicama ove knjige: nikome i nikada neću predati ekskluzivna prava na pretresanje

iznesenog Anastasijom. Pa, ako neko izjavi da ima prednost, neka znaju ljudi: nisam je dao dobrovoljno!

Zašto kažem »dobrovoljno«? Na adresu moskovske novinarke koja mi je pomagala da raskinem ugovor, ubrzo su počele da stižu pretnje od nepoznatih lica. Ko su oni? Šta hoće? Eto, tako, »duhovni«! Svoju duhovnost reketom čuvaju. Pa šta ću, sa reketom sam poznanik, tamo takođe ljudi postoje. Njima želim da kažem: sa »duhovnima« budite obazriviji, i pre nego šta bilo šta odlučite, razmislite, mirno razmotrite, kuda vas guraju »duhovni«...

Još nešto. U prvoj knjizi sam pisao da sam predlagao Anastasiji da doputuje i nastupi na televiziji sama, što je ona odbila. Tada mi nije bilo jasno zašto je odbila. Sada mi je postalo jasno šta je ona predvidela. Čak se i posle izlaska knjige pojavilo mnogo tumačenja njenih izjava. Različita su ona. Ima zanimljivih, ima spornih, ali je, između ostalog, postalo očigledno da se nailazi na želje pojedinih osoba da je pretresaju radi zadovoljenja sopstvenih interesa. Bilo je i otvorenih izjava: »Nije valjda da ti jedini imaš pravo sa njom da razgovaraš?«, »Ti ne razumeš sve, daj drugima da porazgovaraju sa njom, korist će biti veća«. Ma, ona nije stvar, da bih je ma kome predao. Ona je Čovek! Ima pravo da sama odluči kako će da postupa, s kim će i šta da govori. Sada postaje sve očiglednije da se na Anastasiju zaista obrušava vidljiva i nevidljiva gromada tamnih sila, u obliku fanatika i koristoljublja.

»Znam kakva će se grdosija tamnih sila obrušiti na mene. Ali, ja ih se ne bojim, uspeću sina da rodim i da ga podignem. Ugledaću to, o čemu sam maštala. I biće ljudi preneti kroz razdoblje tamnih sila« - rekla je Anastasija još u prvoj knjizi.

Vaspitavaju oni decu do jedanaeste godine. Znači, u krajnjem slučaju, još deset godina ona mora da izdrži.

- A posle, šta? – pitao sam dedu. – Da li će neminovno stradati?

- Teško je to reći - odgovorio je. – Svi su ginuli znatno ranije, a ona je ne jednom, stupala na put koji je nagoveštavao propast fizičku, ali bi se svaki put, u poslednjem trenutku sjajno razbuktavao zaboravljeni, i još snažniji u svom prvenstvenom pravu, Zakon. Osvetljavao je suštinu Istine postojanja zemaljskog. Ostavljajući život u njenom telu ovozemaljskom.

Starac je ućutao, te je iznova, zamišljeno neke znake štapom svojim crtao. Ja sam takođe razmišljao: »Baš mi je trebalo da se u ovakvu priču upletem! I što je najvažnije, odbaciti sve sada je nemoguće. Ranije bih možda i odbacio, a sada je nedopustivo zato što postoji dete. Sina je rodila Anastasija. Trebalo bi detetom da se

bavi, da ga podiže, a ona ipak svoj san ne napušta – preneti ljude kroz razdoblje tamnih sila. Niti će ga napustiti. Uporna je ona, veoma. Takvi ne napuštaju. A ko će njoj, naivnoj, pomagati? Ako prestanem da radim ono što sam joj obećao, uopšte niko neće ostati. Oneraspložiće se ona tada. A majke koje doje ne smeju da se žaloste. Neka isprva barem dete doji dok je potrebno«. Pitao sam starca:

- Mogu li barem nešto da učinim za Anastasiju?

- Pokušaj da shvatiš šta govori i šta želi ona. Tada će umesto koprcanja – nastati uzajamno razumevanje, ogrejaće srce topao talas, zarudeće nad svetom nova zora.

- Da li mi određenije možete reći?

- Teško mi je da kažem određenije. Iskrenost je neobično važna. Zato čini onako, kako ti srce veli i Duša.

- Ona je o gradiću jednom ruskom govorila. Tobože, on može da postane bogatiji od Jerusalima i Rima. Zato što je svetinja predaka naših u njegovoj okolini mnogo. Značajnije su one od hramova Jerusalima. Samo što neshvatanje lokalnog stanovništva ne omogućava da se one vide. Hoću da otputujem tamo, da izmenim poimanje.

- To je nemoguće brzo učiniti, Vladimire.

- Ma, nisam znao da je nemoguće, pa sam obećao Anastasiji. Zato moram na neki način to da izmenim.

- Kad ne znaš za nemogućnost, onda ćeš i izmeniti. Sretno! A meni je vreme da krenem.

- Ispratiću vas.

- Ne gubi vreme. Ne vredi truda mene pratiti, brini o svome.

Starac ustade i pruži ruku.

Gledao sam za udaljavajućim duž aleje dedom Anastasijinim, razmišljajući o predstojećem putu u grad Gelenžik, prisećajući se šta je o njemu govorila Anastasija. A započeo je o njemu razgovor, evo zbog čega.

TVOJE SVETINJE, RUSIJO!

Pitao sam Anastasiju:

- Da li se često nailazi na Zvoneće kedre?

- Veoma, veoma retko - odgovorila je ona - možda na dva-tri za hiljadu godina. Sada, pored onog spašenog, postoji još jedan, i on se može otpiliti, iskoristiti po određenju.

- Šta znači – »iskoristiti po određenju«, u čemu je ono?

- Velikim Intelektom Vaseljene – Bogom, sazdavšem čoveka i sve što ga okružuje, bez sumnje je bilo predviđeno da se pruži ljudima mogućnost vraćanja izgubljenih moći, korišćenja mudrosti nakupljene u nematerijalnom svetu. Ona je postojala od praiskona, ali je samo zbog grešnosti izgubljena moć čovekova da je prima.

Moji deka i pradeka su ti ispričali o Zvonećem kedru, o njegovim čudesnim lekovitim svojstvima. Ali ti nisu pojasnili da su njegovi ritmovi, pulsacije, bliski Velikom Intelektu. Ukoliko bi se spojili, pojačavali, recimo po ritmu, što mnogi ljudi mogu, čovek bi, položivši dlan na toplo stablo Zvonećeg kedra, prelazeći po njemu dlanom kao da ga miluje, dobijao mogućnost primanja beskonačnog opsega mudrosti. Takav bi čovek bio u stanju mnogo toga da spozna u onom pravcu u kom je mislio u trenutku dodira, a nastaviće da misli i kasnije. Sa svakim će se u različitom stepenu događati. Ja ti govorim o Višem ispoljavanju.

- A zašto on različito deluje? Bira, šta li?

- On deluje podjednako. Njegov ritam, vibracija uvek su nepromenljivi. Ali se neki ljudi mogu sa njima uskladiti i osetiti sve u potpunosti, a drugi tek ovlaš osećaju. Mnogo ljudi uopšte ništa odmah neće osetiti. No i onima koji ne osećaju, postepeno će spoznaja dolaziti. U krajnjem slučaju, mogućnost se uvećava.

- Nekako je nejasno, šta on bira?

- Vladimire, govorim ti - nije u njemu stvar, već u čoveku... Evo, našla sam. Primer: muzika! Razumeš li, muzika, kada odzvanja... Muzika – to je takođe vibracija, ritam. Ali, jedni ljudi je pažljivo slušaju, osećanja se kod njih pokreću,

ponekad se čak pojave i suze radosti, ganuća. Drugi, tu muziku slušaju bez ličnog učešća, ili je uopšte ni slušati ne žele.

Tako i kedar. Samo onaj ko je kadar da oseća i razume, čuće mnogo toga. To mnogo, u njemu će se postepeno otkrivati. U trenucima kada poželi čovek da se udubi u misli.

Žene mogu naći snagu i mudrost Praizvora, ispuniti svoje predodređenje, učiniti srećnim i svog izabranika-muškarca, sebe, rođeno u Ljubavi dete. Ovde nije u kedru čudo, već u stremljenjima ljudskim, a kedar im samo potpomaže, jer on nije najvažniji u zbivanjima dobrim.

- Neverovatno! To liči na nekakvu lepu, očaravajuću legendu.

- Ne veruješ? Smatraš da je to što ti ispričah, legenda? Čemu onda nastojanje da odeš na ona mesta i tolika želja da ti Zvoneći kedar pokažem?

- Ma ne, ne smatram sve legendom. Pričama tvojih dede i pradede o kedru, isto tako nisam odmah poverovao. Zatim, kad sam se kući iz ekspedicije vratio, čitajući naučno-popularnu literaturu, upoznao sam se sa izjavama naučnika o njegovim lekovitim svojstvima i bio preneražen time da naučnici i Biblija imaju jedinstveno mišljenje. Ali nigde, ni u naznakama nije rečeno, o mogućnosti da se kroz kedar oseti povezanost sa Intelektom ili Bogom, kao što ti o tome govoriš.

- Nisi pažljivo čitao ni izjave naučnika, ni Bibliju, ili nisi pridao značaj najvažnijem, inače ne bi posumnjao u moje reči.

- Šta sam mogao da propustim? U Bibliji se, na primer, samo na dva mesta o kedru govori: kada Bog poučava kako ljude lečiti uz njegovu pomoć, a potom, kako stan dezinfikovati.

- Ali se u Bibliji pripoveda još i o caru Solomonu, kao jednom od najmudrijih vladara, uvažavanom od svoga naroda. Car Solomon je ličnost istorijska. Nije legenda.

- Pa šta?

- Veli se u Bibliji, da je taj car sagradio Bogu hram od kedra i pored njega, dom za sebe, od kedra takođe. Da bi kedar dobio, najmio je više od trideset hiljada radnika, koji su ga isporučivali iz druge zemlje. A da bi se poseklo kedrovo drveće, Solomon se obratio drugome caru – Heronu, sa molbom da mu da ljude, »koji bi umeli da seku drveće«. Za taj kedar je car Solomon dao dvadeset gradova svoga carstva. Razmisli, radi čega bi najmudrijem vladaru ustrebalo da uđe u takve troškove i da gradi hram i kuću od materijala manje trajnih no što je imao pod rukom?

- Radi čega?

- Odgovor bi takođe u Bibliji mogao da nađeš: »Kada su sveštenici izašli iz svetilišta, oblak je ispunio dom Gospodnji; i nisu uzmogli sveštenici da stoje na službi zbog oblaka, jer je reč Gospodnja ispunila Hram Gospodnji« (3. c. 8). Posredne dokaze možeš naći i u izjavama velikana vaše nauke.

- Sjajno. Izgleda da se može verovati. Tajne će se znači mnoge otkriti ljudima. Pokaži mi Zvoneći kedar koji bi mogao biti posećen. Odneću ga do nekog grada, do kog će biti zgodno da dođu svi koji žele, iz celog sveta, da ga dodirnu.

- Gde ćeš naći danas na Zemlji takav grad, u kom se stanovnici njegovi neće rugati nad takvom svetinjom, gde će obezbediti čuvanje i stvoriti uslove za one koji žele da dođu?

- Pokušaću da ga nađem. Zašto misliš da će to biti teško uraditi?

- Isuviše je sputana programima tehnokratskog sveta svest današnjih ljudi. Oni na robote počinju da liče.

- Kakve robote?

- Tehnokratski svet je tako uređen, da čovek pronalazi svakakve mehanizme i društvene norme radi navodnog olakšavanja svog života. U stvari, olakšice su iluzorne.

Čovek sam postaje robot tehnokratskog sveta. Neprekidno mu nedostaje vremena da se zamisli nad suštinom postojanja, da sasluša drugoga, a ni nad sopstvenom sudbinom nema vremena da se zamisli. On, kao da je isprogramirani robot. Eto, sad vidiš sve svojim očima, slušaš svojim ušima, a da poveruješ ti je teško.

- Anastasija, sa mnom je druga situacija. Ne mogu sebe nazvati velikim vernikom. Verujem, uopšteno govoreći. Ali verovatno ne onako, kao drugi. Kod nas sada ima mnogo istinski verujućih ljudi. Bibliju čitaju mnogi. Oni će se odmah uhvatiti, čim uvide koliko je u Bibliji o kedru rečeno, poverovaće, i brižljivo će se odnositi prema tvom komadiću kedra.

- Vera, Vladimire, različita biva. Često čovek drži u rukama Kuran, Bibliju, poneku knjigu mudrosti Istoka, kaže da veruje, pa čak i druge učiti pokušava, ali u stvari, on prosto kao da trguje sa Bogom:

»Vidiš, ja u Tebe verujem. Ti proceni, kojim povodom«.

- Ma, šta je onda vera? U čemu treba da se odražava?

- U načinu života, odnosu prema svetu, razumevanju suštine svoje i predodređenja, odgovarajućem delovanju i odnosu prema okolini, u pomislama.

- Znači, naprosto verovati nije dovoljno?

- Prosto verovati je nedovoljno. Zamisli armiju. Svi vojnici, do poslednjeg, veruju svome komandantu. A u borbu ne kreću. Oni mu toliko veruju, da smatraju – on će i sam pobediti. Tako i sede vojnici, posmatrajući kako njihov komandant ide sam u susret gomili protivnika. Viču mu pomamno: »Hajde! Hajde! Mi u tebe jako verujemo!«

- Nije nego, baš si dala poređenje. Takav apsurd ne biva.

- Taj apsurd se i događa u stvarnom životu.

- Onda navedi primer iz opipljivog, stvarnog našeg života, a ne izmišljeni.

- Dobro. Postoji grad u Rusiji. Zove se Gelenžik. Predodređenje njegovo je da ljudi mogu da se odmore od svakodnevne užurbanosti, da se zamisle, svetinje dotaknu.

U okolini toga grada i u njemu samom, mnogo je različitih svetinja. Značaj tih svetinja je neuporedivo veći od onih koje postoje u Jerusalimu, veći, no što su piramide Egipta.

Taj grad bi mogao biti jedan od najbogatijih gradova na svetu. Bogatiji od Jerusalima i Rima. Ali, grad umire. To je primorski grad. Njegove kuće, hoteli razni, pusti su i raspadaju se. Materijalistička svest mesnih rukovodilaca ne dozvoljava im da vide vrednosti koje su kadre da učine da grad procveta. Pričajući o svome gradu, oni govore o moru, o veštačkom načinu lečenja, o tome da u sobama njihovih hotela postoje noćni ormarići i frižideri. O svetinjama ništa čak ni ne napominju. Oni i sami o njima malo znaju i neće da znaju. Prvenstvo daju drugim stvarima. U tom gradu je mnogo ljudi koji sebe nazivaju vernicima. Mnogo je različitih konfesija. Neke od njih vredno uče druge veri. Kakvoj veri? Svojim odnosom prema okolini, oni su pogazili i gaze čak i one Zapovesti koje i u knjigama koje oni uvažavaju postoje. U Bibliji, na primer, piše - »Ljubi bližnjeg svog«.

Ali, pre nego što zavoliš, mora se znati o bližnjem svom. Nemoguće je voleti nekoga, koga ne poznaješ. A oni, smatrajući sebe vernicima, ne znaju o svojim bližnjima, o roditeljima svojim, koji su živeli na svetoj zemlji i ostavili im u nasleđe blago neiscrpno – svetinje. Proneli su kroz milenijume silinu mudrosti i svetlost sopstvene Duše. Mnogi nazivaju sebe vernicima, a svetinje oko sebe i ne primećuju. Svetinje, ostavljene njima od roditelja kao pomoć.

- Kakve su to svetinje u gradu tom?

- Shvataš li, Vladimire, pored grada Gelenžika i raste taj kedar livanski, koji se tako mnogo spominje u Bibliji. I to živo, istinsko delo Božje, o kome se toliko mnogo govorilo još pre pojave Isusa Hrista na Zemlji, nalazi se pored tog grada. Njemu je svega sto godina. On, iako još mlad, već je lep veoma i moćan. Izrastao je tamo zato što je bio posađen čovekom časnim. Postojao je pisac – Koroljenko. Zahvaljujući tome što su ga izvesno vreme uvažavali, oko kedra su ogradu napravili. Ali se sada i kuća u kojoj je živeo taj čovek urušava, a na drvo pažnju i ne obraćaju.

- Ni vernici?

- Mnogi ljudi toga grada, smatrajući sebe vernicima, ni na taj kedar, ni na druge veličanstvene svetinje svojih predaka pažnju ne obraćaju, ruše ih... I grad umire.

- Znači, njima se Bog sveti, kažnjava ih?

- Bog je dobar. On se nikada ne sveti. Ali, šta može da učini On, kada Njegove tvorevine ni ne primećuju?

- Neverovatno! Nije valjda da zaista postoji takvo drvo? To treba proveriti.

- Postoji. I mnogo drugih svetinja postoji u okolini toga grada. Ali se i prema njima odnose sa stanovišta tehnokratskog pogleda na svet, kao, na primer, prema piramidama mudrih faraona.

- Šta? Odakle ti je poznato o postojanju piramida Egipta?

- Blagodareći pokoljenjima mojih predaka, u meni je očuvana mogućnost da opštim sa dimenzijom u kojoj žive misli, mudrost. Opšteći sa njima, može se sve saznati o čemu god pomisliš i zašta si zainteresovan.

- Sačekaj, sačekaj. Sad ću proveriti. Odgovori: hoćeš da kažeš da su ti poznate tajne egipatskih piramida?

- Poznate su mi. Kao što mi je poznato i to, da su istraživači tih piramida sve vreme polazili od materijalnog. Njih je, uglavnom, interesovalo kako su građene, kakvih su razmera, odnos strana, šta je sakriveno unutra, kakve se stvari tamo nalaze. Ljude živuće u doba izgradnje piramida, oni su smatrali praznovernima. Procenjivali su piramide samo kao način očuvanja dragocenosti, stvari faraona, njegovog tela, slave. Zato su se i udaljavali od osnovnog, promišljenog.

- Ne razumem te, Anastasija. Od čega su se promišljenog udaljavali?

Anastasija je počutala neko vreme, kao da se zagledala u beskonačnost, i započela svoje čudnovato pripovedanje:

- Shvataš li, Vladimire, u drevno doba, ljudi koji su živeli na Zemlji, posedovali su moći koje su im dopuštale da budu neprolazno umniji od današnjeg čoveka. Ljudi Praizvora su imali mogućnost da se neusiljeno služe celom informacionom bazom podataka koja je ispunjavala Vaseljenu. Ta informacija Vaseljene sazdana je Velikim Intelektom – Bogom. Dopunjavana Njime i samim ljudima, njihovim mislima, ona je toliko grandiozna, da je kadra da odgovori na ma koje pitanje. Ona je nenametljiva. Odgovor je nicao trenutno u podsvesti na ono pitanje na koje je čovek tražio odgovor.

- Šta im je to dopuštalo?

- Tim ljudima nije bio potreban kosmički brod da bi poleteli na druge planete, jer, poželeвши to, oni su i tako mogli da vide šta se događa na njima.

Tim ljudima nije bio potreban televizor, telefon koji obavlja Zemlju telefonskim vezama, pismenost, pošto su informaciju koju vi dobijate iz knjiga, oni mogli trenutno da dobiju, koristeći mogućnosti druge.

Tim ljudima nije bila potrebna industrija za proizvodnju lekova, oni su mogli, ako je bilo potrebe, da dobiju sve najbolje lekove, učinivši samo laki pokret rukom, zato što oni postoje u prirodi.

Tim ljudima nisu bila potrebna sadašnja sredstva prevoza. Nisu im bile potrebne mašine i kompleksna mehanizacija za proizvodnju hrane, zato što im je sve i tako bilo na raspolaganju.

Oni su shvatali da su promene klimatskih uslova na jednom parčetu Zemlje predstavljale signal za preseljenje na drugi, da bi prethodna Zemlja mogla da odahne. Oni su razumeli Kosmos i svoju planetu. Bili su mislioci i poimali svoje predodređenje. Usavršavali su svoju planetu Zemlju. Nije im bilo ravnih u Vaseljenu. Po intelektu, iznad njih je bio samo sam Veliki Intelekt Vaseljene – Bog.

Otpriblike pre deset hiljada godina, među ljudskom civilizacijom koja je tada naseljavala sadašnju Evropu, Aziju, severni deo Afrike i Kavkaz, počele su da se pojavljuju osobe, čija je povezanost sa Intelektom Vaseljene, bila delimično ili potpuno otupela. Eto, od tog trenutka i potiče početak kretanja čovečanstva ka katastrofi planetarne razmere, bez obzira kakvoj: ekološkoj, nuklearnoj, bakteriološkoj - kako prognoziraju naučnici, kako govore drevne religije, opisujući je slikovito.

- Sačekaj, Anastasija... Potpuno je nejasno kako se mogu povezati ti »invalidi« sa planetarnom katastrofom.

- Sasvim si tačno odabrao za njih savremenu reč »invalidi«. Da, oni su bili invalidi, inferiorni ljudi. Šta je potrebno čoveku koji ne vidi?

- Da ga neko vodi.

- Ko ne čuje?

- Aparat specijalni.

- Ako nema ruke ili noge?

- Proteze.

- Pa, ni kod njih nije bilo mnogo bolje. Nisu imali vezu sa Intelektom Vaseljene. Odatle potiče gubljenje znanja, uz čiju se pomoć može usavršavati Zemlja, upravljati Njom. Zamisli posadu najsavremenijeg kosmičkog broda, koja odjednom izgubi devedeset procenata svog razuma. Ti ljudi, ništa ne shvatajući, počinju da odvaljuju oplatu i raspaljuju u kabini vatru, da otkidaju sa pulta instrumente i prave od njih sebi ukrase i igračke. Upravo sa takvom, duševno bolesnom posadom, mogu se uporediti ti ljudi. I upravo su oni ti, za koje kažeš »inferiorni invalidi«, iznova izumeli kamenu sekiru, koplje, zatim... Njihova misao je, razvijajući se, došla do nuklearne bojeve glave. Do današnjeg dana, njihova misao nastavlja neverovatnom upornošću da lomi savršene tvorevine, zamenjujući ih svojim primitivnim proizvodima.

Njihovi potomci su počeli da iznalaze sve više i više, čerupajući pri tom najsavremeniji prirodni mehanizam Zemlje, stvarajući svakojaka neprirodna socijalna uređenja. Kasnije su ljudi počeli da ratuju međusobno.

Ti mehanizmi, mašine, nisu mogli da opstanu sami od sebe, kao prirodni. Oni nisu mogli ne samo da se reprodukuju, već ni da se samoobnavljaju pri oštećenju, kao drvo na primer. Onda im je – tehokratama, ustrebalo mnogo ljudi da opsluži te mehanizme, a uistinu da preobrate deo tih ljudi u potpune robote. Tim robotima je, budući da su lišeni pojedinačne mogućnosti spoznaje Istine, veoma lako upravljati. Eto, na primer, može se uz pomoć veštačkih sredstava informisanja utemeljiti u njihov program: »treba izgraditi komunizam«, stvoriti njegove simbole, značke, zastave određene boje, zatim, uz pomoć tih istih sredstava, utemeljiti u deo ostalih ljudi drugačiji program: »komunizam je – loš«, prikazujući ih drugim simbolima, bojama. Onda će se dve grupe sa različitim programima mrzeti između sebe, sve do fizičkog uništenja. A započelo je sve pre deset hiljada godina, kada je ljudi, lišenih veze sa Intelektom, bivalo sve više i više. Faktički, njih još možemo nazvati duševnim bolesnicima, zato što ni jedno živo biće ne oskrnavljuje Zemlju tako, kao oni.

U ta daleka vremena, ostajalo je sve manje onih koji su još mogli lako da se služe Vaseljenskom mudrošću. Oni su očekivali da će se ljudski rod - kada dođe do toga da se zagađeni vazduh sve teže diše, da zaraženu vodu postaje opasno piti, i kada se njima stvoreni neprirodni sistemi za održanje života, tehnički i društveni, pokažu isuviše složenim, zbog čega će sve češće dolaziti do nesreća – zamisliti...

Zamisliće se, stojeći na ivici propasti ljudi, nad suštinom postojanja, smislom života svog i predodređenja. Tada će mnogi od njih poželeti da spoznaju Istinu Praizvora, a to je moguće samo uz neizostavan uslov: povratak moćima Praizvora. Živeći pre deset hiljada godina, malo je još ljudi posedovalo te moći. Uglavnom su to bili oni, koji su stajali na čelu zajednica – voždi plemena. Oni su, tačnije, po njihovim uputstvima su počele da se grade posebne građevine od teških kamenih ploča. Unutra se dobijala prostorija - soba približne razmere metar i po sa dva, visine oko dva metra, ponekad malo veća, katkad malo manja. Ploče su postavljane pod malim unutrašnjim uglom. Ponekad su takve odaje klesali iz monolitnog kamena, a katkad su ih skrivali pod zemljom, nasipajući grobnice. Na jednom od zidova prostorije, u ploči, pravio se kupast otvor, otprilike trideset santimetara u prečniku. On se zatvarao savršeno podešenim kamenim zatvaračem.

U njih su, u te prostorije-grobnice, odlazili ljudi koji nisu izgubili moć korišćenja mudrosti Vaseljene. Oni koji su ostali među živima, ili rođeni čak posle hiljadu godina, mogli su im prići i dobiti odgovor na ono pitanje koje je interesovalo čoveka. Radi toga je bilo potrebno sedeti pored prostorije i predati se mislima. Ponekad je odgovor dolazio odmah, ponekad kasnije, ali je neizostavno stizao, zato što su te građevine i otišavši zavek u njih ljudi, služili kao informativni prijemnik. Kroz njih je bilo lakše povezati se sa Intelektom Vaseljene.

Te kamene građevine predstavljaju prasluku egipatskih piramida. Samo što su piramide mnogo slabiji prijemnici. Iako im je razmera mnogo veća, suština i predodređenje su – isti.

Sahranjeni u piramidama Egipta faraoni, takođe su bili mislioci, i kod njih je delimično bilo sačuvana moć Praizvora.

Ali, da bi se dobio odgovor uz pomoć piramida na bilo koje pitanje, živi su morali da dolaze do piramida ne jedan po jedan, već odjednom, u većem broju. Da stanu duž svake od četiri strane, očima i misaonim pogledom usmerenim, kao da klize duž iskošenog ruba piramide, ka njenom vrhu.

Tamo, na vrhu, pogledi i misli ljudi spajali bi se u jednoj tački, obrazujući pri tom kanal, kroz koji se ostvarivala veza sa Razumom Vaseljene.

I sada se može učiniti to isto i dobiti željeno. U žiži spajanja mislenih pogleda, obrazuje se energija, nalik na radijaciju. Ukoliko bi se instrumenti smestili na vrhu piramide, u žiži spajanja, oni bi utvrdili postojanje te energije. Neobični osećaji se pojavljuju kod stojećih dole ljudi.

Oh, kad ne bi bilo grešne oholosti savremenih ljudi koja održava postojeće sveopšte mišljenje i lažnu predstavu o tome, da su civilizacije prošlosti bile gluplje... Savremeni ljudi bi mogli odgonetnuti istinsko predodređenje piramida. Savremeni istraživači su veliku pažnju posvetili načinu njihove gradnje, pa tako i nisu uspeali da ga odgonetnu. A sve je veoma prosto: pri gradnji, uporedo sa primenom fizičke sile i raznih sprava, uvek se iskorišćavala misaona energija, umanjujući gravitaciju. Čitave grupe ljudi, koje su posedovale takve sposobnosti, pomagale su graditeljima piramida. Postoje ljudi i među danas živećim, koji mogu pokretati mislima male predmete. Neizmerno značajnije od piramida, po delotvornosti i povezanosti sa Razumom Vaseljene, manje po razmerama, kamene građevine su prethodile piramidama.

- Zbog čega, Anastasija? Zbog svoje konstrukcije, oblika?

- Zbog toga Vladimire, što su u njih odlazili da umiru živi ljudi. Posebna je njihova smrt bila. Oni su odlazili u večnu meditaciju.

- Kako to: »živi ljudi«? Zašto?

- Zato, da bi stvorili potomcima priliku da vrate snagu Praizvora. Stariji čovek, po pravilu jedan od najmudrijih vođa ili rodonačelnik, osetivši skori kraj, zamolio bi svoje rođake, bliske, da ga smeste u tu kamenu odaju. Ukoliko bi ga smatrali dostojnim, smeštali su ga.

Odmicala se teška, masivna ploča-poklopac. On je ulazio u kamenu odaju, te su poklopac zatvarali. Čovek bi se obreo potpuno izdvojen od spoljnog, materijalnog sveta. Njegove oči više ništa nisu videle, njegove uši ništa nisu čule. Takva potpuna izolacija, nemogućnost da se dopusti čak i misao o povratku, ali i ne prešavši još u drugi svet, isključenje običnih čula, vida i sluha, otvarali su mogućnost potpune povezanosti sa Razumom Kosmosa, poimanja smisla mnogih pojava i postupaka zemaljskih ljudi. A najvažnije: prenosili su kasnije smisao i značenje onima, koji su ostali živi i njihovim budućim pokoljenjima. Sada, približno takvo stanje, vi nazivate meditacijom. Ali je ona samo dečija šala u poređenju sa meditacijom za večnost.

Kasnije su ljudi dolazili do te kamene prostorije, skidali poklopac koji zatvara otvor i razmišljali, savetovali se sa mislima, lebdećim u odaji. Duh Mudrosti je uvek bio tamo.

- Anastasija, ma kako, kako možeš dokazati današnjim ljudima postojanje takvih građevina i to, da su u njih odlazili ljudi u večnu meditaciju?

- Mogu! Zato i pripovedam.

- Kako?

- Veoma jednostavno. Jer, te odaje kamene... još uvek postoje. Vi ih danas nazivate doljmenima. Moguće ih je videti, dotaći. I sve što govorim, proveriti.

- Šta??? Gde? Možeš li mesto ukazati?

- Da. Na primer, u Rusiji, u planinama Kavakza, nedaleko od gradova koji se sada zovu Gelenžik, Tuapse, Novorosijsk, Soči.

- Proveriću. Otputovaću posebno zbog njih. Ma, kako je moguće, tako nešto biti ne može!? Proveriću.

- Svakako, proveriti. O njima i lokalni žitelji znaju, samo im značaj ne pridaju. Mnogi doljmeni su već opljačkani. Ljudi ne shvataju njihovo istinsko predodređenje. Ne znaju o mogućnosti povezivanja uz njihovu pomoć, sa mudročću Vaseljene. Otišavši u večnu meditaciju, ne mogu se više nikada ovaplotiti ni u čemu materijalnom. Žrtvovali su večnost radi potomaka svojih, a njihova znanja i mogućnosti, pokazali su se netraženim. U tome je najveća tuga njihova i jad.

A dokazom toga, da su onamo u prošlosti odlazili da umiru živi ljudi, služi raspored kostiju skeleta pronađenih u doljmenima. Neki su umirali ležeći, neki sedeći u uglu ili poluležeći, naslonjeni na kamenu ploču.

Sadašnji ljudi su utvrdili tu činjenicu. Ona je opisana od strane vaših naučnika, ali joj značaj opet nisu pridavali. Ozbiljnim ispitivanjima doljmena, niko se ne bavi. Doljmene uništavaju lokalni stanovnici. Njihove kamene ploče koriste za gradnju.

Anastasija je tužno spustila glavu i začutala. Obećao sam joj:

- Objasniću. Objasniću im sve. Neće ih više krasti, uništavati. Rugati se nad njima više neće. Oni prosto nisu znali...

- Misliš da ćeš uspeti da objasniš?

- Pokušaću. Otputovaću do tih mesta i pokušaću da objasnim. Zasad još ne znam kako. Naći ću te doljmene, pokloniću im se, objasniti sve ljudima.

- Bilo bi dobro. Onda, ako kreneš do tih mesta, pokloni se, molim te, i doljmenu, u kome je umrla moja pramajkica.

- Neverovatno! Kako možeš znati da je tvoja praroditeljka živela tamo i kako je umirala?

Anastasija je odgovorila:

- Kako je moguće, Vladimire, ne znati, kako su živeli, šta su radili tvoji preci? Šta su hteli, želeli, čemu su stremili? A majkica daleka moja, dostojna je pamćenja. Sve majčice moje, njenu su doznale mudrost. I meni danas pomaže.

Pramajkica moja je bila ona žena koja je do savršenstva znala kako da se pri dojenju novorođenče obdaru mogućnošću da se služi Razumom Vaseljene. Već su tada ljudi te civilizacije, u kojoj je živela ona, prestali da pridaju tome značaj, kao i sadašnji. Pri dojenju se ne sme odvracati misao na nešto sporedno, nužno je misliti samo o detetu. Ona je znala, o čemu i kako treba misliti, zbog toga je i želela da preda svoja znanja svim ljudima.

Pramajkica nije bila previše stara, ali je počela da moli vožda da je smeste u doljmen. Zbog toga što je bio star, a novi nikada ne bi ispunio njenu molbu. Žene su u doljmen veoma retko puštali. Stari vožd je izuzetno uvažavao moju pramajkicu, cenio njena znanja, i odobrio joj je. Samo, muškarce nikako nije mogao da natera da pomere tešku ploču doljmena i da je posle zatvore nad pramajkicom. Tada su žene, one same, izašle na kraj sa tim poslom.

Ali, do doljmena moje pramajčice niko odavno ne dolazi. Ne interesuju se za njena znanja. A tako je želela da ih preda svima! Želela je da deca budu srećna i da raduju svoje roditelje.

- Anastasija, ako želiš, ja ću prići tom doljmenu, pitaću je kako treba dojiti bebe, o čemu i kako misliti pri tom. Ispričaj mi, gde se on nalazi?

- Dobro, ispričaću ti. Samo, nećeš moći da je razumeš. Ti nisi dojilja. Tebi nisu poznati osećaji majke koja doji odojčce. Nju mogu da razumeju samo žene, dojilje. Ti prosto priđi tom doljmenu, dodirni ga. Pomisli o mojoj pramajčici nešto dobro, njoj će to biti veoma drago...

Neko vreme smo ćutali. Zaprepašćen tačnim uputstvima položaja gde se nalaze doljmeni, što sam mogao kasnije da proverim, nisam počeo da iskazujem nevericu u odnosu na njihovo postojanje. Ipak sam zamolio da iznese dokaze o mogućnostima povezivanja sa nevidljivom i nepojmljivom meni mudročću Vaseljene. Na to je Anastasija odgovorila:

- Vladimire, ako uporno stavljaš pod sumnju sve izrečeno mnome, onda će i dokazi moji za tebe biti neshvatljivi i neubedljivi. A na njih bi se izgubilo mnogo vremena.

- Nemoj se vređati Anastasija, ali tvoj čudni usamljениčki način života...

- Kako je usamljениčki, ako imam mogućnost da opštim, ne samo sa svim što je na Zemlji, već i sa znatno većim? Na Zemlji je toliko mnogo ljudi u društvu sa sebi sličnima, a potpuno usamljenih, učaurenih pustinjaka. Nije strašno kada je čovek sam, kudikamo je strašnije, kada je usamljen među ljudima.

- Ipak, ukoliko bi o toj dimenziji, ma, gde žive, kako ti kažeš, misli stvorene ljudskim civilizacijama, rekao još neko od čuvenih naših naučnika, onda bi ljudi, mnogo više negoli tebi, poverovali. Tako je oblikovan čovek savremeni, za njega je zvanična nauka – autoritet.

- Takvi ljudi postoje, videla sam njihove misli. Ne mogu da navedem njihova prezimena. Ali su to verovatno veliki, po vašim merilima, naučnici. Oni imaju mogućnost da mnogo razmišljaju. Sam potraži dokaze kada se vratiš, i uporedi sa svim mnome rečenim.

Stigavši na Kavkaz, našao sam u planinama, nedaleko od Gelenžika, doljmene. Fotografisao sam ih u boji. Znali su o doljmenima i u etnografskom muzeju, samo značaj neki posebni tome nisu pridavali.

Takođe sam našao doljmen u kom je bila sahranjena pramajka Anastasijina, poklonio sam mu se i položio, na obrasli mahovinom kameni portal, cveće.

Posmatrao sam doljmene – očigledne i opipljive potvrde reči Anastasijinih. Do tog trenutka sam ponovo pročitao u Bibliji, u trećoj knjizi, o caru Solomonu, o njegovom odnosu prema kedru. Budući da sam čovek koji je veoma daleko od nauke, nisam nameravao da prekopavam gomile naučnih radova u potrazi za potvrdama Anastasijih reči. Ali je neverovatnim načinom, ta mlada isposnica iz zabite sibirskе tajge, sa udaljenosti nekako potvrđivala, ali već jezikom savremene nauke, svoju ispravnost. Ljudi su sami donosili i slali naučne radove, koji su govorili o postojanju Razuma Vaseljene.

Na početku sam već naveo mišljenja akademika, člana Ruske Akademije medicinskih nauka, direktora Instituta kliničke i eksperimentalne medicine, V. Kaznačejeva, i akademika Međunarodnog instituta teorijske i primenjene fizike, Akademije prirodnih nauka Rusije, A. Akimova, štampane u časopisu »Čuda i doživljaji«, u maju 1996. godine.

Ovo poglavlje o svetinjama Gelenžika sam pisao, dok sam boravio u tom gradu. Taj tekst je na kompjuter prebacila radnica sanatorijuma »Prijateljstvo«, Marina Davidovna Slabkina. Još pre njegovog objavljivanja u knjizi, njega su pročitali radnici sanatorijuma. I znate li, šta se dogodilo...

26. novembra 1996. godine, u 10 sati i 30 minuta po moskovskom vremenu, zbio se događaj, prividno ne težeći ka senzacionalizmu ili neobičnosti. Pa ipak... Ubeđen sam da je to bio događaj planetarnih razmera.

Ka doljmenu, smeštenom u planinama, nedaleko od seoceta Pšad, Gelenžidskog okruga, kretala se grupa žena. To su bile radnice lečilišta »Prijateljstvo«: V.T. Larionova, N.M. Gribanova, L.S. Zveginjeva, T.N. Zajceva, T.N. Kurovskaja, A.G. Tarasova, L.N. Romanova i M.D. Slabkina.

Za razliku od turista koji ponekad posećuju ta mesta da bi se divili lepotama prirode, dokono posmatrajući, vredne pažnje, u planini usamljene doljmene, te žene su, možda prvi put za hiljadu godina, krenule ka doljmenu da odaju poštu svome dalekom pretku. Da iskažu poštovanje uspomeni na čoveka, koji je živeo pre više od deset hiljada godina. Mudrom voždu svoga roda. Po sopstvenoj volji, bio je živ zazidan u kamenoj grobnici. Živ, da bi i posle mnogo hiljada godina preneo svojim potomcima mudrost Vaseljene.

Teško je reći, koliko je milenijuma njegov trud bio nezatražen. Tragovi grubog vređanja, već ovog našeg veka, urezani su na drevnim pločama u vidu savremenih natpisa na razvaljenom otvoru portala doljmena. Do doljmena dolazeći ljudi, u svakom slučaju, barem u poslednjem stoleću, o njemu, sahranjenom ovde čoveku, o njegovoj mudrosti, htenjima i stremljenjima da sebe žrtvuje zarad živih, nisu ni razmišljali. O tome, nažalost, krasnorečivo svedoče predrevolucionarne i savremenije monografije, sa kojima sam se upoznao.

Naučnici, istraživači, arheolozi, više su se interesovali za razmere samog doljmena, čudili se, pokušavajući da ustanove kako su bile obrađene i podignute, više tona teške ploče.

I evo... Posmatrao sam stojeće pored doljmena žene, doneseno i položeno na portal njihovo cveće, i razmišljao: »Posle koliko si stotina ili hiljada godina, dobio prvo cveće, naš premudri pretku? Šta oseća sad tvoja Duša? Šta se može dešavati ovoga trena u astralnom svetu? Da li ste procenili, naši daleki, a tako bliski praroditelji, te cvetove kao prvi znak da vaši naponi nisu bili uzaludni? I među savremenim ljudima, vašim potomcima, postoji težnja ka svesnijoj spoznaji postojanja. To su tek prvi cvetovi. Biće ih, verovatno, još više. Ali su ovi prvi najželjeniji, i vi ćete pomoći onima koji danas žive, u poimanju mudrosti Vaseljene, u shvatanju postojanja. Vi, naši daleki praroditelji«.

U ovo putovanje je bio uključen i sanitetski lekar Gelenžidske oblasti, E.I. Pokrovski. Pozvala ga je vođa puta - etnograf V.T. Larionova sa ciljem da izmeri radijaciju u osnovi doljmena.

Ona mi je ispričala, da se jednom na ekskurziji do doljmena, kod jednog od turista našao Gajgerov brojač i da je instrument pokazao visok nivo radijacije. Taj je turista zatim pozvao V.T. Larionovu na stranu da ne bi plašio ostale, te joj pokazao instrument i saopštio o prisutnosti radijacije pored doljmena.

U specijalnom koferčetu lokalne SES, bio je veoma precizan uređaj za merenje. On je počeo da pokazuje umerenu radijaciju na okolnoj zemlji još pre prilaza doljmenu i nastavio da je pokazuje sa približavanjem, i najzad kod samog doljmena, pa čak i unutar njega.

Dok je grupa žena slušala V.T. Larionovu, mene je zahvatalo sve veće uznemirenje od pomisli, da će evo sad, taj sanitetski lekar, vršeći merenje, objaviti da svi čuju, a to neće biti primedba turista, već zvaničan zaključak. Onda će ljudi potpuno prestati da dolaze do doljmena, saznajući o njegovoj povećanoj radijaciji. Anastasija mi je pričala, da ta energija koja je slična radijaciji, može da se pojavljuje i iščezava. Ona je dirigovana i blagotvorno utiče na čoveka. Ali, šta znače za nas, savremene ljude, izjave makar i ne sasvim obične žene, u poređenju sa tvrdnjama savremene nauke, činjenicama utvrđenim savremenim uređajima, a da se pri tom, to odnosi na radijaciju, koje se toliko boji savremeni čovek.

»Oh, Bože, - mislio sam – jadona Anastasija! Toliko je želela da se ljudi drugačije, brižljivije odnose prema tim drevnim, izuzetnim grobnicama naših predaka.

A sad će biti objavljen zvaničan zaključak, i njima, u najboljem slučaju, više niko neće prilaziti, a u gorem – potpuno će ih uništiti. Čak ih ni za gradnju, kao pre, neće više upotrebljavati. Ali, ako istinski postoji taj Razum Vaseljene, ako se odista Anastasija njime neusiljeno služi, neka Oni i osmisle makar nešto«.

E.I. Pokrovski je prišao grupi radnika lečilišta »Prijateljstvo« koja je stajala pored doljmena, i pročitao naglas rezultate sa instrumenata. Bili su neverovatni. Zaprepašćenje, a zatim me radost obuze. Prema pokazateljima instrumenata, radijacija okolne sredine se sa približavanjem doljmenu... smanjivala.

To je bilo neverovatno još i stoga, što je grupa ljudi prilazeći doljmenu, prelazila preko delova zemlje sa povećanom radijacijom. Oni sami, stojeći pored doljmena, morali su doneti do njega radijaciju na svojoj odeći, obući. Ali su uređaji bez obzira na to, pokazivali smanjivanje radijacije. Kao da je neko nevidljiv govorio ovako: »Ne bojte se nas, ljudi. Mi smo vaši daleki roditelji. Mi vam želimo dobro. Uzmite naša znanja, deco!«

Najednom shvatih – Anastasija! Pa tako je, upravo se zahvaljujući njoj i zbio ovaj događaj. Upravo je ona, nalazeći se hiljadama kilometara udaljena od doljmena, povukla nevidljivu nit kroz hiljade godina, sjedinivši danas živeće sa najdrevnijom civilizacijom, učinivši prodor u spoznaji stremljenja ka dobrom. Neka zasad kod malog broja ljudi, ali je to samo početak. Ono je apsolutno stvarno, kao što je preda mnom bio istinski doljmen, prave i opipljive žene, kao i doneto njima cveće.

U naučnoj literaturi se kaže, da se na doljmene nailazi nedaleko od Tuapse, Sočija, Novorosijska, u Engleskoj, Turskoj, Severnoj Africi i Indiji. To potvrđuje postojanje drevne civilizacije sa jedinstvenom kulturom, mogućnošću međusobnog opštenja, bez obzira na udaljenost. Nesumnjivo, po meri širenja objašnjenja Anastasijinih, i prema drugim doljmenima će se, ukoliko su još uvek sačuvani, izmeniti odnos.

Reakcija građana Gelenžika služi kao dokaz tome. Ipak je, prva u svetu, ekskurzija sa novom, iznenađujućom informacijom o doljmenima, bila sprovedena u Gelenžiku. »Baš mi je pošlo za rukom, presrećna sam«, rekla je za sebe vođa ekskurzije - etnolog sa tridesetogodišnjim stažom, deputat mesnog saveta, Valentina Terentjevna Larionova.

Ali, to još nije sve. Grupa gelenžidskih etnologa na čelu sa Larionovom, uporedivši već poznate činjenice, družeći se sa starosedecima, izučavajući život svetih, potvrdila je postojanje u okolini Gelenžika svetinja, o kojima je govorila

Anastasija. Jedinstvenih svetinja Rusije, većina kojih se ne spominje ni u jednom informacionom bedkeru. To su Livanski kedar, gora Svete Nine, skit, lekoviti izvor »Sveta ručica«. Tamo, oni ljudi koji su se izlečili, na drvo krpice vezuju. Na području Gelenžika sada obnavljaju crkvu. Gradi se konak pri Trojici-Sergijevoj lavri. Posmatrao sam sve to i razmišljao: »Samo u jednom mestašcu Rusije toliko svetinja. Lekoviti izvor. A Rusi putuju iza devet gora da se tuđim Bogovima klanjaju. Koliko li je još zaboravljenih svetinja u drugim tvojim mestima, Rusijo? I ko će ih otkriti?«

Ja sam učinio, koliko sam mogao. To je vrlo malo, razume se, ali se pojavila barem nekakva nada da će mi Anastasija pokazati sina. Nakupovavši odelca, igračke i dečiju hranu, otputovao sam u sibirsku tajgu, da bih ponovo video Anastasiju i svoga sina.

Nastavak sledi...

SADRŽAJ

PREDGOVOR-----	5
VANZEMALJAC ILI ČOVEK?-----	7
MAŠINA ZA PRAVLJENJE NOVCA-----	18
ISCELJENJE ZA PAKAO-----	22
POVERLJIVI RAZGOVOR-----	24
GDE SI TI, ANĐELE – ČUVARU?-----	27
VIŠNJA-----	31
KO JE KRIV?-----	35
ODGOVOR-----	40
DAN VIKENDAŠA I PRAZNIK CELE ZEMLJE-----	50
ZVONEĆI MAČ BARDA-----	56
NAGLI ZAOKRET-----	61
KO ODREĐUJE PRAVAC?-----	64
NOVAC OD NULE-----	65
RUŠILAČKA SNAGA-----	68
PREDUZETNICI – HERBALAJFOVCI-----	73
BESPLATAN ODMOR NA HAVAJIMA-----	76
POČETAK PERESTROJKE-----	78
ZAJEDNICA PREDUZETNIKA RUSIJE-----	80
KA SAMOUBISTVU-----	83
ZVONEĆI KEDRI RUSIJE-----	86
ODGONETNUTI TAJNU-----	99
OTAC FEODORIT-----	101
PROSTRANSTVO LJUBAVI-----	112
DEKA ANASTASIJIN-----	116
ANOMALNA POJAVA-----	123
PRIVIDNI LJUDI-----	131
ZAŠTO NIKO NE VIDI BOGA-----	134
PRASKOZORJE U RUSIJI-----	139
KAKO DOBITI LEKOVITO ULJE IZ KEDRA-----	143
NASLOV!-----	147
TVOJE SVETINJE, RUSIJO!-----	152

Za stihove, poruke, želje...

Za stihove, poruke, želje...

Za stihove, poruke, želje...

Zadnja strana korica

fotografija

Uveravam vas, uvaženi čitaoci,
opisujući neverovatne događaje, sam sam
običan čovek. I isto kao i vi, pokušavam da
ih razumem.

Tek danas mi je postala bliska i jasna
rečenica Anastasijina:

Do istine ne možemo stići puzeći.

V. Megre

DRUGA KNJIGA

iz serije

ZVONEĆI KEDRI

RUSIJE

Begolli Zoja

26.5.2007.